

GAE POLISNER

YOUNG

www.virtual-project.au

Privind
LA
Stele

TREI

FICTION
CONNECTION

GAE POLISNER

PRIVIND LA STELE

Original: *In Sight of Stars* (2018)

Traducere din limba engleză:
LAURA KARSCH

virtual-project.eu

— 2018 —

Aceasta este o lucrare de ficțiune. Toate personajele, organizațiile și evenimentele descrise în acest roman sunt fie produsul imaginației autoarei, fie folosite în situații fictive.

*Pentru Annmarie, care a citit fiecare capitol,
fiecare versiune a manuscrisului.
Deoarece Klee a fost dintotdeauna preferatul tău.*

*Și pentru toți cei care suferă și nu pot vedea
stelele în întuneric.*

*Eu, în ceea ce mă privește, nu știu nimic sigur, dar
privești stelele mă face să visez.*

– VINCENT VAN GOGH

*o plesnitură aproape neobservată era
Icar înecându-se*

– WILLIAM CARLOS WILLIAMS,

Peisaj cu căderea lui Icar

Încă dinainte de a deschide afurisita de ușă, știu.
Sarah e acolo, înăuntru, mișcându-se cu încetinitorul.
Mă îndrept spre ea, disperat să-i spun, să iau legătura cu ea. S-o aud
spunându-mi că totul va fi bine.

Dar ceva nu e în regulă.

Silueta ei.

Cadența brațelor și a picioarelor.

Durerea e fulgerătoare și insuportabilă.

Strig, dar nu scot niciun sunet. Mă dau înapoi și mă întorc să plec.

Știam că n-o să mă poată ajuta.

Doar mi-a spus că nu e persoana potrivită.

Cineva – nu Sarah – mă strigă pe nume, îmi spune ceva enervant și
atunci încremenesc.

Cretinul de Abbott.

Ar trebui să-i trag una, dar nu.

Mă doare-n cur. Să-l ia dracu'. Să-i ia dracu' pe toți.

M-am săturat de locul ăsta. M-am săturat de maică-mea. De Sarah.
De Northhollow.

Îmi vâr mâinile în buzunare și mă îndrept cu pași grăbiți spre ușă,
dar Sarah zbiară la Abbott, iar el vine după mine.

Degetele mele ating ceva metalic în buzunar.

— Măi, omule...

Lasă-mă-n pace!

Nu știu de ce fac ce fac. Îl scot. Îl vântur în fața mea.

N-am să-l folosesc. Cel puțin nu ca să-i fac lui vreun rău.

Arată-i. Arată-i cât de tare te doare.

Ridic mâna și retez aerul.

Acesta devine rece și amețitor.

— Fir-ar să fie! Ce naiba, Alden?

Stau întins pe gresia rece.

Durerea aceasta o va stinge pe cealaltă.

— Alden, ce...?

Sarah stă deasupra mea, cu ochii plini de groază, închid ochii, să nu-i
mai văd pe ai ei, și aud pași grăbiți pe hol.

— Ce-ai făcut? Ce-ai făcut? șoptește ea.

Un lichid cald mi se scurge de pe gât pe podea. Totul se fărâmițează.
Se aud sirene, întâi înăbușit, apoi strident, pulsând roșu în dosul pleoapelor mele strânse. Tavanul se îndepărtează.

Ușa se deschide, înăuntru pătrunde aer.

Sporovăieli, râsete.

(Cineva râde de mine, la dracu’.)

Alte lumini. Vocea unei fete. Nu a lui Sarah.

— Doamne Sfinte. Nu-i deloc de râs, omule.

Sunetele și fețele se învârtesc, albastre și galbene, mă zăpăcesc, îmi sufocă mintea.

Lucrurile ies din secvență. Alți pași. Alte voci. Un alb orbitor, intens, în ochii mei.

— Stinge dracului lumina aia, tâmpitul!

Timpul îmi scapă.

Nici măcar nu mai e acum.

Cineva spune:

— Uită-te aici. Uită-te la mine, băiete.

Cineva spune:

— Ce dracu’ s-a întâmplat aici?

Cineva spune:

— Dați-vă la o parte. N-a făcut nimic. Lăsați-l în pace! Lumina îmi străfulgera iarăși amândoi ochii.

— Stinge-o! Te rog...

Mai întuneric.

Mai bine.

Nu mă așteptasem la atâta sânge.

⇔⇔⇔

Liniște.

Nimic.

— Klee?

Vocea mamei.

Închid ochii, să nu o văd.

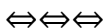
N-am vrut să fac asta. Eu nu sunt ca el...

— Odihnește-te. Am să mă întorc mâine-dimineață. Țăcănitul unor tocuri care se îndepărtează pe un coridor.

Uși se deschid și se închid.

Încerc să dorm, dar niște voci ciudate se vaită și gem.

Roți scârțâie pe linoleum.

Se ridică o jaluzeă. *Lumina zilei.*

O asistentă medicală îmi zâmbește, are ochii zbârciți, fața pe jumătate ascunsă în lumina care se revarsă înăuntru.

— Cum te simți, puiule?

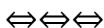
Scutur din cap.

N-am vrut să... dar cuvintele mi se frâng, firimituri prinse în vată, îngropate sub piatră.

Dar n-am... N-am încercat să... Trebuie să-i fac să înțeleagă asta.

— Am avut grijă de tine, puiule, spune asistenta medicală și-mi face cu ochiul.

Apoi încă o înțepătură, și culorile se învârtesc iarăși.

Amurg. Pleoape grele. Un verde rece și toxic.

Mă aflu într-un atelier întunecos, prăfos. Mijesc ochii în lumina joasă, filtrată.

E vis sau realitate?

— Nu contează. Vino aici. Îi mai trebuie un pic de verde Veronese?

Un bărbat stă în fața mea, la un șevalet. Barbă roșcată, pălărie de paie. Pânza e acoperită de flori-ale-soarelui. Dar culorile sunt greșite, iar paharul lui dă pe dinafară. Își înmoaie pensula și-o învârt, până când apa se tulbură și devine roșie-carmin.

Întind mâna, îl răstorn, vărs lichidul pe podea. Un roșu violent împoașcă ușa unei cabine de duș.

Tip și se ivește o asistentă medicală. Simt înțepătura, înghit câteva tablete și apa curge iarăși limpede.

— Klee, eu sunt. Te simți mai bine?

Vocea mamei, falsă și ascuțită, se face iarăși auzită.

Întorc capul, privesc afară, printr-un geam murdar. Bărbatul din atelier e afară. Pensula lui se deplasează metodic deasupra unei pânze.

Răsar câmpuri de grâu, vaste și învolburate. Oceane de valuri aurii. Cerul se luminează, electrizează vârfuri de munți albaștri, care vibrează dedesubtul văpăii unui soare galben, sferic.

Bărbatul păsește, își ține capul plecat, pălăria de paie îi umbrește barba. Cu o seceră în mână, își croiește drum printre tulpinile înalte.

Pe pervaz: aterizează o cioară. Una, apoi încă una și încă una. Dincolo de pervaz, câmpul se umple de ele: ciori negre, privind,

așteptând. Un zgomot le face să tresară, declanșează zvâcniri frenetice din aripi. Bruiaje disonante în urechile mele.

— Klee, scumpule. Ești bine? – Iarăși mama, îngrijorată. – Mi-aș dori să te pot scoate de aici...

O asistentă medicală:

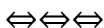
— Mă scuzați, doamnă Alden. Dacă-mi dați voie. Așa, băiete...

Sarah.

Fulgere de lumină.

Un afurisit de cuțit în mâna mea...

— Stai liniștit, fiule. Ce băiat cuminte. Mult mai bine. Ai să vezi. Acum o să te mutăm.

E dimineață, răsare soarele. Grauri fluieră și ciripesc. Bărbatul cu barbă roșcată se plimbă printr-o grădină îngrijită. O pisică neagră i se strecoară în opturi împrejurul picioarelor.

O femeie se ivește în cadrul ușii unei case albe, cu acoperiș albastru. Îl strigă. O cioară privește de pe acoperiș, dar bărbatul nu răspunde, iar pisica dispare.

Cioara scoate un țipăt și își ia zborul, iar cerul capătă o nuanță strălucitoare, de un roșu chiar mai turbat.

Bărbatul șade. În curte e liniște și pace.

Își așază pălăria în iarbă și-și duce un pistol la cap.

Ziuă? – Dimineață?

— Klee?

Mă plimb cu tata prin Soho. E o zi luminoasă și răcoroasă. Ne ies aburi pe gură, ca din grătarele de aerisire de pe trotuare.

— Klee.

Nu e vocea mamei. Pronunță greșit. Întorc iarăși capul către tata.

Străbatem străzile familiare ale orașului – Broome, Spring, Prince – și o luăm spre nord, pe West Broadway. Nori gonesc pe deasupra noastră, cerul e acoperit, se anunță o furtună.

Acum sunt cu Sarah, ninge. Fulgi de zăpadă se prind în părul ei negru, stele albe care sclipesc și se topec.

Se răsuțește spre mine, zâmbind. Tata râde, iar Sarah mă ia de mână.

Ba nu. Nu e bine.

Nu suntem nici în Soho, nici în Manhattanul de Sus.

Nu e zăpadă.

Nu e Sarah.

Iar tata nu mai e.

— Klee? Mă auzi?

Doar eu și femeia aceasta, în încăperea aceasta.

Mă scarpin la ureche.

— Încearcă să te abții, spune femeia.

Ridic privirea la plăcile pătate de pe tavan.

— Acum poți să vorbești, Klee?

Numele meu. Îl tot pronunță greșit. Cu un /lung.

Mă uit la ea și las mâna jos.

Femeia e de vârstă mijlocie și are un aer familiar, cu obraji ei strălucitori și părul negru, creț. Puțin cam grasă. Mi-a spus cum o cheamă.

Andersen.

Ba nu. Greșit.

Alvarez.

Dr. Alvarez.

— Poți să-mi spui ceva? Întreabă.

Despre ce?

— Despre Sarah, Klee. Despre ce s-a întâmplat?

Exact. De-aia sunt aici. Din cauza lui Sarah. Din cauza a ceea ce am făcut. Scutur din cap. Nu vreau să mă gândesc acum la asta.

— Atunci despre tine. Despre ce vrei tu, spune femeia.

Arte, mă grăbesc să spun, făcând eforturi să mă concentrez. Îmi țiuie urechile. Am cunoscut-o pe Sarah la ora de arte plastice. Asta voiați să aflați?

— Sigur, spune ea, dar numele lui Sarah, când îl rostesc, se sparge într-un milion de bule care-mi urcă în creier.

Timpul îmi scapă iarăși.

Îmi mut privirea la peretele ei, la reproducerea înrămată de pe el. Casă albă, acoperiș albastru. Gazon îngrijit. *Grădina lui Daubigny*, de van Gogh.

Datorită acestei reproduceri rămân.

⇔⇔⇔

— Pe bune? Mie nu mi-a plăcut niciodată foarte mult. Bărbatul cu pălăria de paie mijește ochii la tablou și se scarpină gânditor în barba roșcată.

— Nu e cel mai reușit al meu. L-am pictat pe un șervet de bucătărie, la naiba. Și ce e cu afurisita aia de pisică?

Se îndreaptă spre casă, cu pistolul în mână.

— Klee? (*Ilung*).

Întorc privirea către dr. Alvarez.

— Rămâi aici cu noi! strigă femeia din cadrul ușii.

O cioară aterizează într-un pin înalt, iar pisica neagră țâșnește de-a curmezișul gazonului.

Bărbatul se răsuțește. Degetul lui tresare pe trăgaci, iar pisica dispare.

— Spune-mi mai multe despre asta, zice femeia.

Ridic brusc privirea.

Dr. Alvarez.

Mă frec la ureche, alarmat.

Nu mă simt prea bine, spun.

— Știu. Îmi pare rău. Sper să te pot ajuta cu asta. Spune-mi ce ziceai despre ora de arte plastice...

Ce ziceam? Nici nu mai știu...

— Despre prietena ta...

Nu e prietena mea.

M-am răstit la ea. Strâng pleoapele. Lacrimile se scurg, iar bulele mi se sparg în cap.

— Klee, hai să încercăm altfel.

Ridică o pagină, două de pe clipboardul ei și spune:

— Deci ești în ultimul an la liceul din Northhollow, iar începând de la toamnă vrei să studiezi artele plastice? Și te-ai transferat la școala de aici abia în anul acesta școlar. Înainte ai urmat cursurile unui liceu privat din New York. E corect?

Dau din cap și încerc să-l ignor pe bărbat.

— Mama ta spune că priete... colega ta, Sarah, te-a însoțit la spital. – Întoarce o pagină. – Și aici scrie că ai aplicat pentru Școala Muzeului de Arte Frumoase din Boston. – Întorc privirea spre ea. – Mi-ar plăcea să te pot ajuta să te faci bine și să ajungi acolo.

Strâng din ochi, dar lacrimile continuă să se prelingă.

— Trebuie să începem de undeva, spune femeia.

⇔⇔⇔

Sarah cântă și se târăște spre mine în patru labe.

Are vocea șoptită și tandră.

Every cloud must have a silver lining...¹

E o halucinație, cred, dar pare real. Privirea ei e caldă și primitoare. Îmi vâr mâna sub coapsă, ca să n-o întind spre ea.

— Spune-mi la ce visezi, iubitule, șoptește.

Eu clatin din cap și o cioară aterizează pe spătarul scaunului doctoriței Alvarez. Fixează asupra mea un ochi scrutător. Se răsuște, iar eu clipesc din ochi, în vreme ce ea se cațără pe perete, într-un mod imposibil, cu ghearele țâcănind.

Mă concentrez în schimb asupra vocii lui Sarah.

Wait until the sun shines through

Smile, my honey dear

While I kiss away each tear...²

Se mișcă lent, părul negru îi cade peste ochii mari, albaștri.

Or else I'll be melancholy too.³

Mă chircesc în clipa în care se apropie, sperând să nu o iau razna. Uneori e suficient s-o privesc. Buzele ei urcă lin pe piciorul meu, mă urmărește cu ochii larg deschiși, trasează cu limba suprafața blugilor mei.

Când închid ochii, se oprește și se așază cu spatele drept.

— Ce dracu', Klee? Plângi?

Clatin din cap, dar dispare oricum.

⇔⇔⇔

— Klee, trebuie să încerci să vorbești. N-am vrut să te presez ieri, la internare. Nu în prezența mamei tale.

Doamne Sfinte. Ieri? Am fost ieri, aici, cu mama.

Amintirea mă izbește.

— Klee?

Iarăși îmi pronunță numele greșit. Ca toată lumea, când face cunoștință cu mine. Se pronunță cu un *e* lung. E un nume elvețian, după pictorul acela.

Strâng pumnii, ca să nu-mi zgândăresc urechea.

¹ Expresie idiomatică, însemnând: „În tot răul e un bine.” Aici și în continuare este vorba despre versurile cântecului „My Melancholy Baby”, interpretat de către diverși cântăreți americani celebri ai secolului XX, printre care Frank Sinatra și Ella Fitzgerald.

² „Așteaptă să se ivească soarele, zâmbește, iubitule, în vreme ce-ți șterg cu o sărutare fiecare lacrimă.”

³ „Altfel am să devin și eu melancolică.”

Dr. Alvarez întinde mâna în sertarul măsuței de lângă ea și spune:

— Uite, poate că te ajută.

Scotocește în sertar, după care îmi aruncă o mingiucă antistres purpurie. Măinile mele dau s-o prindă, dar mi-am pierdut reflexele. Îmi sare de pe articulațiile degetelor în poală.

— S-ar putea ca sedativele să fie de vină, îmi spune urmărindu-mă. Sau analgezicele. Te pot face să te simți total pe lângă. Am să vorbesc cu dr. Ram. Poate ți se dă o doză prea mare. În faza asta nu putem decât să experimentăm. E normal să ai nevoie de câteva zile până te obișnuiești.

Eu nu prea înghit altceva decât ibuprofen. Iau mingea și o strâng. E un produs gratuit, care face reclamă pentru o companie farmaceutică sau un medicament. Nisip înăuntru, cauciuc purpuriu întins deasupra, ca un balon. Pe ea e imprimat, cu litere albe: Rimmovin 5 (zopiclonă 5 mg), iar dedesubt, cu caractere mai mici: „Uneori un trabuc e doar un trabuc.” – Sigmund Freud.

Probabil pufnesc în râs, pentru că dr. Alvarez spune:

— Dacă-ți place, păstrează-o. Mai am o mulțime.

Strâng mingea mai tare și-mi încordez mintea.

Ora de arte plastice, repet în cele din urmă. Acolo am întâlnit-o pe Sarah.

Cioara coboară de pe perete și sare pe masa din încăperea puternic luminată a lui Tarantoli, la câțiva centimetri de capul plecat al lui Sarah.

Lucrează vizavi de mine. Părul ei se revarsă pe hârtie ca o cascadă neagră, lucioasă, iar mâna ei trasează cu cărbune linii gri, înghesuite.

Desenul ei înfățișează o fată întinsă pe un pat, privind afară, pe o fereastră. *Fată odihnindu-se*, l-a intitulat.

Titlurile desenelor noastre sunt scrise pe o fâșie de bandă adezivă de hârtie, pe masa dintre noi. Tarantoli ne pune să dăm titluri lucrărilor noastre, ca să se poată referi la ele numindu-le.

— Era un titlu pretențios, spune cioara. Citise probabil undeva unul asemănător și i-a zis așa ca să te impresioneze pe tine.

Flutur din mână, să alung pasărea.

Sarah ridică privirea la mine și zâmbește.

Desenul ei e bunicel, dar precaut.

— Nu poți să fii artist și precaut în același timp, spun.

Își încrețește nasul la hârtie, de parcă ar sta să se gândească. Nu pot să-mi desprind privirea de ea.

E primul lucru din Northhollow care mă interesează.

— Pentru că e frumoasă, spune cioara, dar ăsta nu e singurul motiv.

Are ceva aparte. O deschidere. O ușurință. Iese în evidență. Poți să-ți dai seama că o doare-n cot de toate.

Mă holbez la părul ei, apoi la mâna ei, după care întind brațul și trasez şuvițele de păr cu cărbunele meu.

— Hei! Ce dracu', Alden?

Privirea ei o caută pe-a mea, apoi se ațintește asupra liniilor mele de pe hârtia ei.

— Ce naiba faci?

Îmi trag mâna înapoi, ca arsă, dar e prea târziu, câțiva puști și-au răsucit deja capetele. Iar eu sunt oricum un ciudat, fiindcă am apărut aici în ultimul an.

— Scuze, n-am vrut...

Tarantoli vine din celălalt capăt al sălii.

— Aveți o problemă?

Urmează o pauză, după care Sarah clatină din cap. Se apleacă deasupra hârtiei, retrasează liniile mele, făcându-le să iasă în evidență, mai închise, pe hârtia ei.

— Nu, spune, e chiar mai bine așa. Suntem OK.

Sarah e cea care spune că suntem OK.

⇔⇔⇔

— Poți să-mi spui mai multe?

Scutur din cap. Am gura uscată, cuvintele-mi sunt dense și tari ca betonul. Cioara croncăne dintr-un loc nevăzut.

Pălăria de paie a bărbatului atârână inertă pe dosul ușii doctoriței Alvarez.

Ea mijește ochii și mă studiază, apoi apasă clema argintie din capătul clipboardului și scoate o foaie. Un formular oarecare, subțirel, galben ca urina. Îl întoarce, mijește ochii, îl scanează. Nu pot să deslușesc ce scrie pe el.

Pun pariu că scrie cât sunt de nebun. Ce am făcut. Poate scrie ce s-a întâmplat cu tata.

Sânge pretutindeni...

Alung gândul și încerc să mă adun. Dacă nu mă adun, n-am să mă fac bine. N-am s-o mai văd pe Sarah.

— Idiotule! Sarah nu mai vrea să aibă de-a face cu tine, zice cioara. Pasărea asta proastă, nu pot s-o văd, dar știu că e ea.

Și are dreptate. Sarah nu mai vrea să aibă de-a face cu mine. Din cauza ei mă aflu acum aici.

Ba nu. Nu din cauza lui Sarah. Din cauza maică-mii.

Maică-mea e adevăratul motiv pentru care mă aflu eu aici.

Maică-mea? mă întreb brusc. *Asta a fost ieri?* Trebuie să mă agăț de certitudini, ca să pot ieși de aici.

— Da, spune dr. Alvarez. Ne-am întâlnit scurt ieri, luni, la internare. Îți amintești?

Dau din cap, dar nu sunt convins.

— Dr. Ram a vrut să-ți mai lase o zi, să te odihnești, să ți se vindece rana și să te înzdrăvenești. Să te obișnuiești cu medicamentele. Mama ta a fost de acord ca eu să lucrez cu tine. Asta e terapia *ta*. Ce spui aici rămâne aici, ca în Las Vegas.

Îmi face cu ochiul, iar eu încerc să zâmbesc la auzul sloganului stâlcit.⁴ Îmi simt pielea de pe față sucită.

— Doar dacă nu-mi ceri tu altceva, zice.

OK, bine. Am priceput.

— Nu pricepi, spune cioara.

Acum o văd. Poartă pălăria de paie și traversează țanțoșă, orbește, clătinându-se covorul doctoriței Alvarez. O urmăresc cu privirea, până dispăre sub birou.

Ba da, șoptesc în direcția ei. Încerc doar să mă agăț de ce știu.

Dar nu pot, pentru că-mi scapă toate.

Totul e lichid, voalat.

Nu se pronunță Cli, mă grăbesc să spun, încercând să mă concentrez asupra a ceva fix. Numele meu, o lămuresc, se pronunță Cle, cu un e lung. Ca Paul Klee, celebrul pictor elvețian.

— Vai, Doamne, îmi pare atât de rău. Și doar știam. Mi-a spus mama ta... Ar fi trebuit să mă corectezi mai devreme.

Dr. Alvarez își ferește privirea, stânjenită.

— Îmi pare rău, Klee.

Îl rostește iarăși, accentuând e-ul lung.

— Acum mi-am vârât bine-n cap e-ul acesta.

⁴ Sloganul original este: *What happens here, stays here*. („Ce se întâmplă aici rămâne aici”).

E în regulă, spun. Sunt obișnuit.

Nu-mi dezlipesc privirea de ea. Nu vreau să văd cioara. Nu vreau să văd pe nimeni în afara ei. Mi-a zis că mă poate ajuta. Că mă poate ajuta să ies de aici.

— Ba nu, spune dr. Alvarez, nu e în regulă. De-acum înainte am să-l pronunț corect. Și apropo, mama ta e bine-venită să asiste oricând vrei tu.

Nu vreau să asiste!

Închid ochii, să le alung pe toate, să alung amintirile care vor să mă năpădească... despre mama. Despre Sarah. Despre afurisita de casă a lui Dunn în ploaie. Dar e prea târziu. Mă izbesc cu toată forța, de-mi taie respirația.

Sarah și Abbott și tot sângele.

Cineva răsând la ușă.

Imaginile mă cotropesc. Mă îndoi de spate, cu capul între genunchi. Dr. Alvarez se întinde peste masă.

— N-am vrut să te tulbur.

Îmi așază o mână pe umăr.

— N-o lăsăm să vină decât dacă vrei tu. Când vei fi tu pregătit. E decizia ta. Țiți promit. Aici nimeni n-o să te oblige să faci nimic. Locul acesta e un refugiu sigur. Vrem să te faci bine, OK?

Dau din cap. *N-am vrut să... Nu asta mi-a fost intenția...* zic, dar îmi țin capul plecat și aștept să-mi treacă senzația de greață. Aștept să aterizeze iarăși cioara. Aștept să se umple câmpul de ele, fluturând din aripi, și să reapară bărbatul cu pistolul în mână.

Dar ele nu revin, și nici el nu revine, iar momentul trece și pot să mă îndrept iar de spate.

Deschid ochii. Dedesubtul meu, un covor roșu-burgund, cu un imprimeu.

— Vrei să facem o pauză? Întreabă dr. Alvarez.

Dau din cap. *Da, OK.*

Totul e hipercolorat și lichid.

Mi-e cam greață. Cred că trebuie să beau ceva, atâta tot.

— Sigur, zice ea. Hai să bei niște apă. Ai să te simți mai bine, Klee, te rog să mă crezi. Din câte am aflat eu, ai trecut prin multe. Și de vină s-ar putea să fie și toate medicamentele astea. Am să stau de vorbă cu dr. Ram după-amiază, să vedem dacă nu cumva amplifică și ele problema. Unele analgezice mai puternice te pot da peste cap.

— Vezi? zice cioara. Poate că nu asta ți-a fost intenția, dar e limpede că ai o problemă – că *ești* problema. Și acum te-au vârat aici, în Duba cu Maimuțe.

Și acum mă trăsnește: Aici mă aflu. În Centrul de Psihiatrie pentru Adolescenți din Northhollow. În locul pe care toți puștii din zonă îl numesc Duba cu Maimuțe.

— ...și antidepresivele, spune dr. Alvarez. Deci e normal să mai adaptăm dozele.

Dau iarăși din cap și încerc să împiedic încăperea să se clatine.

— Între timp, nicio grabă. Încearcă să te relaxezi. Nu te pripri. Și respiră.

Dar nu pot să respir, fiindcă Sarah îmi umblă prin cap.

Aș vrea să beau puțină apă.

— Sigur că da. Hai să-ți aducem niște apă.

OK, da. Vocea mea răsună prea tare și e răgușită. De parcă n-aș mai fi folosit-o de câteva zile. Aș vrea să fac câțiva pași. Să-mi dezmoțesc puțin picioarele.

— În perfectă regulă. Nu vrem să te simți ca un prizonier. Știu că poate părea înfricoșător, dar noi suntem aici pentru a te ajuta, Klee.

Se duce la ușa cabinetului, o deschide și se oprește în prag. Arată cu degetul afară și spune:

— Treci prin zona de așteptare, pe unde te-a condus asistenta medicală, îți amintești? O iei la stânga când ajungi la coridor. Acolo ai să găsești o țășnitoare și pahare, dacă ai nevoie. Vrei să vin cu tine?

Nu. Sunt OK.

Acum, când merg, mă simt mai bine.

— Da, strigă ea. Pe acolo. Traversează și ia-o la stânga când ajungi la coridor.

O simt cum așteaptă, cum mă urmărește, dar măcar mă mișc, mă îndepărtez de ea.

Pereții din coridor sunt bej, ca fesele elastice. O pictură murală hidoasă, cu pești, acoperă pe jumătate peretele din capătul opus, stridentă, în culori primare. Pești ca din desene animate înoată, pictați parcă de copii de cinci ani pentru copii de cinci ani.

Ajuns în capătul zonei de așteptare, mă opresc.

O fată șade în colț, cu spatele la mine. Păr negru, lung, lucios.

Sarah!

Fac probabil un zgomot, pentru că fata se întoarce și mă fixează cu

privirea. Nu e Sarah. Nici de departe. E o fată mai tânără, asiatică, drăguță. Nu seamănă câtuși de puțin cu Sarah.

Îmi recapăt suflarea, îmi silesc picioarele să se îndrepte iarăși către țâșnitoare, dar mă simt cleios și tremur din toate încheieturile. Neoanele orbitoare de deasupra mea pâlpâie și bâzâie, producându-mi bubuituri insistente în urechi. Aerul se îngroașă și se învârtește, de parcă aș înainta prin viscol.

Când ajung în sfârșit la țâșnitoare, îmi țin buzele deasupra firului de apă și beau.

Mi-e atât de frig și sunt ars de sete.

Am senzația că n-am să mă mai opresc niciodată din băut.

Îmi apropii fața de apă. Țâșnește în sus, îmi umple gura și nasul.

Sarah. Tata...

Dușul...

Bubuiturile sunt tot mai puternice.

Apelurile telefonice.

Certurile.

Sângele.

Mama, făcându-ne bagajele...

Mai beau puțină apă, dar nu mă pot ține drept. Viscolul pune stăpânire pe creierul meu.

⇔⇔⇔

— Nu vreau să ne mutăm, mamă. Nu acum, pentru numele lui Dumnezeu. Un an, se spune. Au trecut abia trei luni de când a murit.

Vorbesc cu spatele ei. Nimic nou în asta. E îmbrăcată cu taiorul ei preferat, roz, de la Chanel, și sade aplecată către oglinda de machiaj. Se rujează, se pregătește pentru o întâlnire cu agenta imobiliară. Maică-mea e expertă la asta: să-și vadă în continuare de rahaturile ei mondene, chiar și după ce lumea s-a prăbușit.

O libarcă postapocaliptică.

Privirea ei o caută pe-a mea în oglindă. Înțeleg că asta e ce vrea ea, dar nu poate să mai aștepte un an?

— Pe bune, lasă-mă doar să termin școala și după-aceea mă car de aici. Un prăpădit de an școlar și ai scăpat și de mine, o implor.

Mă fulgeră mută cu privirea, așa cum numai maică-mea e în stare.

Dar eu am fulgerat-o primul.

Pune la loc capacul rujului și-l aruncă în poșetă.

— Afară e viscol, Klee. Crezi că-mi place să fac asta? Uneori...

Se întrerupe, după care spune:

— Auzi, trebuie să mă duc să semnez contractele.

Dă să se ridice, dar se prăbușește greoi la loc, așteaptă o clipă și-și caută apoi un șervețel, cu care-și tamponează buzele.

Uitându-mă la ea, îmi revine o amintire destul de recentă, cu tata la costum și cravată, privind-o cum se aranjează pentru un eveniment oficial. Își așază mâinile pe umerii ei și o sărută în creștetul capului. Gestul lui e atât de tandru, dar ea se ferește tresărind. Asta îmi amintesc: cum se ferește maică-mea.

— Mamă, te rog...

Îmi taie vorba și se ridică în picioare, cu un aer hotărât.

— Ți-am mai spus, Klee. Dacă e nevoie, poți să rămâi aici, să termini ultimul an. Să absolvi liceul. Eu n-am nimic împotriva. Mătușa Margaret a spus că ești bine-venit să stai la ea. După absolvire vii și-ți petreci vara cu mine. Înainte de a pleca la colegiu.

Nici nu mai pot s-o văd. Am ajuns să o urăsc. Știe că n-am s-o las singură. Nu acum.

— Înainte de a pleca la Boston, la Școala Muzeului de Arte Frumoase, la toamnă.

Își însoțește acest ultim enunț de un zâmbet slab, menit să-mi comunice că, atunci când e vorba de artă, îmi acordă votul ei de încredere.

Glasul ei s-a înmuiat și crede că gata, m-a câștigat. Ar trebui să apreciez asta, dar în schimb mă scoate din sărite. Ca și cum arta ar fi OK pentru mine, deși pentru tata nu a considerat că ar fi OK.

— Ideea e că nu depinde de mine, Klee. Ei cred că ar fi cel mai bine să vindem în mai și să cumpărăm casa din Ridge în iunie. De îndată ce se termină școala. În perioada aceea, lumea e mai dispusă să se mute. Așa că poți să termini aici măcar anul acesta.

Oftează adânc, de parcă alegerea nu i-ar aparține, de parcă nu ea ar fi decisă să dea toată viața noastră, sau ce-a mai rămas din ea, în schimbul unei case cu vedere la apă, undeva la mama naibii.

— Fie cum o fi, eu am aranjat cu mătușa Maggie. S-ar bucura să stai la ea, dacă vrei. E și ea încă distrusă, așa că i-ar plăcea să aibă companie.

Mă holbez furios la ea, până se întoarce iarăși către oglindă. Pentru că, în primul rând, sunt implicațiile cuvintelor „și ea” și „încă”, de parcă faptul că nu am trecut peste moartea tatei ar spune ceva despre

slăbiciunea caracterului meu. Doar fiindcă ea e Crăiasa Gheții, sau mai știu-eu-ce dracu', care e mai mult decât pregătită să meargă mai departe. Și, în al doilea rând, știm amândoi că locuința mătușii Maggie nu e o opțiune viabilă pentru mine, nu pot să-mi petrec acolo un întreg an școlar. Locuiește într-o garsonieră minusculă din Upper West Side. Nu e cadrul ideal de locuit pentru cineva de șaptesprezece ani. În afară de asta, indiferent dacă o urăsc sau nu, n-am de gând să-mi abandonez mama la numai câteva luni după ce i-a murit soțul. N-am de gând să-i fac asta tatălui meu.

Mama își înșfacă poșeta și dă să plece.

— Ai putea face naveta. E și asta o opțiune. Faci o oră. O oră și jumătate, cel mult. N-ar fi sfârșitul lumii.

— N-ar trebui să vină agenta aici? întreb schimbând subiectul. Să-ți aducă *ție* contractele? Ea o să câștige o căruță de bani de pe urma ta, nu-i așa? N-ar trebui să-ți facă ea *ție* o favoare?

— Klee! Nu mai vreau discuții pe tema asta.

O urmez în vestibul, să ne certăm în continuare, dar ea își aruncă paltonul pe umeri și trăneste ușa în urma ei.

⇔⇔⇔

— Klee?

I lung, apoi șoapte.

— Klee!

Aceeași voce. Corectat, e lung.

Clipesc din ochi și îi deschid.

Mă aflu iarăși în camera mea, pe pat. Mă rog, în noua mea cameră, din Duba cu Maimuțe.

— Cum te simți, puiule?

Am o compresă rece pe cap. Deasupra feței mele, fața doctoriței Alvarez.

— Ai leșinat, atâta tot. Nu e mare lucru. Am vrut doar să mă asigur că ești bine. Te las acum cu Carole. Mai am un pacient...

De sus, o asistentă medicală blondă îmi zâmbește.

— O luăm de la capăt. Până atunci o să treacă pe la tine dr. Ram.

Dau din cap. Îmi amintesc țâșnitoarea, fata cu părul negru, zăpada care cade în vârtejuri.

Cum am ajuns aici?

Un brancardier. Stă lângă ușă. Solid. Puternic.

— Toate bune? întreabă. Pot să plec?

Carole dă din cap, iar el pleacă. Ea rămâne, planând deasupra mea.

— Poți să te așezi, puiule?

Uniforma ei cu fluturi îmi lezează ochii. Mai rău decât peștii din desenele animate.

— Bine, Klee, ești pe mâini bune acum, spune dr. Alvarez. Ne vedem mâine.

Mă strânge de picior și pleacă. Asistenta Carole împinge mai aproape o noptieră pe roți, iar eu mă ridic în capul oaselor, sprijinit de pernele pe care mi le-a aranjat la spate.

— Ei, arăți mai bine acum! Bravo.

Vocea ei se potrivește cu fluturii, supersenină și voioasă, de parcă aș fi un copil. Îmi împinge o tavă cu mâncare.

— Ce-ai zice de un prânz? Poate te vei simți mai bine dacă mănânci ceva.

Tava seamănă cu cele de plastic din cantine, o culoare stranie, roz-somon, cu pete albe. Pe ea e o farfurie acoperită cu unul dintre capacele acelea turtite – amândouă de plastic, capacul bej, cu o gaură la mijloc. Îl ridică, pentru a da la iveală un sandviș cu pâine albă. Alături, un păhărel de hârtie cu suc de portocale, acoperit cu o bucățică de folie de plastic.

— Sticlă și tacâmuri nu ai voie, din motive evidente, râde de mine cioara, de undeva de aproape.

Nu sunt suicidar, îmi vine să mă răstesc la ea. Nu constitui un pericol nici pentru mine, nici pentru alții. I-am auzit spunând asta, dar e ceva ce nu înțelege nimeni. Nu am încercat să mă omor. Mi-o luaseră gândurile razna, atâta tot. N-ar trebui să mă aflu aici. Acum pot să mă duc acasă.

Dar, de fapt, nu vreau să mă duc acasă.

Mă concentrez asupra tăvii. Lângă paharul cu suc e un păhărel mai mic, alb, cu striații, care conține o grămadă de tablete. Mă strâmb. Ceva galben zemuiește din sandviș. Ceva ce mă tem că ar putea fi salată de ouă cu maioneză. Un val de greață mă străbate numai simțindu-i mirosul.

Asistenta Carole își încrețește nasul.

— Nu-ți place salata de ouă? Pot să-ți aduc altceva... Zău c-ar trebui să-ncerci să mănânci ceva. Conform fișei, n-ai mâncat mai nimic de când ai venit aici, iar dr. Alvarez spune că ai ceva probleme cu medicamentele. După ce iei două, trei înghițituri, ai să te simți mult

mai bine, ai încredere în mine. E greu să le digeri pe toate – face un semn din cap către păhărelul cu tablete – pe stomacul gol. Antipsihoticele astea îți pot da tot sistemul peste cap.

Antipsihotice? Ce dracu'?

E în regulă, îi răspund oricum. Am să-l mănânc.

Își pleacă bărbia și-mi trimite iarăși un zâmbet mult-prea-voios.

— Vrei să-ți fac rost de altceva pentru prânz?

Nu. E-n regulă.

— OK, bine atunci. Înainte să plec...

Se uită la ceas, îmi apucă încheietura cu o mână și-mi caută pulsul cu degetele. Își strânge buzele, ca să-mi dea de înțeles că trebuie să tac, numără în gând și-mi dă drumul brațului.

— Pulsul e bun. Te simți mai bine acum? Dr. Ram o să vină în curând, să te vadă.

Da. OK.

— Mai ai nevoie de ceva înainte să plec?

Nu, mulțumesc.

— Cărți? Reviste?

Sarah defilează pe marginea falezei, se oprește, pozează cu bustul gol, doar în chiloți.

— Crezi că aş putea apărea într-o revistă, Klee?

Dau din cap și o trag spre mine...

— Știi că avem și o bibliotecă aici, mai încolo pe coridor? Ți-a arătat careva pe îndelete tot ce avem aici? Poți să intri și să împrumuți ce vrei tu. Poate găsești și ceva companie acolo.

— Las-o baltă, Klee.

De pe pervaz, cioara flutură din aripă. Amintirea lui Sarah a dispărut.

Cred că deocamdată n-am nevoie de nimic.

— Bine, am înțeles, zice asistenta Carole. Dar dacă ai – spune și face un semn către peretele opus, de parcă aş putea să văd prin el – e doar la câteva uși, pe dreapta. Sunt și puzzle-uri acolo, și jocuri.

Dau din cap. Parcă-mi amintesc vag că mi-a arătat cineva, când m-au împins pe coridor.

— Păi, atunci strigă dacă ai nevoie de ceva. Dacă nu, trec eu mai târziu pe la tine. Și mănâncă.

Am să mănânc.

— A, trebuie să iei astea, înainte să plec.

Îmi zornăie în față păhărelul cu tablete, iar eu mă încrunt. Încă mă simt buimac și zdruncinat.

— Stai liniștit, puiule. Una e doar un antibiotic pentru rană. Pe aia o iei de două ori pe zi. Și capsula asta lunguiață? E doar banala vitamină E. Omega-3. Ca uleiul de pește, știi? S-au făcut o mulțime de studii despre cât de benefic este.

Îi sunt recunoscător pentru informații, dar în faza asta zău că nu-mi pasă. Mi le arunc în gură și le înghit.

După ce pleacă, împing tava de lângă mine și dau drumul la televizor. Nu sunt eu mare amator de televiziune, dar aici n-am cu ce să-mi petrec timpul. Nu e voie nici cu laptopuri, nici cu telefoane mobile. Sunt indicatoare peste tot. Sunt foarte categorici în privința asta.

Se transmit știrile amiezii, fără sunet. O echipă transmite de la fața locului un incendiu din Manhattanul de Jos. Chiar și fără informațiile de pe burtieră, oricine își poate da seama că e vorba despre West Village. Flăcări se înalță de pe acoperișul clădirii cu trei niveluri; un fum gri, dens, umple imaginea. Camera focalizează pe un reporter care-și ține o cârpă la nas. Își îndreaptă microfonul către un pompier, a cărui gură se mișcă mutește către mine.

Trag tava cu mâncare mai aproape, iau felia de pâine de deasupra și o mănânc, și mai că-mi vine să vomit la mirosul salatei de ouă.

Antipsihotice. Doamne Sfinte!

Mă scol și mă duc la baie, încercând să-mi evit reflexia în oglinda de plastic strâmbă de deasupra chiuvetei. Dar nu poate fi evitată. Arăt ca dracu'. Nu arăt ca mine. Părul meu e o încâlceală mată, turtită într-o parte, zbârlită măciucă în cealaltă. Ochii îmi sunt spălăciți, încercănați într-o nuanță de gri-purpuriu. Iar din pansamentul de la ureche se scurge ceva straniu, galben-marونیu.

Sunt un bou. Tocmai mi-am distrus afurisita de viață, dar... asta e.

— Poate da, poate ba, zice cioara, așa că tot se îndură cât de cât de mine.

Fac pipi și mă spăl pe mâini, sprijinindu-mă de chiuvetă ca să mă țin drept. Mă aplec și beau o dușcă de la robinet. Apa e călâie și metalică, are un gust ca mirosul dezinfectantului care-mi umple nările. Când mă îndrept, privirea îmi cade pe reflexia bărbatului cu pălărie și barbă roșcată. Șade pe jos, pe pardoseala micului duș fără ușă.

— Nu te uita, pe bune. Du-te.

Iar se îndură cioara de mine.

Mă întorc în cameră și-mi ațintesc privirea asupra televizorului. Nu mai arată imagini cu incendiul, iar prezentatorul râde și-și flutură brațele, de parcă știrile ar fi un soi de comedie. Vreau să văd iarăși incendiul. Vreau să văd orice din Manhattan.

Mai dezlipesc o felie triunghiulară de pâine și mă silesc s-o înghit cu restul de suc, apoi mă întind pe spate, neputincios, îmi simt pleoapele tot mai grele, iar ciclonul pune stăpânire pe creierul meu.

Mama e în bucătărie, pregătește cina, bănuiesc că e doar un vis.

În încăpere miroase a usturoi și ceapă și chestii călite, îmi trag un scaun, mă așez și mă uit la ea. Fredonează o melodie veselă.

Pe masă, în fața mea, e un plic. Dezlipesc fâșia roșie și-l deschid, dinăuntru cad niște hârtii. E un soi de document oficial:

*Contract de vânzare apartament
Consultați-vă avocatul înainte de a semna.*

Întorc pagina și citesc primul alineat:

Contract (numit în continuare „Contractul”) de vânzare a Locului În Care Trăiești (fără ca tu să-ți fi dat naibii acordul), încheiat în (treceți data) această zi, din acest an inimaginabil de cumplit, între Crăiasa Gheții (mama ta, numită în continuare „Vânzătorul”) și o Persoană Pe Care Nu O Cunoști Și De Care Te Doare-n Cot (numită în continuare „Cumpărătorul”).

Vâr documentul la loc și împing plicul din fața mea. Un dreptunghi mic, alb a căzut dinăuntru. Cartea de vizită a unei oarecare Judy Manson, agent imobiliar autorizat. Judy Buhăita, cu părul ei blond oxigenat și fard de ochi albastru, zâmbeste încrezută dintr-un chenar din colț. Îi curg balele după comisionul ei de 5 la sută.

— Unu virgulă trei milioane, spune Judy și face cu ochiul. Nu-i rău deloc.

Îmi face cu ochiul de pe afurisita de carte de vizită. Ridic privirea.

— Judy Manson tocmai mi-a făcut cu ochiul. Îi curg balele, mamă.

Mama se răsucește spre mine, cu mâna la frunte, teatral.

— Ți-am mai spus, Klee, că nu mai suport să vorbim despre asta. Nu mai vreau. Crede-mă. E cel mai bine pentru noi. Un nou început. Să lăsăm toate astea în urma noastră!

Gesticulează frenetic.

— Poți să rămâi sau poți să vii cu mine, dar eu trebuie să plec de aici. Speram că vei înțelege.

Cuvintele ei înțepă, reverberează.

Își toarnă apă într-un pahar, varsă două aspirine pe bufet, le înghite, după care se întoarce la aragaz pe tocurele ei înalte – țac, țac, țac – și varsă restul de apă în tigaie. Aburul sfârâie și se înalță. Dă din mână, să risipească fumul.

— S-a zis cu cina noastră, spun.

Se răsuțește iar spre mine.

— Tu nu înțelegi, Klee. Am nevoie de iarbă, de copaci, de apă. De liniște. Tu nu știi... A fost un iad și pentru mine. Habar n-ai ce iad a fost pentru mine.

— *Ăsta* e iadul, spun.

Scot contractul din plic și-l arunc pe masă, dar mă răzgândesc și-l rup în bucăți. Arunc bucățile în aer și le las să cadă pe jos, o risipă de confetti costisitor.

— Mă așteptam la altceva din partea ta, spune. Și, oricum, e doar o copie. Originalul e deja semnat.

Deși nu mai zic nimic, ea scoate totuși sunetul acela jignit, probabil deoarece știe că am s-o compătimesc.

— Eu nu merit să fiu fericită? E o casă – mică, plăcută – chiar pe malul râului. Te va ajuta să te vindec. Eu n-am vrut niciodată să te cresc în oraș...

— Nu vreau să mă vindec!

Mă ridic, îmi răstorn scaunul și dau cu piciorul în bucățile de hârtie.

— Doamne, Klee. Există lucruri pe care tu nu le cunoști... în pofida a ceea ce crezi tu... tu nu știi tot.

Ia plicul, îl vântură de două ori și dispare, ca Dorothy când pocnește din pantofii ei roșii.

Fixez o vreme cu privirea locul gol în care s-a aflat ea, apoi mă duc la chiuvetă să beau puțină apă. Dar, când deschid robinetul, apa curge întâi roz, apoi roșie, se revarsă, umplând de sânge toată bucătăria.

Ziua? – După-amiaza

O bătaie în ușa mă face să tresar din somn.

Am vată în gură. Sunt lac de sudoare.

— Klee Alden?

Un bărbat înalt și slab, cu ten închis și păr negru, ochelari și un halat alb de laborator, intră în încăpere. Îmi pare vag cunoscut, dar nu sunt sigur.

— Mă mai ții minte? Sunt dr. Ram. Te-am consultat ieri.

Vorbește cu accent, vocalele lui sunt moi și lungi, consoanele sunt ascuțite. Îmi pronunță prenumele cu ceva între un *i* lung și un *e* lung. *Aproape corect*. Mă ridic în capul oaselor, iar el îmi scutură mâna.

— Cum ne simțim astăzi?

Ridic din umeri.

— Bine, cred.

Mă așază pe marginea patului și scoate din buzunar o manșetă de măsurat tensiunea.

— Ești cam roșu la față.

— Am visat urât.

Îmi înfășoară manșeta în jurul brațului, pompează și strânge, numărând în gând, cu ochii închiși.

— Bine, excelent, spune după ce a terminat. Dr. Alvarez zicea că te simți cam amețit.

Dau din cap.

— Încă?

— Mda, puțin, dar nu așa de mult. Adică, e greu de spus... abia m-am trezit.

— Păi, bine atunci. Excelent. Aș vrea să te mai țin o vreme pe doza asta ceva mai ridicată de Aripiprazol, dar le-am spus să reducă analgezicele. Cred că ele sunt mai degrabă de vină. Și probabil nici nu mai ai nevoie de ele.

Dau iarăși din cap, întrebându-mă dacă să-i spun că am halucinații. Dar nu vreau să creadă că sunt mai nebun decât sunt probabil, pentru că atunci cine știe unde or să mă ducă.

Caut din ochi cioara și pe bărbatul cu barbă roșcată, dar, din fericire, nu sunt prin preajmă.

Desface manșeta, și-o vâără la loc în buzunar și scoate din celălalt o lanternă-stilou.

— Uită-te aici, spune și mișcă lumina de la dreapta la stânga și înapoi.

Ochii mei o urmăresc.

— Bine, zice. Ceva tulburări de vedere?

Stinge dracului lumina aia, tâmpitule!

Clatin din cap, alung amintirea.

— Nu, spun, cred că nu.

— Excelent, cred că stăm bine deocamdată.

Cum ziceți dumneavoastră, doctore.

Strecoară lanterna în buzunar, îmi cuprinde gâtul cu palmele și îmi apasă ușor ganglionii. Are degetele moi și reci. Senzația de răcoare pe piele e plăcută.

— Te doare gâtul?

— Nu.

— Bine.

Sigur, bine.

Se uită la mine și așteaptă. Îmi feresc privirea.

— Reușești să dormi?

— Da, o grămadă. Dar mă tot trezesc... am niște vise vii și ciudate.

— E de așteptat. Ai lucrat cu dr. Alvarez.

Un enunț, nu o întrebare, așa că dau din cap.

— Bine. Excelent.

Îmi vine să râd. Se pare că tot ce ține de starea mea actuală oscilează între bine și excelent.

Notează ceva în fișa mea. Paranoic, îi urmăresc atent pixul.

— Domnule Alden, să ai grijă să mănânci.

Se uită la mine pe deasupra ochelarilor și-și încrețește fruntea.

— Va fi de ajutor să ai stomacul plin. Dar deocamdată cred că e bine să continuăm așa. Se pare că toate încep să se rânduiască.

— OK.

— Dacă mai apar probleme, să-i spui doctoriței Alvarez.

— Bine, răspund. Am să-i spun.

Își îndeasă mâinile în buzunarele halatului și țâțâie din buze, cu privirea la fereastra din spatele meu. Mă răsucesc să văd. S-au ivit niște utilaje de construcții.

— O rușine, spune și arată către un excavator mare, care pare să fi parcat chiar în fața ferestrei mele. De luni de zile o țin așa. De te dor urechile și ochii.

Clatină din cap în direcția siluetei galbene, preistorice.

— Bine, fiule, cred că am terminat pe ziua de azi. Vedem cum o să te

simți mâine.

Cuvântul „fiu” mă face să tresar.

— Strigă dacă ai nevoie de ceva.

Pornește către ușă.

— Bine, vă mulțumesc. Așa am să fac.

Ușa se închide încet în urma lui, până mai rămân doar câțiva centimetri.

Mă întind la loc pe pat și mă holbez la excavator, apoi închid ochii, recunoscător pentru hurelul și bâzâitul lui zgomotos.

Dr. Ram are dreptate: Cu excepția faptului că tata nu mai e și că eu zac aici, singur, în Centrul de Psihiatrie pentru Adolescenți din Northhollow, și că mi-e atât de dor de Sarah, încât abia mai pot respira, toate încep să se rânduiască.

Ziua? – Seara

— *Come to me my melancholy baby...*

În cameră e întuneric, iar Sarah se târăște iarăși.

— *Cuddle up and don't be blue*

All your fears are foolish fancies, dear...⁵

Mă ridic în capul oaselor.

Sarah nu e aici. Sunt în pat. În Duba cu Maimuțe.

Dar am auzit un zgomot.

Cineva e în camera mea.

Însă când aprind lampa de citit, camera e pustie, masa pe roți a fost împinsă de-a lungul patului meu. Un bilet și un pachet cu două rulade de cacao Yodels sunt așezate pe masă.

Iau biletul și citesc:

Bine ai venit în CPAN.

Te-ai culcat devreme, așa că ți-am lăsat ceva dulce de bun-venit.

Sper să stăm curând de vorbă.

Semnăt:

⁵ „Vino la mine, iubitul meu melancolic. Lipește-te de mine și nu fii trist. Toate temerile tale sunt închipuiri prostesti, iubitele.”

Iau ruladele și le învârt în mână, nesigur dacă sunt reale sau o halucinație indusă de medicamente. Mi-e totuna, sunt lihnit, așa că rup ambalajul și le înfulec.

Ziua a 3-a – Dimineața

Lumina soarelui se revarsă pe fereastră.

Cineva a ridicat jaluzelele. De obicei nu dorm atât de mult și de adânc.

Îmi plimb limba prin gură și mă uit la masă. Biletul e tot acolo, iar pe dinți simt încă gustul ciocolatei.

Deci nu a fost o halucinație.

Poate mă stabilizez. Parcă încep să redevin eu.

E un lucru bun sau rău?

Îmi sucesc capul într-o parte și privesc pe fereastră. Crengile copacilor se leagănă în adierea vântului, siluetele lor umbrite sunt niște picturi rupestre pestrițe, care joacă pe pânza jaluzelelor. Mă ridic în capul oaselor și caut din priviri dinozaurul galben, dar nu se află în câmpul meu vizual.

Însă acum remarc altceva: Jaluzelele nu au sfori sau cabluri. Se ridică și coboară prin atingere. *Ca să nu ne spânzurăm cu ele.*

O tavă pentru micul dejun, de culoarea somonului, se află pe masa de lângă pat, lângă bilet și ambalajul gol de Yodels. O aromă siropoasă, prea dulce, vine de sub capac.

Ce zi e azi? Număr de la sâmbătă încoace, încercând să nu pierd șirul. *Miercuri, cred. Deja miercuri.*

Îmi salt picioarele peste marginea patului, mă duc la fereastră și privesc afară. În colțul opus al curții zace excavatorul galben, cu gâtul întins în sus, dar cu cupa atârânănd cu zimții în jos. Un brahiozaur din trecut, care a călătorit în timp și a ajuns aici. Doar eu și dinozaurul, într-un loc în care nu avem ce căuta.

Dar locul meu e aici, nu-i așa? Am făcut ce am făcut, așa că trebuie să fiu aici.

Îmi duc mâna la pansamentul care-mi provoacă mâncărimi și care e de fapt urechea mea.

Pe cine încerc să păcălesc? Bineînțeles că locul meu e aici.

Dedesubtul excavatorului se sapă un șanț. Dincolo de șanț e o

bobină uriașă, cu un cablu negru, gros.

Mă copleșește nevoia de a ieși, de a mă cățăra în cabina excavatorului, de a apăsa toate mânerele și pârghiile lui, pentru a-i face fălcile să se afunde și să muște în pământ, pentru a scoate la suprafață bulgări de beton, pământ și nisip.

Îmi trece prin minte faptul că nici măcar nu știu dacă am voie să părăsesc acest loc, fie și numai pentru a mă plimba. Habar n-am care sunt regulile. Până acum m-am târât doar pe aici, ca un zombi țicnit, amorțit de la umeri în sus.

Asta e viața mea acum. Asta mă așteaptă de-acum înainte.

Doar că, în adâncul meu, nu cred. Știu că nu sunt nebun.

Cel puțin cred că nu sunt.

Mă uit pe lângă brahiozaur, la curtea acoperită de iarbă, la copacii care încep să-și etaleze mugurii roșii-purpurii. Din punct de vedere tehnic e primăvară, afară e senin și soare. Ar trebui să mă îmbrac și să ies de-aici, să-mi dovedesc că pot. Să fac și eu ceva normal. Gândul mă lovește cu toată forța: *Nu sunt normal.*

Când m-am simțit eu ultima dată normal? Când eram cu Sarah? Sau nu m-am mai simțit așa de când a murit tata?

Dar am fost normal, nu-i așa? A existat o vreme când m-am simțit normal și fericit. Vreau să mă întorc la vremea aceea, de acum un an – sau mai mult –, în orașul meu, în casa mea. Pe când aveam prieteni și mă distram.

Pe când eram cu Cleto și cu Dan.

⇔⇔⇔

— Unde-ai găsit locul ăsta? Întreabă Dan. E un magnet de gagici!

Dan e hiper, ca de obicei, vorbește prea mult, încurcă metaforele. Țopăie ca un idiot. Om avea noi acte false, dar tot o să ne dea afară din cauza lui, încă înainte de a apuca să intrăm. Stăm la coada asta de o oră și în sfârșit ne apropiem de ușă.

— Las-o mai moale, spune Cleto și-i așază lui Dan o mână pe umăr. V-am zis că văru-meu lucrează aici. Dar mă lăsați pe mine să vorbesc când ajungem acolo. N-o să ne lase să intrăm, dacă te porți ca un tâmpit.

Dan amuțește. De mine n-ar fi ascultat atât de repede, dar de Cleto ascultă. Cleto are puterea asta asupra oamenilor.

— Relaxați-vă. Știu că vă cer prea mult, nătărăilor. Dar aveți încredere în mine. Încercați să vă purtați ca și cum n-ar fi prima oară.

Ca și cum ați mai fi pus piciorul într-un bar.

Ca să demonstreze cât de relaxat e el, Cleto scoate din buzunarul gecii o sticlă de apă și ia o dușcă. Dar noi știm că e votcă, nu apă. Însă Cleto o dă pe gât fără probleme, ceea ce face parte din farmecul lui.

— Nu vă uitați la mine, zic și întind mâna să iau și eu o dușcă. Stau și eu pe-aici.

Cleto dă din cap.

— Așa-i bine, poartă-te ca Alden, ia de aici. Bună și rece.

Îmi întinde sticla. Iau o dușcă, alcoolul îmi arde gâtulejul, și i-o pasez lui Dan.

— Să trăiești, căpitane! spune Dan. Sunt *cool*. Pe bune. Mulțam că ne bagi înăuntru.

— Încă n-am intrat, zice Cleto. Asta încerc eu să vă bag în căpățână.

Localul respectiv, în paranteză fie spus, e un nou bar kitsch din Sullivan Street, numit Hi-Ho Silvers! și frecventat de tot soiul de oameni, de la motocicliști îmbrăcați în tricouri cu Țestoasele Ninja și mesaje ironice, până la filfizoni de pe Wall Street, care vor să demonstreze că sunt altceva decât niște filfizoni de pe Wall Street, și până la cele mai tari fete de la colegiul Cooper Union și de la New York University, ambele aflate în apropiere. Vărul lui Cleto zice că are priză la public pentru că într-o seară a trecut pe-aici Taylor Swift cu niște prieteni. Noi nu prea frecventăm localurile la modă, dar, pe de altă parte, noi nu prea frecventăm baruri în general, de vreme ce actele false sunt o achiziție destul de recentă. Nici măcar nu suntem siguri c-o să funcționeze. Așa încât e vital să cunoaștem pe cineva care să poată pune o vorbă bună pentru noi. Și, potrivit lui Cleto, în ciuda greutateii lor fizice, tipii foarte intimidanți de la ușă sunt destul de permisivi când e vorba să verifice actele.

— Deci atâta timp cât ai un act, ne-a spus Cleto, văru-meu zice că face el în așa fel încât să intrăm. N-o să vă ia la întrebări, numai să nu vă dați în spectacol.

Și totuși, Dan parcă e neliniștit. Și eu sunt. Nu prea am chef să fiu zvârlit în stradă, în fața unei mulțimi de oameni, printre care se numără și fete ce ar putea fi sau nu prietene cu Taylor Swift. Dar clasa a unșpea a fost zdrobitoare, cu luni de teste și examene, cu vizite la colegii, și acum simțim și noi nevoia să ne descărcăm puțin.

Îi strecur o privire lui Cleto și încerc să arăt și să stau ca el. Cleto are un talent înăscut pentru așa ceva. Nimic nu-l zdruncină. Știe să

convingă pe oricine. Bănuiesc că de vină e accentul lui sudic. E de origine din Alabama. Numele lui adevărat e Jared, dar noi am început să-i spunem Cleto după Cletus, țăranul stereotipic din *Simpsons*. Când l-am cunoscut, ne zicea încontinuu că e serialul lui preferat. Îl tot cita, așa încât ne-am gândit că n-o să se supere.

Și nu s-a supărat. I s-a părut comic, așa că acum își zice și el Cleto. N-are nicio treabă, cum ziceam. Să luăm de exemplu chestia cu băutul. El va fi primul care să admită că bea de la vârsta fragedă de zece ani.

— Și nu chestiile voastre fițoase de la magazin, îi place să ne reamintească. Trăscău făcut în casă. Care-ți pârlște părul din nas. Voi, fraierilor, ați cădea lați după o singură dușcă.

Nu bea foarte mult, dar oricum. Uneori îmi cam fac griji pentru el.

Dan îi înapoiază lui Cleto sticla de apă și mai facem câțiva pași înainte. Îmi dibui portmoneul și mă întreb dacă să las actul de identitate fals în husa lui transparentă de plastic și să-l arăt așa, sau să-l scot din husă.

Când ajungem în sfârșit în fruntea cozii, Cleto își arată actul și pomeneste numele vărului său. Dan și cu mine facem la fel, la care tipul de la ușă se mulțumește să-și lase mai jos ochelarii de soare (Ray-Ban-i, deși e noapte) și ne face semn să intrăm.

— Asta a fost tot? Să fiu al naibii! exclamă Dan încă înainte de a ne îndepărta de ușă, ceea ce-l determină pe Cleto să-i arunce o privire ucigătoare.

Înăuntru e forfotă mare. Dan e iarăși hiper, convins că o vede pe Taylor Swift. Cleto își croiește cu coatele drum la bar și ne comandă niște băuturi de care n-am auzit în viața mea, după care, până apucăm noi să ne dumerim, ne trezim că stăm lângă niște fete drăguțe, flirtăm și ne trosnim.

Viața e frumoasă, totul e frumos, până-mi dau seama că sunt mai mult decât amețit, că sunt beat de-mi vine să vărs, iar încăperea începe să se învârtă cu mine.

— Cleto, zic și mă aplec spre el, cât pe-aci să mă prăbușesc, cred că-mi trebuie niște aer...

Fac un semn către ușă, dar Cleto râde și-mi întoarce spatele, îi zice ceva lui Dan, care se ține bine în fața unei roșcate nemaipomenit de drăguțe. Îl ating iarăși pe umăr.

— Cle-o... pe bune...

Probabil că am o mutră disperată, deoarece Cleto spune:

— Așteaptă-mă o clipă. Soră-mea vrea să dea la rațe. Trebuie s-o scoatem puțin la aer.

Se ridică și mă ghidează către ușa de la intrare. Într-o clipă sunt superfericit și ușurat că mă îndrept într-acolo, dar în următoarea decid că sunt suficient de treaz și că ar fi mai bine să ne întoarcem la fete. Îi zic asta lui Cleto, însă el spune:

— E OK, Romeo, cred că ar fi mai bine să te scoatem afară.

Încerc să mă eliberez – e un slăbănog, așa că de obicei n-am probleme să scap de el. Însă, beat fiind, mi-e mai greu, iar când refuză să-mi dea drumul, îmi iau avânt să-i trag una, dar îl ratez și-mi înfig în schimb pumnul în pieptul unui urs împăiat, așezat la câțiva pași de ușa de la intrare.

Dobor ursul. Sau, mai bine zis, bestia afurisită zboară cu mine, și eu cu ea, și aterizăm amândoi câțiva metri mai încolo, pe burtă, pe podeaua lipicioasă de la berea vărsată. Cleto stă deasupra mea și râde.

— Hai să mergem acasă, frate.

O mână groasă mă ridică de jos fără niciun efort și mă trezesc holbându-mă la moaca tipului cu Ray-Ban-i.

Ridic mâinile în semn că mă predau, dar Cleto intervine pentru mine.

— E OK acum, spune Cleto, și face un semn din cap în direcția barului. Farkus e văru-meu. Dar acum ne cărăm, pe bune. Să-l ducem pe Strigoi acasă într-o bucată.

— Strigoiul!

Dan a ridicat în picioare ursul, care mormăie și vine spre mine, dar între timp s-a adunat o mulțime în jurul nostru, și aproape toți mor de râs.

— Haide, Leo! zbiară cineva, iar altcineva îi împinge pe Dan și pe urs în mine, la care eu mă clatin câțiva pași înapoi și ursul aterizează deasupra mea, în vreme ce mulțimea izbucnește în hohote.

Acum s-a întors și gorila cu Ray-Ban-i și de data asta ne-a apucat de braț pe Dan și pe mine.

Dan se uită la el cu un aer cât se poate de sincer și spune:

— Hei, stai calm! Nu poți să-l dai afară pe Strigoi, omule!

Și atunci încep să râd, Cleto râde și el, Dan râde și el, și suntem cu toții dați afară și mergem spre casă, prăpădindu-ne de râs.

Toată faza a fost ilariantă. Cea mai haioasă chestie care mi s-a întâmplat vreodată. Atunci de ce plâng acum, când mă gândesc la ea?

Mi-e dor de băieții ăștia, de Cleto și de Dan. Și de vină sunt eu, nu ei. Eu am dat-o-n bară. După ce m-am mutat. Încă dinainte. După ce a murit tata. Ei au încercat, dar eu m-am izolat. Le-am tras clapa. N-au mai știut cum să mă ajute.

Dar au încercat. Mi-au trimis SMS-uri. M-au sunat.

— Nu pot, frate. Îmi pare rău. Data viitoare, le răspundeam.

N-am făcut niciun efort. Am vrut în schimb să-mi petrec timpul cu Sarah.

Am dat greș.

Pentru că n-am fost în stare să înțeleg. N-am fost în stare să fiu cu ei. N-am mai simțit legătura dintre noi.

Traversez încăperea, mă duc la masa de scris și-i deschid puținele sertare șubrede, unul după altul, deși nu știu ce caut. Nimic, de fapt. Mă uit pur și simplu. De parc-aș fi la hotel și aș găsi un pliant frumos sau ceva de genul ăsta. Lucios, cu fotografii de camere impecabile și clienți zâmbăreți. Cu vreun slogan pregnant: *Ce să vizitezi și ce să faci în timpul șederii tale în Duba cu Maimuțe*. Găsesc în schimb un mic sac pentru lenjerie (fără sfoară sau bandă de legat) și trei cărți: o Biblie neagră, în format de carte de buzunar, cu litere aurii, o carte albastru-pal, intitulată *Doisprezece pași și douăsprezece tradiții*, precum și o carte de buzunar bleumarin, care pare a fi din anii 1970, intitulată *O zi pe rând în Al-Anon*. Iau cei doisprezece pași și deschid la prima pagină: „Am recunoscut că nu aveam nicio putere asupra alcoolului, că viețile noastre deveniseră imposibil de controlat.”

Știu că nu se cade, dar mă pufnește râsul când îmi amintesc de noaptea aceea cu Cleto și cu Dan. Arunc cartea la loc în sertar, simt lipsa telefonului și sunt bucuros că cel puțin nu sunt genul ăsta de ratat.

Pe de altă parte, poate ar fi mai bine decât așa.

Mă prăbușesc pe pat și mă întreb când mă voi simți iarăși în stare să respir.

Tot ce fac în ultima vreme e să trag aer și să lupt împotriva lacrimilor.

Halal Strigoi sunt.

Cleto mi-ar tăia capul.

O asistentă medicală stă în ușa camerei mele. Asistenta Carole, cu părul oxigenat și zâmbetul prea radios. Ține într-o mână un pahar cu

apă și în cealaltă, păhărelul meu cu tablete.

— Bună dimineața, domnule Alden. Hai să mergem! Te întâlnești cu dr. Alvarez acum. Și n-ar fi frumos s-o faci să te aștepte.

Iau tabletele și o urmez. Când ajungem în coridorul cu pictura aceea murală hidoasă, cu pești, asistenta Carole îmi așază o mână pe șale și mă conduce prin zona de așteptare, la niște scaune aflate vizavi de ușa închisă a cabinetului doctorului Alvarez.

— O să iasă într-o clipă. Dacă ai nevoie de ajutor, e cineva acolo.

Dă din cap către biroul asistentelor, aflat în celălalt capăt al coridorului, unde o femeie șade cu capul plecat, iar un infirmier dă cu mopul pe jos.

— Ești OK aici deocamdată?

Dau din cap. Sunt bucuros că n-are de gând să aștepte cu mine.

— OK. Strigă dacă ai nevoie de ceva. Dacă nu, ne vedem mai târziu.

Șed și încerc să nu mă gândesc la nimic. Iar mă simt cam dezechilibrat.

Răsfoiesc niște reviste și dau peste un exemplar vechi din *Highlights*, pe care-l frunzăresc până ajung la imaginea aceea cu obiecte ascunse. Uite că mai există, ca atunci când eram mic. Cuprind scena cu privirea, o familie de porci în fața unei șuri, și caut obiectele, fără să mă mai obosesc să mă uit la desenele de rahat din legendă. Sunt oricum mereu aceleași obiecte: un creion, o periută de dinți, o crosă de hochei, asemănări caraghioase, în cel mai bun caz. Găsesc o ceașcă de ceai cu farfuriuță, o lingură și o chestie care nu prea seamănă cu nimic, dar sunt destul de sigur că vrea să fie o creangă, după care aud un clic și ușa din spatele meu se deschide.

— Vai, Doamne, ești aici, Klee! Ești primul meu pacient în zilele de miercuri, așa că de-acum înainte bate la ușă și intră.

Îmi pronunță numele corect, ceea ce e promițător, dar mă preocupă faptul că a zis „în zilele de miercuri”, la plural, ca și cum voi rămâne aici încă multe săptămâni de-acum înainte. Închid revista și merg spre ea, nesigur pe picioare.

Intrat în cabinet, mă așez iute și mă concentrez asupra reproducerii după *Grădina lui Daubigny*. A fost unul dintre ultimele tablouri ale lui van Gogh, pictat la Auvers, casa și grădina unui pictor pe care-l admira.

De fapt există mai multe versiuni. Cea originală a fost pictată pe un servet de bucătărie, pentru că lui van Gogh i se terminase pânza. Reproducerea aceasta nu e după original, pentru că acolo trece prin

față o pisică neagră.

— Deci să-nțeleg că-ți place?

Dr. Alvarez îmi urmărește privirea către reproducere, dar nu-mi așteaptă răspunsul.

— Cum te simți astăzi?

Cioara vine în zbor, aterizează în iarbă, iar bărbatul cu pălăria de paie se ivește dintre flori...

Scutur din cap, să-i fac să se risipească, să dispară. Dr. Alvarez așteaptă răbdătoare, însă eu îmi simt gura uscată, iar cuvintele mi se lipesc grele și neformate în gâtleej. Nu știu ce ar trebui să spun. Despre orice.

— Atât de bine, hm? Să știi că am stat de vorbă cu dr. Ram și mi-a spus că funcțiile tale vitale sunt în regulă. Zice să ai răbdare încă o zi sau două, iar corpul tău va începe să se adapteze la medicație. S-ar putea să dureze mai mult, cu aceasta în particular, dar au avut rezultate bune, pe termen lung. Dacă te simți și mâine droghi, putem vorbi iarăși.

Droghi. Åsta-i cuvântul pe care-l căutam.

— OK, zic.

— Bine. În regulă. Deci facem progrese.

Îmi zâmbește cald, se descaltă sub masă și-și încrucișează la glezne picioarele goale. Are glezne groase; unghiile de la picioare sunt date cu o oă roșu-aprins.

Ochii mei se opresc asupra feței ei. Nu e tânără, nu e precum cea a unui supermodel, dar e plăcută și amabilă. Pare de origine hispanică, dar poate cred asta doar din cauza numelui ei. Ochii mei revin la picioarele ei. Dr. Alvarez se îndreaptă de spate și-și strecoară iarăși picioarele în pantofi.

— Deci spune-mi, cum a decurs ziua de ieri? Ai început să te acomodezi aici?

Să mă acomodez aici, asta se așteaptă de la mine?

Mă holbez la locul în care ar trebui să se afle pisica lui van Gogh și încerc să-mi amintesc cum a decurs ziua de ieri. M-am uitat la televizor. A venit dr. Ram. Cineva mi-a adus tăvi cu mâncare greu comestibilă. O asistentă mi-a luat în repetate rânduri tensiunea și mi-a ascultat bătăile inimii, după care mi-a spus să mă duc să văd sala de mese și camera cu jocuri. De parcă Duba cu Maimuțe ar fi o afurisită de stațiune.

— Nebuloasă în mare parte, cred, spun. Am dormit mult. Am avut niște vise ciudate rău.

Iar la miezul nopții a venit Sora Agnes Nu-Știu-Cum și mi-a lăsat un bilet și niște rulade Yodels.

Nu mai zic și asta. Nici măcar nu știu dacă a fost real.

Nu mai zic nici asta: *Mă gândesc tot timpul la Sarah.*

— Liniștită, zic în schimb. E atâta liniște aici. Nu doar aici, ci peste tot în Northhollow. Mi-e dor de oraș. Mi-e dor de zgomot. Zgomotul acoperă toate celelalte tâmpenii din cap.

— Așa este, spune ea. Înțeleg asta pe deplin. Atunci povestește-mi despre oraș.

Înghit în sec, mă scarpin la pansament și încerc să cimentez ordinea lucrurilor. Orașul și tata, retrospectiv. Northhollow. Viața mea, înainte să moară el și după. Eu, aici, acum. Și în ultima vreme pun zilele în ordine. Ieri a fost marți. Luni a fost ziua în care dr. Alvarez spune că a fost mama aici. Deci duminică eram încă în spital. Sau poate m-au adus aici chiar în seara aceea.

Și înainte de asta?

Sâmbătă. Casa lui Dunn.

Petrecerea aia tâmpită.

Mi se întoarce stomacul. Nu vreau să mă gândesc la asta. Nu pot, dacă îmi doresc să ies de aici.

— Dar cum a fost azi-dimineață?

— Poftim?

— Azi-dimineață, spune dr. Alvarez. Ai ieșit din cameră? I-ai cunoscut pe ceilalți? Avem un mic grup de pacienți interni... și o sală de mese destul de drăguță. Micul dejun e cel mai bun. Vafe bunicile.

Îmi face cu ochiul.

— Mă rog, acceptabile. Oare te-ai încumetat să cobori?

— Încă nu, spun. Am mâncat în cameră. Mi s-a spus că e OK.

Dă din cap.

— Sigur. Nu te grăbi. Le găsești pe toate așa acum sunt, când vei fi pregătit. Dar mi-ar plăcea să te integrezi și să începi terapia de grup. Măcar pe la sfârșitul săptămânii. Și, bineînțeles, terapia de familie. Dar nu acum. În zilele următoare.

De familie. Mă cuprinde iarăși amețeala.

— Nu prea mă simt în stare să socializez, spun.

Umblu iarăși la pansament, iar dr. Alvarez scoate din sertar o

mingiucă antistres de un portocaliu aprins. Mi-o aruncă și, de data aceasta, reușesc s-o prind. Rimmovin 5 (zopiclonă 5 mg). „Nu ne putem rezolva problemele decât rezolvându-le.” – M. Scott Peck.

O învârt și o strâng în mână.

— Țștia de la Rimmovin au umor, nu glumă.

Dr. Alvarez zâmbește.

— Bănuiesc că da. Păstreaz-o. Poți să începi să le colecționezi. Câte una de fiecare culoare.

Își schimbă poziția în scaun și redevine serioasă.

— Așadar, în afara zgomotului, spune-mi ce-ți mai lipsește din Manhattan.

Când aud cuvântul „Manhattan”, mă simt ca lovit cu leuca, mă sufoc, ca și cum tone de nisip ar fi fost vărsate pe mine dintr-o remorcă.

— Tata, spun, doborât de avalanșă. Mi-e dor de tata, la dracu’.

Cuvintele acestea, îngăimate, mă zdrobesc și mai rău, mă termină, mă îngroapă complet. Nu sunt pregătit să vorbesc despre tata. Nu după toate câte s-au întâmplat.

În afară de asta, îmi lipsește *totul*, nu doar Manhattanul.

Tata.

Tata și Sarah. Iar Sarah a fost singurul lucru bun de *după*.

Cioara mă scrutează de pe masa lui Tarantoli, provocându-mă să intru. Pe tabla din spatele ei e trecută data: 3 octombrie.

Ziua în care am desenat pe hârtia lui Sarah.

Ziua în care Tarantoli mi-a cerut să rămân după oră.

— Voia să stea de vorbă cu tine, mai știi? Întreabă cioara. Să se asigure că nu ești dus cu pluta. Dar ești dus, nu-i așa? Tu, dintre toți oamenii, ar trebui să știi că nu se face să te amesteci în lucrările de artă ale altcuiva.

Înlătur cioara. Vreau s-o văd pe Sarah. Vreau să mă întorc la ziua aceea, în încăperea aceea, înainte să se fi întâmplat toate celelalte rahaturi.

— Domnule Alden?

Tarantoli mă așteaptă. Dar Sarah s-a ridicat să plece.

— Am un test în ora a patra, îi arunc lui Tarantoli peste umăr. Trebuie să învăț...

— Bine, atunci pe mâine, spune ea, dar eu am rupt-o deja la fugă după Sarah.

— Profesorii te menajează, strigă cioara după mine. Pentru că le e milă de tine. Pentru că știu cu toții de ce ești aici.

O ignor. Trebuie s-o ajung pe Sarah din urmă. Trebuie să văd cum arată când se întoarce și mă zărește, cum zâmbește, cum mă primește cu brațele deschise. De parcă ar fi deschisă pentru orice. De parcă ar dura-o-n cot de tot ce a auzit sau de ce ar putea crede alții.

O apuc de umăr și Sarah se răsuțește.

— Hei, ce faci, Alden?

Da! Asta e! Ceva în expresia ei. Parcă-mi face inima să-mi crească în piept.

— S-a bucurat să te vadă, spune cioara. Pe tine te-a surprins că nu te considera un ciudat singuratic, așa cum făceau toți ceilalți. Așa cum ești.

O izgonesc. Vreau să mă gândesc doar la Sarah.

— Am vrut să-mi cer scuze, spun. N-am vrut să mă ating de lucrarea ta. Desenul tău... e chiar bun. Vorbesc serios. Am vrut doar să te ajut puțin, să... ăăă... să-l destind puțin, să nu mai fie așa rigid, să fie mai organic, ca...

— Organic?

Își dă ochii peste cap, dar zâmbește.

— Nu știu. Ceva de genul ăsta.

— Cum ziceam, nu face nimic. Am înțeles. Și, oricum, mi-a plăcut ce ai făcut. Ce ai spus. Chiar *era* prea precaut. Acum nu mai e așa de precaut.

Mă privește cu atenție, mă studiază. Pe fondul tenului palid, ochii ei au culoarea unuia dintre cerurile nocturne ale lui van Gogh.

— Deci, nu-i mare scofală, OK? Consideră că mi-ai făcut o favoare. Și acum trebuie să plec. Ne mai vedem.

— Ți-a dat papucii, zice cioara, care s-a înapoiat.

Scutur din cap. *Gresit*. Pentru că a doua zi dimineăta, când ajung mai devreme în sala lui Tarantoli, Sarah e acolo, așteaptă și, în afara ei, nu mai e nimeni în clasă. Iar când mă așez, colțurile gurii ei se înalță într-un zâmbet fără echivoc.

— Deci i-ai plăcut. Asta-i clar.

Ridic privirea, ușurat că cioara s-a dat pe brazdă, dar cea care vorbește e dr. Alvarez, chestie care mă derutează și mai rău. N-am vrut să spun toate astea cu voce tare.

— Din ce mi-ai spus până acum, priet... colegei tale Sarah i-a plăcut

de tine. Și și-a făcut griji. Nu i-a fost totuna că te-ai rănit. Aici scrie că...

Răsfoiește paginile din poala ei.

— ...a încercat să urce în salvare cu tine. A vrut să vină la spital.

Îmi feresc privirea. Asta nu reținusem. În momentul acela n-am mai prea înțeles ce se întâmpla.

— Eu, bineînțeles, nu știu încă ce s-a petrecut înainte...

Înghit în sec, clatin din cap.

— Orice ar fi, Klee – sau orice ar fi fost –, trebuie să fi fost foarte dureros, dacă te-a tulburat în asemenea măsură, dacă te-a făcut să ajungi aici. Și nu e rău să plângi, dacă simți nevoia. Pun pariu că te-ai străduit din răputeri să-ți reții lacrimile. Uneori, nici nu-ți poți imagina cât de mult te ajută să plângi o dată zdravăn.

— Mi se pare aiurea să plâng, zic. Adică, ce a fost a fost, nu?

— Cine zice așa ceva? Chestia asta are vreo legătură cu familia ta?

Ridic din umeri.

— Cu mama, vreți să spuneți? Că altă familie nu mi-a mai rămas.

— Da. Cu mama ta.

Strâng în mână mingiuca antistres portocalie, apoi îmi fac de lucru cu o pieleță de la degetul mare.

— Hai să zicem că nu e o persoană foarte plângăcioasă.

Aud mânia care mi se strecoară-n glas, dar nu o pot controla.

— Și are dreptate, în fond. Lacrimile nu dovedesc nimic.

— La ce te referi? La ceva anume? Klee, mama ta nu a plâns când a murit tatăl tău?

Trag adânc aer în piept și-mi ațintesc privirea asupra *Grădinii lui Daubigny*. Încăperea e un vârtej, pisica absentă e o gaură neagră, mare, în inima mea.

E după școală, târziu, și mă scapă rău pipi. Metroul a întârziat aproape o jumătate de oră.

Îmi arunc geaca și mapa în dosul ușii de la intrare și strig, dar mama nu-mi răspunde. Păi, da. Nu e acasă. Nu e *niciodată* acasă. O fi având vreo strângere de fonduri sau mai știu eu ce.

— Comandă-ți ceva de mâncare dacă nu mă întorc până la cină, îmi spune mereu. Îți las un card de credit pe bufetul din bucătărie.

Mă duc iute la baie, îmi deschid fermoarul și îi dau drumul – ce ușurare! –, după care mă duc la chiuveță să mă spăl pe mâini. Dar o umbră întunecată mă face să încremenesc, pândește masivă din dosul

ușilor mate ale cabinei de duș.

Stropite cu noroi. Împroșcate.

Ba nu, nu e noroi. Nu e maro.

E roșu.

Roșu-aprins, pe ambele uși.

Ceva nu e în regulă.

Mă trece un fior glacial.

Mă apropii de ele și le împing cu grijă în lături.

Înăuntru zace el, tata, chircit, pe pardoseala cabinei de duș. Sânge și zdrențe de piele pretutindeni.

Dar nu se poate, e la serviciu! Nu e el!

Urlu – n-am încotro, pentru că acum e și ea aici. Mama a intrat în baie. Nici măcar nu știi de unde a apărut.

— Doamne! Klee!

Urlă, apoi scoate un sunet straniu, cavernos, după care mă împinge de lângă ușa cabinei.

— Ieși afară! Nu te uita! Du-te!

Se pune în fața ușii, încercând să acopere scena cu corpul ei.

— Am. Spus. Să. Ieși. Afară.

Stăm amândoi neclintiți. Eu nu înțeleg ce e cu mine. Sunt încremenit. Trupul îmi tremură de frică. Mama îmi pare atât de mică și de fragilă, năruită în taiorul ei roz, în pantofii ei eleganți, cu tocuri înalte. Are haina descheiată, poșeta de piele îi atârnă încă pe umăr.

A rămas fără suflare. De pe haina ei simt mirosul orașului, aerul rece de iarnă.

Îi scapă iarăși un sunet. Nu sunt cuvinte. E ceva străin și animalic.

— Doamne Sfinte! spune în cele din urmă cu glasul încărcat de mânie. Nu asta. Nu *asta*! Nu pot... nu vreau...

Scutură din cap, acoperindu-și fața cu mâinile, de parcă asta ar ajuta-o să le facă pe toate nevăzute. Nevăzute... pielea, sângele, oasele lui sfărâmate.

— Nu. Mai. Pot.

Furia mamei se risipește. Se îndreaptă de spate și se pune în mișcare, lăsând în urma ei pistolul, împroșcăturile de sânge, zdrențele de piele.

Iese. Eu rămân pe loc, încremenit.

— Klee! Ieși afară! Acum!

Mă apucă de braț și trânteste ușa în urma noastră.

În hol trage adânc aer în piept și spune:

— Am să sun la 911.

Dau din cap, corpul meu continuă să se scuture din toate încheieturile.

— Și la Isabella, adaugă și se îndreaptă către o altă încăpere. La cineva... La o firmă, ceva, care să vină să curețe asta.

⇔⇔⇔

— Klee?

Nu pot să răspund, deoarece am iar senzația că mă sufoc.

— Ai fi vrut să exprime altfel, într-un mod mai clar, faptul că o afectează ce s-a întâmplat?

Închid ochii, pentru că se clatină încăperea.

Poate că da. Cine știe ce am vrut eu atunci? Indiferent ce am vrut, ea nu mi-a oferit acel lucru. Nici mie, nici tatălui meu.

— Bun, e prea devreme, spune dr. Alvarez, mai degrabă către ea însăși decât către mine. Poate ne ocupăm de asta mai târziu. Deocamdată să ne oprim asupra lucrurilor mai concrete. Vorbeai despre oraș, că-ți lipsește zgomotul. Hai să revenim la asta.

Respir mai calm, redeschid ochii.

— N-am vrut să mă mut... Mai aveam un singur an de liceu. Aveam viața mea, prietenii mei... Dar ea a insistat.

— Și acum ți-e dor de ei.

— Nu doar de ei. De școala mea. De oraș. De tot.

— Îmi imaginez.

— Dar, da, de prieteni. Mai ales de prietenul meu Cleto. De oameni și de trafic, de gunoi. De bicicliștii ăia dați naibii, pe care-i doare undeva dacă ești într-un Hummer, într-o camionetă sau pe jos.

Râde scurt, de parcă ar înțelege sentimentul.

— Și de porumbei, adaug. Știu că e imposibil, dar mi-e dor de afurisiții de porumbei.

— Păi, atunci am vești bune pentru tine. Avem o mulțime de porumbei aici în Northhollow.

Privirea mea o întâlnește pe-a ei.

— Numai de-ăia blegi, de suburbie.

— Ai umor, spune. Pun pariu că asta te-a ajutat de multe ori.

Poate. Dar nu m-a salvat.

— Nu m-a împiedicat să mă port ca un nebun, spun.

Când rostesc aceste cuvinte, am senzația că pieptul mi se strânge

atât de rău, încât nu mai intră aer înăuntru.

Nu vreau să fiu nebun. Nu vreau să mă aflu aici.

Trag aer în piept și-mi îngrop capul între genunchi.

— Și dacă sunt nebun? Întreb când mă îndrept de spate. Dacă n-am să mai pot fi niciodată normal?

— Nu cred că ești. Și, mai mult de-atât, cred că ai să te simți curând mai bine.

O privesc cu îndoială, ca și cum i-aș spune: *Nu vezi că sunt aici, în Doba cu Maimuțe?*

— Ce vreau eu să spun este că ai avut în mod evident o cădere – una gravă, cu care nu ne putem juca –, așa că trebuie să ajungem la rădăcina ei, să te putem face să te simți bine. Dar simplul fapt că întrebi acest lucru și că-ți faci griji din cauza lui e deja un semn bun, unul promițător. Înseamnă că, dacă ți se acordă ajutor, te vei simți mai bine... te vei simți bine. Deci ce zici, ești de acord cu mine?

Dau din cap și vreau s-o cred, să am încredere în ea. Fixez cu privirea mingiuca antistres și-o strâng.

— Nu ne putem rezolva problemele decât rezolvându-le, citesc cu voce tare. Dar dacă eu nu știu cum să le rezolv?

— De aceea sunt eu aici, Klee. Asta-i meseria mea. Am să te ajut. Dacă-mi dai ocazia...

Vreau să i-o dau – i-o dau –, dar încăperea se învâрте iarăși cu mine.

— Trebuie să beau ceva, îngaim. Mă duc să-mi iau niște apă.

— Haide că vin cu tine.

Se ridică și mă însoțește prin zona de așteptare.

Bună treabă, fraiere. Nici măcar după apă nu te mai poți duce singur.

Mă uit după cioară, dar n-am nevoie să-mi zică ea ce știu deja în sinea mea.

Ajunși în capătul zonei de așteptare, dr. Alvarez se oprește și spune:

— Du-te tu. Eu am să te aștept aici.

Pășesc, amețit, dar recunoscător pentru dramul de încredere pe care-l are în mine, trec pe lângă scena aceea tâmpită și tipătoare din *În căutarea lui Nemo* și mă îndrept spre țâșnitoare. Îmi vine să-mi iau culorile și să refac blestemata de imagine, s-o pictez cumsecade. *Asta* m-ar face să mă simt mai bine, să lucrez la ea cu culorile mele.

Măcar mă țin pe picioare. Măcar pot să beau singur apă.

După pești, dar înainte de țâșnitoare, e fata aceea asiatică, cu părul

negru, lung, care stă și așteaptă cu spatele la mine, încercând să mă păcălească, să treacă drept Sarah.

Știu că e o păcăleală, dar inima îmi bate totuși mai tare, iar viscolul îmi vâjâie în urechi. Am mâinile reci și umede, iar fata se întoarce și se holbează.

Nu e Sarah, Klee. Nu e Sarah, îmi spun, dar ea se lasă să alunece pe podea, începe să se târască spre mine.

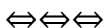
— *All your fears are foolish fancies, baby...*⁶

Mai aproape, tot mai aproape...

— *You know that I'm in love with you.*⁷

Nu e adevărat. Minte.

Nu o crede.

Suntem în sala lui Tarantoli, iar Sarah lucrează la desenul ei, *Fată odihnindu-se*.

A îngroșat liniile pe care le-am trasat eu ieri, făcându-le să curgă de pe hârtie ca apa. Bluza fetei se contopește acum cu fundalul, dispare în el, iar din părul ei cad flori.

Îmi scot o coală curată din raftul cu hârtie din fundul sălii și o iau de la capăt. Urăsc desenul la care am lucrat până acum. N-am fost în stare să mă concentrez de când am venit aici, și asta se vede. Dar trebuie să mă adun. Am nevoie de cel puțin patru lucrări cumsecade pentru mapă, pe care să le predau la Școala Muzeului de Arte Frumoase din Boston, până la începutul primăverii.

Lucrăm față-n față, în vreme ce ceilalți colegi intră și se instalează. După câteva minute, Sarah ridică în sfârșit ochii. Privirile noastre se întâlnesc, ea îmi împinge coala ei și o răsuțește, ca s-o pot vedea cum trebuie.

— Mai bine, nu?

Dau din cap.

— Da. E mai destins, vezi?

— Da. Mai liber. Nu mai e așa de precaut.

Zâmbește, satisfăcută.

Încurajat, zic:

— Seamănă cu un van Gogh timpuriu.

⁶ „Toate temerile tale sunt închipuiri prostesti, iubitul.”

⁷ „Știi că sunt îndrăgostită de tine.”

Își dă ochii peste cap. Nu e la fel de bun, bineînțeles, dar într-adevăr îmi amintește puțin de unul dintre desenele lui.

— Majoritatea oamenilor îl cunosc ca pictor, dar întâi a fost ilustrator. La început a lucrat mult în peniță și tuș. Asta am vrut să spun.

Privirea ei o întâlnește iarăși pe a mea. De data asta e mai blândă.

— Hai, caută pe Google van Gogh, *Fată șezând* sau *Tristețe*, sau *Pini*. Sunt câteva dintre lucrările mele preferate.

Aș face bine să-mi țin gura. Am intrat în modul ciudat-pasionat-de-artă, iar Cleto, în felul lui sarcastic și tărăgănat de a vorbi, mă dojenește în capul meu:

— Băi, frate, pe bune, ești un fraier, știi asta, nu?

Cleto mă tot lua peste picior când vorbeam despre artă, mai ales când ieșeam să agățăm fete.

— Mai lasă tâmpeniile astea elitiste de metropolitan, îmi zicea în glumă. Vorbește și tu despre sport, despre ceva mai masculin.

— Van Gogh era masculin, îi replicam. Toulouse-Lautrec, la fel. Matisse. Picasso. Monet. Dacă ai ști și tu câte ceva despre cultură, ai ști că toți marii maeștri au fost niște bărbați masculini, masculini.

— Îți sapi singur groapa, râdea Cleto. Dar ai încredere în mine, frate, lasă asta pentru a doua întâlnire.

Și totuși, mă trezesc spunând:

— Te-aș putea duce la o expoziție sau ceva. În weekend e o expoziție van Gogh la MoMA⁸.

Nici n-am spus-o bine, că-mi și pare rău. Cleto are dreptate. Mai bine aș invita-o la cinema.

— Dar nu e musai. Putem face altceva... orice...

Fiindcă acum, când am spus-o, îmi trece prin minte că ar fi cât se poate de nașpa să merg la o expoziție van Gogh fără tata.

Ochii ei îi caută pe ai mei.

— Ba nu, sună super. Chiar mi-ar plăcea, Alden.

După care, fără niciun alt cuvânt, întinde mâna și îmi desenează un smiley mare, în cărbune, chiar în mijlocul colii. Deasupra desenului cât de cât cumsecade pe care tocmai l-am început.

— Vezi? zice râzând. Mult mai bine așa, mai puțin precaut.

⇔⇔⇔

⁸ MoMA (Museum of Modern Art): Muzeul de Artă Modernă din New York (n. red.).

Izbutesc cumva să mi-o scutur pe Sarah din creier și să iau o gură de apă de la țâșnitoare. Nu e mult, dar poate tot e ceva. Nu leșin. Nu mă fac de râs. Și suport cu bine restul ședinței cu dr. Alvarez.

Progres, nu-i așa?

Ești un superstar, Alden, să fiu al naibii.

Ziua a 3-a – După-amiaza

Lângă pat am o tavă cu mâncare. Păhărelul de hârtie, striat, e plin cu tablete. Dormeam când mi le-au adus. De câteva zile nu mai prea fac altceva decât să dorm.

Mă silesc să mă ridic în capul oaselor, să le înghit.

Ceva e altfel. Deplasat.

Ba nu, *prezent*.

Simt o prezență.

Pe cineva.

Privirea mea se îndreaptă către ușă.

O geantă de sport cilindrică, bleumarin.

Geanta *mea*.

Și încă ceva: mapa mea de piele, cu lucrările.

A trecut pe-aici Crăiasa Gheții.

Ziua a 3-a – Seara

Greșeală: Pentru a compensa faptul că am dormit toată după-amiaza, îi spun asistentei de gardă că mă voi încumeta să iau cina în sala de mese. Cum zicea dr. Alvarez, trebuie să mă integrez, să ies din camera asta, chiar dacă încă mă simt ca un gunoi.

— Aici nimeni n-o să te judece, Klee, mi-a spus dr. Alvarez. Nu uita că toți cei aflați în locul ăsta sunt ocupați să-și ducă propriile bătălii.

Asta fac eu aici? Duc o bătălie?

Și mai vrea să particip la terapia de grup.

— Pe la sfârșitul săptămânii, dacă vei putea.

Zice că am să rămân aici două săptămâni, cel puțin, dar că atât terapia individuală, cât și cea de grup vor continua după-aceea.

— E un grup foarte mic în prezent, m-a lămurit. Unul dintre lucrurile care-mi plac cel mai mult la centrul nostru. În momentul de față mai avem doar alți patru pacienți interni. Suntem printre primele centre de tratament acut din țară, numai cu camere individuale.

Suntem doar cinci. Se pare că nu există foarte multă instabilitate

mentală în Northhollow.

I-am spus asta, iar ea mi-a explicat că aici primesc pacienți de pretutindeni, nu doar din Northhollow. Din New York. Din nord-est.

— În anumite perioade din an suntem mai ocupați. Am impresia că nu ți-a prezentat nimeni locul ăsta cu adevărat, mi-a spus și a scos la iveală un pliant al centrului, după care mi-a vorbit ca dintr-un clip publicitar pentru Duba cu Maimuțe. Avem un număr limitat de locuri pentru pacienți interni, iar personalul nostru este, mă rog, redus numeric, bine pregătit și intim. Nu există decât douăsprezece camere pentru o ședere prelungită. Dar avem și pacienți externi. De fapt, majoritatea pacienților noștri sunt externi. Comunitatea noastră profită și ea de acest lucru. Însă în perioada aceasta din an – din primăvară până-n vară – ei bine, e de regulă mai multă liniște.

În perioada aceasta din an. Primăvara. Când natura a înverzit și viața e mai promițătoare. Când viața ar trebui să-ți deschidă perspective. Dar nu când ești ca mine. Nu când ești un nenorocit precum Klee Alden.

Tata s-a sinucis în ianuarie, în zilele mohorâte de iarnă, imediat după sărbători. Poate că ar fi încă pe lumea asta, dacă ar mai fi rezistat o lună, două.

— Știați, doamnă dr. Alvarez, i-am spus, că în ianuarie mor mai mulți oameni decât în orice altă lună din an? Psihologul de la școală mi-a spus asta. Deci, dacă tot a fost să ajung aici, n-ar fi trebuit să fac implozie încă de pe-atunci?

— Nu neapărat, mi-a răspuns ea. Poate nu ești genul care să facă implozie. Poate ești destul de puternic și rezilient și poți suporta o grămadă într-un an obișnuit, iar asta a fost – și este – o abatere de la normă. Uneori avem o tulburare sau o formă de boală mentală de durată, gravă – să zicem anxietate sau depresie –, dar alteori nu avem. Uneori, presiunile foarte reale ale vieții – tragedii, boli – se pot acumula, ajungând să însumeze mai mult decât poate suporta cel mai robust și mai stabil om. Uneori îndurăm trei, patru lucruri îngrozitor de dificile, dar apoi apare al cincilea și ne dărâmă.

O serie de imagini mi-au săgetat atunci mintea, pe care acum mă căznesc să le împiedic să revină: *Tata în cabina de duș... prima zi în Northhollow... camera de oaspeți, cu afurisita de cutie cu scrisori...*

Casa lui Dunn în ploaie...

Sarah.

— Între timp, mi-a spus dr. Alvarez, noi facem tot ce ne stă în putință. Poate chiar pare că ne descurcăm. Că ne vedem de treburi. Dar problema este că, în realitate, astupăm doar lucrurile. Ne aflăm într-un stadiu pronunțat de negare. Nu mă înțelege greșit, puțină negare sănătoasă, din când în când, poate fi un lucru bun – un lucru foarte bun. Dar să ignori tot ce se adună, ei bine, e altceva. Atunci se poate întâmpla să ajungem în punctul în care cedăm, punctul în care nu mai putem nega.

După ce a murit tata, am fost obligat să merg la psihologul școlii. I-am spus că nu am nevoie de ajutor, că sunt OK, că abia dacă-mi mai amintesc detaliile. La momentul respectiv era adevărat. Reușisem să mă distanțez, de parcă ar fi fost o poveste veche, pe care o auzisem despre tatăl altcuiva, nu ceva ce mi se întâmplase mie. Psihologul mi-a spus că uneori creierul nostru face așa, se închide, întrerupe curentul, ca un dar, pentru a împiedica tragedia să se tot deruleze în mintea noastră.

— Dar, dacă nu vorbești despre asta, m-a avertizat el, la un moment dat amintirile acestea se vor revărsa.

Și a avut dreptate. Detaliile acelea alungate revin. Uneori în vise, flotante, vâscoase, dar alteori când ești treaz, fără să te prevină, precise și înfiorătoare.

Însă nu de la început.

La început s-a întâmplat exact opusul. În acele prime zile din ianuarie am fost atât de amorțit din cauza șocului, încât evenimentul a părut să se șteargă cu totul, făcându-mă să mă concentrez doar pe amănunte. În zilele următoare, viața mea meschină, lipsită de valoare, se derula ca un film în culori, pe care-l resimțeam ca pe-un chin. Nu ce făceam sau unde mergeam, cât mai degrabă ce vedeam în afara corpului meu: lumea, continuând să existe; fărâmele crude de viață, continuând să se afle în jurul meu. Astfel încât, când mergeam dimineața pe străzi spre școală, sesizam fiecare lucru, oricât de mărunț. Fiecare imagine. Fiecare sunet. Fiecare miros. Lucru ce-mi părea a fi opusul a ceea ce ar fi trebuit să fie. Deoarece îmi demonstra că restul lumii continua să existe – era vie, în mișcare –, în vreme ce tata plecase definitiv.

Ceea ce făcea ca totul să fie și mai insuportabil.

Ce-mi amintesc cel mai bine din acele prime zile este că treceam pe lângă șiruri nesfârșite de brazieri zdrențăroși, scoși pe jumătate morți din

casele lor confortabile și lăsați la bordură, pentru a fi adunați, ca niște trupuri abandonate. Acele lor uscate, casante, presărate pe trotuare, crengile lor goale, etalând încă fire îndărătnice de beteală sclipitoare sau câte un om-de-zăpadă din pâslă ori câte un glob uitat, din mătase roșie. Refuzând parcă să creadă că sărbătorile trecuseră. Unul avea încă atârinate toate ornamentele lui antice, fițoase, plus un înger spart în vârf, ca și cum proprietarul lui ar fi spus: „Îmi bag picioarele”, și l-ar fi aruncat împreună cu tot ce contase odinioară pentru el.

Deci spirite înrudite.

— Domnule Alden, ești pregătit? Coborâm?

Asistenta de gardă stă și mă scrutează din ușă.

Exact. Am zis c-am să cobor în sala de mese.

Bineînțeles că între timp mi-am pierdut dorința de a coborî. Nu vreau să văd pe nimeni, să vorbesc cu nimeni. M-aș ghemui mai degrabă în pat, mi-aș trage iarăși pătura peste cap.

— Mergem?

Mă holbez la picioarele mele în Vanși gri cu portocaliu, la blugii mei Levi's rupți, la tricoul meu gri în dungi și parcă nimic din toate acestea nu-mi aparține.

— Da, sigur, spun și o însoțesc afară din cameră și de-a lungul coridorului.

Sala de mese nu-i cu mult mai grozavă decât o cafeterie, cu mese de lemn de culoarea mierii și scaune cu perne mov. Solnițe și pipernițe albe, de plastic, și o vază mică, tot de plastic, cu garoafe roșii și albe artificiale, împodobesc fiecare masă. Doar două dintre ele sunt ocupate, una de către personal, în celălalt capăt al sălii, iar cealaltă, cea mai aproape de mine, de către fata cu părul negru și lung (*nu Sarah... nu Sarah...*) și un puști slăbănog și mai mic, cu un ciuf de păr maro-portocaliu peste frunte și ochi.

Fata stă cu fața către ușă. Întâi se uită la mine, apoi își ferește iute privirea. Dar observ că-i încolțește un zâmbet în colțurile gurii, ca și cum ar fi ușurată că mă vede. Cineva mai apropiat de vârsta ei, poate. Pare mai tânără decât mine, dar nu cu mult, în vreme ce băiatul are nouă, poate cel mult zece ani.

— A, bine! Martin și Sabrina sunt aici. Te las cu ei.

Asistenta medicală îmi trage un scaun, ca la restaurant.

— E în regulă, ia loc, spune băiatul slăbănog.

— Hei, numele meu e Klee, spun eu și mă supun.

— Rimezi, zice fata cu voce slabă.

Pare normală, din câte îmi dau eu seama, nu văd nimic care să nu fie în regulă cu ea. Îmi duc stânjenit o mână la pansamentul dintr-o parte a capului. Nu că ar conta, bănuiesc. Vizibil sau nu, cu toții avem un motiv pentru care ne aflăm în locul ăsta.

— Te-am mai văzut pe aici, spune fata, iar creierul meu socotește: pictura aia murală tâmpită, cu pești, țâșnitoarea, eu, leșinând ca un ratat. O primă impresie grozavă. În aripa sudică, se mulțumește ea să adauge.

— Da, și eu pe tine.

— Burgerii sunt acceptabili, dacă vrei să-ți iei ceva de mâncare, spune băiatul.

Nu prea vreau, dar o fac totuși și mă întorc cu o felie de carne cenușie și subțirică, așezată între două jumătăți de chiflă, dintre care se mai ițesc și o frunză de salată mare, veștejită, și o roșie făinoasă. Mă așez la masă.

Băiatul își înfulecă încântat burgerul. La ochiul dinspre mine are un zvâcnit sau un tic. Încerc să nu mă zgâiesc, când se întoarce spre mine.

— Deci ea e Sabrina, spune cu gura plină. Iar eu sunt Martin.

— Măi, zice Sabrina. Înghite înainte de a vorbi.

— Voi de unde sunteți?

E o întrebare tâmpită, știu, dar „Din ce motiv sunteți aici?” mi se pare o întrebare ciudată. Și, oricum, nici eu nu am deocamdată chef să-mi mărturisesc propriile motive. În orice caz, nu în fața unui puști căruia probabil nu i-a mijit încă părul pubian.

Îmi ațintesc privirea în farfurie, mi-e greață și nu mi-e foame, dar, fiindcă nu vreau să mă mai simt obligat să vorbesc, mă aplec și iau o mușcătură zdravănă, așteptând să poarte altcineva conversația.

— Eu sunt de aici, răspunde Martin cu amabilitate. Iar Sabrina e din Westchester.

Sabrina dă din cap, ia un morcov, ronțăie din el și-l pune la loc. Are unghiile roase până-n carne, iar pielea din jurul lor e jupuită și însângerată.

— Și celălalt tip care-și face uneori apariția, cel tatuat, puștiul ăla pe nume Euclid? Cred că e din Manhattan.

— Brooklyn. Și nu-l cheamă așa, șoptește Sabrina.

— Ba da, spune Martin.

— Ba nu.

Renunță la morcov, își trage mânecile peste mâini și și le îngroapă în poală, sub masă.

— Mă rog, zice Martin. Și mai e ceva, o fată, dar n-ai treabă cu ea, aud că pleacă mâine.

— Martin le știe pe toate, spune Sabrina.

— Observ. Voi câți ani aveți? Întreb și mă silesc să mai iau o gură de burger.

— Ea are cincisprezece ani, spune Martin. Iar eu am doisprezece. De fapt, aproape treisprezece. Treisprezece peste două săptămâni, deci practic treisprezece. Și, oricum, vârsta mea intelectuală e cu mult mai înaintată decât a majorității puștilor de seama mea.

— Zău? Întreb eu, și tonul vocii mele e mai sarcastic decât aș fi vrut.

Nu mă îndoiesc de intelectul lui. Puștiul abia dacă arată de zece ani.

— Multă lume reacționează așa. Mi se spune că par mai tânăr decât sunt.

Flutură din gene, mai mușcă o dată din burger și continuă să vorbească deși are gura plină.

— Sunt elev la Northhollow Middle. Clasa a opta. Am sărit peste un an, după clasa întâi. După coeficientul de inteligență, ar fi trebuit să sar peste doi. A fost probabil o greșeală să mă rețină. Sunt în clubul de dezbateri, care e practic doar pentru elevii de-a opta, dar mă descurc. Joc și într-o trupă de teatru de improvizație, dar asta în afara orelor de școală. Ne spunem Nepregătiții. Te-ai prins? E foarte deștept.

— Nu-i chiar așa de deștept, murmură Sabrina, ceea ce mă face s-o plac tot mai mult.

Mă uit la ea cum își aranjează morcovii pe farfurie în formă de stea. Îmi pare rău că nu mi-am luat și eu câțiva. Morcovii arată mai bine decât burgerul. În orice caz, cel puțin din punct de vedere estetic. Oricum, încep să înțeleg că puștiul ăsta, Martin, e motivul pentru care Sabrina a părut ușurată când am intrat eu – sau putea fi oricine în locul meu. Sărmana fată. Mă întreb câte mese a trebuit să suporte singură cu el.

— Și cântă la vioară, spune Martin. E supertalentată, însă mult mai modestă decât mine. Dar, crede-mă, am auzit-o. Avem aici o sală pentru terapie prin muzică, chiar lângă sala în care facem TG.

— TG? Întreb și mă uit la Sabrina.

— Terapie de grup, răspunde Martin, fără să-i acorde nicio șansă

Sabrinei. A cântat la Carnegie Hall, știai asta? Și nu cu școala, ci în calitate de invitată. Mă rog, n-aveai de unde să știi, încă n-ai participat la întâlnirile de grup. Dr. Howe zice că ai să ni te alături curând. Nici lui Euclid nu-i place să vină, așa că în unele zile suntem doar noi doi, deci practic ne cunoaștem unul altuia toată povestea vieții.

— Ba nu, nu o cunoaștem, spune Sabrina, și nu-l cheamă Euclid.

Privirea lui Martin o caută pe a ei, de data aceasta alarmată, ceea ce mă face să-l compătimesc.

Îmi împing farfuria din față, întrebându-mă vag de câte ori o fi luat bătaie. Pun pariu că nu numai o dată. Ceea ce e o cruzime din partea mea, știu. Îmi dau seama că vorbește atât de mult doar dintr-un sentiment de nesiguranță. Dar, pe bune, e genul de puști care-i enervează pe toți, numai pe bunicii lui nu, care cred probabil că e cel mai isteț și cel mai drăguț băiețel din lume.

Privirea mea se îndreaptă iarăși către Sabrina. Se foiește stingherită în scaun, ceea ce mă face s-o compătimesc pe ea și mai mult, simțind că ar trebui măcar să confirm că am auzit ce-a zis Martin despre ea.

— E destul de cool, spun, că ai cântat la Carnegie Hall. Mă întorc iarăși spre Martin.

— Iar tu pari destul de cultivat.

— Sunt, spune Martin, dar multă genialitate aduce cu sine și multă nebunie, știai?

— Nu era multă putere și multă răspundere? Întreb, la care Sabrina se uită la mine și râde.

— Mă rog, zice Martin. Nu sunt prost. Știu că-l citezi pe Spider-Man.⁹ Dar tu?

— Ce-i cu mine?

— Care-i faza cu tine? zice.

— Sunt în ultimul an de liceu. Din New York.

Las la o parte capitolul Northhollow. Locuiesc aici de mai puțin de un an și n-am chef să mă întrebe dacă știu cine e fratele sau sora mai mare a nu-știu-cui. Pe scurt, n-am să-i relatez acestui puști povestea vieții mele.

— Și mai ce...?

— Nu mare lucru.

⁹ Aluzie la citatul: „With great power comes great responsibility” („Multă putere aduce cu sine multă răspundere”).

Mă uit iarăși la Sabrina și mă hotărâsc să mai ofer ceva.

— Pictez. Sper să pot studia de la toamnă la Școala Muzeului de Arte Frumoase din Boston.

— Aha! zice Martin. Vezi? Un artist! Îmi închei pledoaria. Geniu. Nebunie. Artă.

Mă trezesc și în ușa camerei mele stă o călugăriță pitică, îndesată, în rasă neagră, cu guler și coif albe. E întuneric, cu excepția luminii albastre de la televizor, astfel încât silueta ei e în contre-jour, ca o nălucă, în lumina puternică din coridor.

— Bună seara, domnule Alden.

Clipesc și aștept să mi se acomodeze ochii.

— Ți-am adus ceva dulce. Nu mă așteptam să te culci atât de devreme. Pare a fi un obicei al tău.

Mă ridic într-un cot și încerc să înțeleg ce se întâmplă.

Vine spre mine cu un aer hotărât, iar eu clipesc iarăși. Combinația de scurt și gros o face să meargă legănat și, cu ținuta ei vestimentară, seamănă izbitor cu un pinguin durduliu. Se oprește lângă pat și-mi pune pe masă un pachet cu două mini-checuri Twinkies. Atunci îmi amintesc pachetul cu Yodels și biletul. Ea trebuie să fie Sora Agnes Nu-Știu-Cum.

— Eram nerăbdătoare să te cunosc. Dormi mult.

— De obicei nu, spun. Cred că e din cauza medicamentelor.

Se întinde cu greu peste mine și aprinde lampa din tavan. Agresat, strâng pleoapele.

Casa lui Dunn... lumina care-mi bătea în ochi...

— Prea multă lumină? – O stinge. – Merge și cu televizorul. Apropo, eu sunt Sora Agnes Teresa, spune. Mă bucur foarte mult să te cunosc în sfârșit.

Sora Agnes Teresa. Exact. Asta era. Întind gâtul, să strecur pe lângă ea o privire la ceasul digital demodat de lângă pat, dar e răsucit, așa că nu văd nimic.

— E abia ora nouă seara, spune.

Am adormit după cină.

Sala de mese, cu Martin și Sabrina.

— Aici pierzi ușor noțiunea timpului, spune și se deplasează către capătul patului. Hai, mănâncă-le. De-aceea ți le-am adus. Nu că n-ar rezista o veșnicie.

Râde înfundat. Scot mini-checurile din ambalaj și înfulec unul, savurând dulceața lui binefăcătoare.

— Vrei niște apă?

Se îndreaptă cu mersul ei legănat spre cana cu apă de pe masa de la capul patului.

— Da. Mulțumesc. Dar îmi iau singur.

— Fii serios.

Se căznește să ridice cana de plastic, se întinde să ia paharul de hârtie de pe măsuta pe roți.

Nu vreau să mă zgâiesc, dar mi-e greu să nu o fac. Pentru că, pe bune, sunt atâtea lucruri aiurea la ea. Nu doar statura, ci și proporțiile. Are mâini groase – prea groase pentru înălțimea ei – iar degetele îi sunt ca niște cârnați. Torsul e prea lung, comparativ cu picioarele. Iar vocea e ciudată, orăcăită, de parcă ar fi înghițit deodată și șmirghel, și heliu. Pe de altă parte, are o față normală. Drăguță chiar. Plăcută și rotundă, iar dedesubtul coifului alb, ochii ei sclipesc prietenoși și calzi.

În timp ce mănânc al doilea Twinkie, Sora Agnes Teresa se mișcă stângaci în jurul patului și-mi netezește așternutul. Merge în cele din urmă legănat până la fereastră, ale cărei jaluzele sunt lăsate. Le ridică pe jumătate și se uită afară, în curtea luminată acum de lămpi cu vapori de sodiu, care-i dau un luciul gălbui, melancolic. Brahiozaurul se conturează țeapăn și singuratic în tăcere.

După un minut le coboară din nou.

— Bine, a fost o seară lungă și nu vreau să te mai deranjez. Rămâi cu bine, domnule Alden, spune îndreptându-se spre ușă, pe care o trage în urma ei, lăsând-o foarte puțin întredeschisă.

Ziua a 4-a – Dimineața

— Grădina lui Daubigny.

Îi spun asta cu voce tare doctoriței Alvarez – grădina lui Daubigny – pentru simplul motiv că se află acolo. Sau poate pentru că e artă, și uneori doar asta contează.

Dr. Alvarez se întoarce spre casa cu acoperiș albastru, care se înalță către norii galbeni și albaștri.

— Deci așa se numește?

— Da. Dar nu e versiunea reală. Adică nu e versiunea originală.

— Nu?

— Nu. În versiunea originală e o pisică neagră acolo, în prim-plan. –

Arăt cu degetul spre marginea de jos a reproducerii. – Chiar sub zona cu lavandă.

— Ce interesant!

Se întoarce iarăși către tablou și apoi către mine.

— Te pricepi, nu-i așa?

Ridic din umeri.

— Mi-a plăcut dintotdeauna, spune ea, dar, ca să fiu sinceră, nu am atârnat-o eu pe perete. Mi-ar plăcea să mă laud cu asta, însă era deja aici când am moștenit eu cabinetul, prin urmare să zicem că a fost voia sortii. Apropo, am aflat că te-a vizitat mama ta. Cum a fost?

Mă foiesc în scaun, stânjenit.

— Nu a fost chiar o vizită, spun. Mi-a adus doar câteva lucruri. Dar dormeam. Nici măcar n-am știut că a fost aici.

Nu mai intru în detalii. Nici măcar n-am deschis mapa, de când mi-a adus-o, am împins-o doar în colțul de lângă dulap. Dar am deschis geanta de sport, în care mi-a pus niște haine de schimb și alte câteva lucruri personale.

— Arta poate fi un mijloc grozav de terapie, spune dr. Alvarez, așa încât bănuiesc că știe despre mapă. Putem face în așa fel încât să lucrezi puțin aici, dacă vrei, și mi-ar plăcea tare mult să văd câteva dintre lucrările tale, dacă ești dispus să mi le arăți.

Tresar probabil, pentru că se grăbește să adauge:

— Doar dacă vei dori, la un moment dat. Știu că arta poate fi ceva cât se poate de personal. Deci cum te simți? Te-ai mai obișnuit cu medicamentele?

— Puțin, cred.

Dacă n-ai tot pomeni-o pe mama.

— Povestește-mi.

— Am coborât în sala de mese. Și am dormit mai bine azi-noapte, așa că tot e ceva.

Îmi vine în minte Sora Agnes Teresa, cu mersul ei legănat, privind afară pe fereastră, în noapte. Nu pomenesc nimic de ea. Încă mi-e teamă că a fost doar o halucinație.

— Îmi pare bine. Corpul tău are nevoie de odihnă. Nu doar emoțional, ci și fizic. Ai răni fizice care se vindecă, iar pentru asta e nevoie de energie, știi?

Nu știi ce știi.

Mă întorc și privesc pe fereastră. E aprilie. La mijlocul lui iunie

termin școala. Mai puțin de trei luni. Dar gândul că va trebui să mă întorc la Northhollow, să dau ochii cu Abbott și cu ceilalți îmi întoarce stomacul pe dos.

Să dau ochii cu Sarah.

Dar, dacă pierd prea mult timp, s-ar putea să am probleme cu absolvirea, și n-am chef nici de asta. Mi s-a prelungit deja termenul de predare a mapei la Boston. „Circumstanțe atenuante”, au notat. Dar n-o să mă mai păsuiescă multă vreme. Cel mai bun lucru pe care-l pot face acum e să ies de aici. Să fiu admis. Să mă duc acolo. Să plec de la Crăiasa Gheții și din Northhollow.

Doamne, ce mi-am belit viața.

Ba nu. Era deja belită. Era belită cu mult înainte de sâmbătă.

Dr. Alvarez ridică ochii de pe clipboardul ei, pe care a tot întors niște foi.

— Spune-mi la ce te gândești, Klee.

Păi, aici e problema. Nu vreau să vorbesc despre asta. Despre tata. Despre ce s-a întâmplat cu mama. Sau despre Sarah.

— Ce-ai zice să revenim acolo unde ne-am oprit ieri? Dr. Alvarez îmi zâmbește cu blândețe.

— Îmi povesteai despre acea primă zi cu Sarah în New York.

Îmi vine în minte mapa. Nu ce este în ea, ci pe ea. Am văzut ieri. Bucățița de bandă adezivă de pe mâner.

K EE AR WOO.

Cuvintele ei. Scrijelite acolo, ca o promisiune care s-a șters.

⇔⇔⇔

Sarah și cu mine luăm trenul spre oraș.

Mama îmi dă voie să circul cu mașina tatălui meu în localitate, dar nu mă lasă să intru cu ea în Manhattan.

— Klee, taxiurile... sunt periculoase, și ți-ai luat permisul abia când ne-am mutat aici. În afară de asta, te-ai gândit cât valorează mașina? Cât costă reparațiile? Și nu vreau să pățești ceva...

Eu sau mașina? E întotdeauna atât de greu să-mi dau seama ce o îngrijorează pe ea cel mai mult. Dar nu contează. Iau bucuros trenul, dacă sunt cu Sarah.

⇔⇔⇔

Când ajung, Sarah mă așteaptă în apropierea gării. Respir ușurat. M-am temut c-o să-mi tragă clapa. Dar uite-o, și arată incredibil. Blugi rupți, un tricou alb, un soi de pulover verde croșetat, cu găuri prin care

i se vede pielea. Părul negru, lung, e prins în coadă de cal. Îmi face semn când mă apropii, în mâini ține o pereche de Vanși în culorile curcubeului.

E octombrie și ea umblă desculță. Un zâmbet îmi mijește în colțurile gurii.

Parchez și cobor, când trenul intră în stație.

— Hei, zic venind spre ea, cu un rânjat atât de larg, încât semăn probabil cu Joker din Batman. Dau din cap către tren.

— Nu cred c-o să te lase să urci fără pantofi.

— Mă pupă-n cur, zice și flutură din gene, în timp ce mergem împreună pe peron.

Trenul e gol, așa că locurile sunt la liberă alegere. Mă așez la fereastră, undeva pe la jumătatea vagonului, iar Sarah se așază lângă mine, ghemuită, cu genunchii îndoiți și lipiți de speteaza scaunului din fața ei. Miroase a mirodenii, a scorțișoară, și brusc nu mă mai gândesc la altceva decât la cum s-o sărut.

— Ai ceva împotriva încălțărilor? Întreb din dorința de a-mi abate gândul la altceva, indiferent ce. Nu cred că-i foarte curat pe jos.

— Mie-mi place să trăiesc periculos, zice.

Are unghiile de la picioare lăcuite într-o nuanță intensă de albastru de Prusia. Și asta mă face să-mi doresc s-o sărut.

Îmi îndrept în schimb atenția asupra blugilor ei. Sunt rupți în dreptul genunchilor și și-a desenat pe pielea fiecărui picior, cu tuș albastru, niște flori. Întind mâna și urmăresc cu degetul conturul uneia, iar ea zâmbește, cu privirea în podea.

Asta e o întâlnire? Nu prea știu ce e.

E ciudat cât de stânjenit mă simt în preajma ei. Nu că nu m-aș mai fi întâlnit cu fete și înainte. De fapt, mai mult decât întâlnit. Nu mai sunt virgin din vara dinainte de clasa a unsprezecea. Dar, de când a murit tata, n-am mai prea vrut să fac nimic cu nimeni.

Însă acum, aici, cu Sarah, mă simt altfel. Sau poate mă înșel. Nu o cunosc cu adevărat. De fapt, deloc. Și, din câte am văzut eu până acum, nu prea e genul meu. Faptul că-și petrece timpul cu elevii populari și cu jucătorii de fotbal. Cu tipi de teapa lui Keith Abbott și Scott Dunn. Care nu sunt tocmai niște capete luminate. La început m-am gândit că Abbott, cel blond, e prietenul ei. Îi dă tot timpul târcoale, ca un soi de câine împiedicat, pierdut.

Mă răsucesc și privesc pe geam, în timp ce trenul iese din gară, și mă

întreb dacă n-a fost cumva o greșeală să-mi fac de lucru cu ea.

— Unde ai plecat, Alden? M-ai părăsit.

Sarah se așază drept în scaun și mă lovește cu genunchiul în genunchi.

— Iar ai căzut pe gânduri?

— Nu. Chiar deloc. Scuze. Mă bucur așa mult că ai venit.

— Cât pe-aci să te cred.

Când se apropie conductorul, își vâă picioarele în teniși și spune:

— Uite, am să fiu cuminte și-am să respect regulile.

Tace, în timp ce conductorul îi verifică biletul.

— Deci asta e o întâlnire? Întreabă, după ce a plecat conductorul, și flutură din gene.

— Nu știu. Spune-mi tu... Nu eram sigur dacă nu ai deja pe cineva.

— Nu am. De-aceea ai căzut pe gânduri? Pentru că, pe bune, care-i faza?

— Ce fază?

Îmi aruncă o privire.

— Păi, faza cu tipul de la oraș, sumbru și misterios. Faza cu – știu și eu – artistul emo. E pe bune sau te prefaci?

— Emo? Nu sunt deloc emo, îi răspund jignit.

— N-am vrut să te supăr. M-am gândit că poate vrei să te protejezi, sau ceva de genul ăsta. Fiindcă asta aș înțelege.

Roșeața îmi cuprinde urechile, îmi coboară de pe obraji până pe gât.

— Adică, un tip superdrăguț își face apariția în ultimul an, pasionat de artă și chestii de genul ăsta... Nu vorbește cu nimeni. Așa că mă întrebam și eu...

Acum mă uit la ea. Poate din cauza cuvântului „drăguț”, sau poate din cauza urmei de zâmbet de pe fața ei, ca și cum ar vrea să-mi dea de înțeles că mă întărată pe jumătate în glumă. Dar eu vreau să clarific situația, s-o fac să priceapă că nu sunt emo. Că nu sunt nicicum. Sunt un băiat obișnuit, care a trecut prin iad, care nu a vrut să se afle aici, care nu a cerut să se afle aici. Încerc și eu să supraviețuiesc de la o zi la alta.

În schimb spun:

— Așa obișnuiește lumea pe aici? Se preface, ca să impresioneze? Abbott și tipii ăia? Se poartă într-un fel, când de fapt sunt altfel?

— Hei, nu-i amesteca pe ei în povestea asta. Abbott e un tip OK, pe bune. N-o fi el un geniu. Dar suntem prieteni de multă vreme, de când

eram mici. Îmi ține partea... nu vrea nimic de la mine. Spre deosebire de...

Închide ochii, expiră și apoi spune:

— Mă rog, spre deosebire de toți ceilalți. Crede-mă. Ce vreau să zic e că ei nu sunt așa cum crezi tu.

Privirile noastre se întâlnesc și-mi vine să spun un lucru sarcastic, dar ceva în felul ei de a mă privi îmi transmite că vrea s-o las baltă. Își dorește să fie aici cu mine, și eu mă port ca un dobitoc. Devin arțăgos. Bineînțeles că are dreptul să știe care-i faza cu mine.

— Pe bune, zic. Încerc doar să fiu eu. Habar nu ai. Am avut un an ca dracu’.

— Atunci spune-mi.

Înghit în sec și încerc să selectez informațiile pe care să i le dau. Nu prea e ceva ce ai vrea să-i împărtășești unei fete pe care abia ai cunoscut-o și pe care vrei s-o impresionezi. Că el s-a sinucis, că n-ai contat nici măcar atât pentru tatăl tău, încât să vrea să mai rămână prin preajmă.

Trenul oprește brusc, ușile puiue și se deschid, câțiva pasageri urcă. Când ușile se închid iarăși, spun:

— Tatăl meu a murit. În mod neașteptat. În ianuarie. Mi-e încă greu să vorbesc despre asta.

— Vai, ce rahat! Îmi pare atât de rău, spune Sarah.

Mă lovește cu umărul în umăr, compătimitor. De aceea nu spun nimănui tot adevărul. Mă face să par demn de milă. N-am nevoie de mila ei. Vreau doar să mă placă.

— Deci de-asta v-ați mutat aici? întreabă.

— Ca să fiu sincer, nu știu exact de ce suntem aici. Mama și-a dorit o casă cu vedere la apă.

Se uită la mine și ridică din sprânceană.

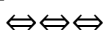
— Un „nou început”, știi, de-astea. Eu n-am vrut. Dar pe ea n-a interesat-o. Așa că iată-mă aici, așteptând să treacă timpul.

— Na, bine. Îmi retrag cuvintele. Poți să cazi din nou pe gânduri.

Întinde mâna și mă mângâie cu degetul mare pe dosul palmei, apoi își retrage mâna.

Mi-ar fi plăcut s-o lase acolo.

Mi-ar fi plăcut s-o lase acolo pentru totdeauna.

Fac o pauză și ridic privirea. Dr. Alvarez încetează să-și mai ia

notație.

— Ascult, zice.

— Știu. Dar mi-e sete. Pot să mă duc să beau puțină apă?

Mă ridic, nerăbdător să merg, să mă mișc. Să ies din încăpere și să nu mă mai gândesc la toate acestea. Deoarece mă face să cred că era adevărat ce mi-a spus. Ce mi-a scris. Mă face să vreau să cred că nu a fost o minciună.

— OK, bine, așteaptă o clipă. Era să uit!

Dr. Alvarez se ridică și se apleacă lângă birou, de unde scoate o ladă cu apă minerală Poland Spring.

Vine cu două sticle și îmi dă mie una.

— Hai să continuăm. Știu că e dificil. Dar facem progrese.

⇔⇔⇔

Până ajungem în Grand Central Station, am redevenit în oarecare măsură eu. Klee cel de „dinainte”. Dinainte de a muri tata.

— Uitasem cât de fain e aici, spune Sarah, răsucindu-se în timp ce urcăm din terminal.

— Uitaseși? Locuiești la distanță de nicio oră.

— Mda, știu. Dar nici nu-mi mai amintesc de când n-am mai fost aici. Veneam des când eram mică, mergeam la spectacole de zilele noastre de naștere. Ultimul pe care l-am văzut a fost Regele Leu. Dar n-am mai venit de când s-au despărțit.

Fredonează primul vers al cântecului de început din *Regele Leu*, chestia cu „Nants ingonyama”, după care o ia sprinten din loc. Fug s-o prind din urmă.

— Mi-a plăcut atât de mult filmul, spune când ajung lângă ea. Încă mă uit uneori cu fratele meu mai mic.

— Ai un frate? Învăță și el la Northhollow?

Nu știu de ce sunt surprins. E clar că nu știu foarte multe despre ea. Dar vreau să știu. Vreau să știu tot.

Râde.

— Da. Adică nu. Adică da, am un frate mai mic, dar nu, nu învăță la Northhollow. N-are decât opt ani. Și nu locuiește aici. E fratele meu vitreg. Tyler. E superadorabil. Și da, dacă ești bun la matematică, vei constata că s-a născut înainte de divorțul părinților mei, care s-a întâmplat când aveam eu doisprezece ani, deci ai înțeles care e situația. Oricum, ei nu locuiesc aici. El a plecat să lucreze la fratele noii lui neveste, în Pennsylvania, deci nu prea apuc să-l văd foarte des. S-au

mutat acolo imediat după divorț.

— Mișto, zic pe un ton sarcastic.

— Nu-i așa?

Sarah își încrucișează brațele la piept.

— Maică-mea a făcut ca toți dracii când a aflat, și asta nu numai fiindcă el a făcut un alt copil, ci fiindcă noua lui nevastă are practic vârsta mea. Deci îți dai seama ce fericită a fost.

— Wow, serios? O urăști?

— Mă rog, pe aproape. Are douăzeci și patru de ani. Și nu, nu o urăsc. De fapt mi-e chiar simpatică. În orice caz, mai simpatică decât maică-mea, care e o cotoroanță nebună și nefericită. Nebună depresivă. Trebuie-să-ia-medicamente-dar-nu-e-nebună. Deci mi-e greu să dau vina pe el. Nu era foarte amuzantă. N-a fost niciodată. Să fi auzit ce bocete trăgea... și nu erau nimic în comparație cu bocetele pe care le trage acum.

Sarah zâmbește cu tristețe și ridică din umeri.

— Nici eu n-aș fi rămas cu ea.

— Atunci de ce n-ai plecat cu el?

Își îndeasă mâinile în buzunare.

— Pentru că o fi ea o cotoroanță nefericită, dar e mama mea. Și, oricum, sora mea mai mare nu voia... Mă rog, nu contează. Hai să lăsăm asta. A plecat și nu mai trece niciodată pe acasă.

— Stai puțin. Sora ta mai mare?

— A rămas gravidă. S-a lăsat de școală. A învățat meseria de coafeză, spune și enumeră pe degete. A plecat în California cu prietenul ei. Pe scurt. Dacă îți imaginezi cumva că viața ta e varză.

— Deci ești mătușă?

— Nu, zice. A pierdut sarcina. Ceea ce mă gândesc că a fost o binecuvântare. Dar maică-mea tot a făcut ca toți dracii. Deci acum soră-mea e în California, frate-meu în Pennsylvania, iar eu am rămas aici cu țicnită. Mă rog, acum știi tot ce era de știut despre mine. Mai mult decât ți-ai fi dorit vreodată să știi.

— Nu-i adevărat, spun. Îmi pare rău de toate, dar mă bucur că știi.

— OK, grozav, nu contează. Deci practic, dacă aș fi plecat cu el, chestia asta ar fi ucis-o. Oi fi urând-o eu, dar nici nu mă gândesc să ajung să fiu vinovată de moartea propriei mele mame.

O înțeleg, dar nu spun nimic, fiindcă asta e și situația mea aici, în Northhollow.

— Și, apropo, Alden, acum am încheiat. Pe bune. Gata cu drama și compătimirea de sine. Încheiem un pact, începând din momentul acesta. Nu mai vorbim despre chestii nasoale tot restul zilei. Despre rahaturi legate de părinți, casă, școală. Și nici despre Northhollow. Northhollow e de căcat, în privința asta suntem perfect de acord. Azi e sâmbătă și suntem liberi, nu-i așa? Deci hai să petrecem o zi faină în oraș!

— Eu sunt de acord, spun.

Vreau să uit tot, tot, cu excepția faptului că petrec o zi în New York cu Sarah Wood. Mă lasă s-o iau de mână și străbatem gangul, până ajungem în sala principală a gării, cu pereții ei de marmură și tavanul înalt, pictat. În mijlocul sălii mă opresc și spun:

— Ridică privirea!

Și-i arăt cu degetul constelațiile de pe tavanul verde-albăstriu.

— Wow, zice. Nu le-am observat până acum.

— Și vezi acolo?

Arăt în colțul vestic al tavanului.

— Racul, constelația Cancer, acolo?

Dă din cap.

— Acum uită-te la cleștele stâng, apoi du-te cu privirea drept înainte, până unde se întâlnește partea verde cu cea crème.

Mijește ochii derutată, de parcă n-ar vedea ce-i arăt, și atunci spun:

— Vezi dreptunghiul ăla mic, întunecat?

— Acum îl văd. Da, spune bucuroasă.

— Nu e întâmplător acolo. A rămas de la lucrările de restaurare pe care le-au făcut acum câțiva ani, ca să curețe tavanul, pictura murală, toți cei opt metri pătrați. Au lăsat dreptunghiul ăsta mic, ca să se vadă câtă murdărie se depusese. Și ca să se asigure că restaurarea nu afectează opera de artă.

— Pe bune?

— Da. Dreptunghiul acela e un amestec de murdărie, funingine, fum de țigară.

— Ce scârbos, zice. Dar fascinant.

— Și ăsta, spun și o întorc să vadă ceasul de aur, cu patru cadrane, de pe pagodă, valorează milioane. Iar dedesubt se zice că e ascunsă o scară în spirală, care coboară la nivelul inferior și la o încăpere strict secretă.

— Pe bune?

- Pe bune.
- De unde știi toate astea? Întreabă.
- De la tata.

Îmi înghit nodul din gât și, dacă tot am început, îi zic înainte.

— Lui îi plăceau cheștiile astea. Îmi tot spunea legende și povești despre oraș, despre lume și...

Dar mă întrerup. Nu pot. Am încheiat un pact și nu vreau să încep iarăși să mă sufoc, gândindu-mă la el. E prima dată când mă întorc în oraș de când ne-am mutat și deja îi simt prezența pretutindeni în jurul meu.

- Klee?
- Da?
- Ești extraordinar. Nu mai cădea pe gânduri.

Îmi scutură capul, apoi o ia din loc către ieșire și mă trage după ea afară, la lumină.

La MoMA, când îi vorbesc despre lucrările expuse, mă trezesc repetând poveștile tatălui meu. Când ajungem, de exemplu, în sala Matisse, la colajul *Piscina*:

— Îți poți imagina, spun, să lucrezi două mii de ore ca să înlocuiești pânza, fibră cu fibră...

Ar trebui să urmez sfatul lui Cleto, dar Sarah pare interesată și, poate, impresionată. Și, oricum, nici nu știu cum aș putea să mă abțin.

După van Gogh-uri, care nu includ și *Tristețe*, cum sperasem, dar includ seria lui de măslini din Arles, perioada când a ajuns să fie obsedat de tehnica japoneză de imprimare, decid că am văzut destule și o conduc pe 7th Avenue, către parc. Între noi se lasă tăcerea, deși nu prea știu de ce. Poate suntem cufundați încă în modul silențios din muzeu, sau poate am senzația că la fiecare colț de stradă se ivesc stafiile tatălui meu.

— Ți-am povestit vreodată despre dulgherul naval Lozier? Întreabă tata.

— Da, tipul care a convins pe toată lumea că ar fi bine să încerce să taie Manhattanul în două...

Alung amintirea, cu senzația că mi se strânge pieptul. E neobișnuit de cald pentru luna octombrie, așa că-mi dau jos puloverul și-l duc în mână. Sarah merge alături de mine, deși uneori trebuie să sară un pas, doi, ca să păstreze cadența. Mă întorc, o privesc și zâmbesc. Trebuie să

fiu lipsit de griji. Trebuie să fiu amuzant. N-ar vrea să se încurce cu un papă-lapte care se tot pierde cu firea, fiindcă i-a murit tatăl.

Ajunși la 59th Street, traversăm Columbus Circle și o luăm spre nord, pe Central Park West.

Sarah își înclină capul spre mine.

— Știi o mulțime de lucruri despre van Gogh.

Când vede că nu răspund, mă atinge cu cotul.

— Tata îl adora.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Cu van Gogh?

— Nu, cu tatăl tău.

Scutur din cap, inima îmi bate mai tare. Chiar nu pot să vorbesc acum despre asta.

— Am încheiat un pact, ai uitat?

Sângele îmi urcă în urechi.

— Doar lucruri pozitive. Cum ai spus *tu*.

— OK, bine, atunci povestește-mi despre tine. Asta îți dorești, să știi să pictezi ca van Gogh?

Întrebarea ei mă buimăcește. Eu încerc să nu gândesc la scară mare sau la timpul viitor despre propria-mi artă. Tata a fost dovada că nu poate fi o carieră reală.

— Cine nu și-ar dori? spun în cele din urmă. Dar ar fi o dovadă de naivitate, fiindcă, să fim serioși, cât de mari sunt șansele? De-aia vreau să mă duc la Școala de Arte Frumoase din Boston. Au o variantă de studiu dual, afaceri și artă, așa că după aceea pot să fac orice. Aș putea studia dreptul, ca tatăl meu...

Îmi înghit nodul din gât și încerc să nu mă urăsc pentru faptul că vorbesc ca el. Sau, mă rog, nu ca el, ca mama.

— E greu să trăiești din artă.

— Pun pariu că tu ai putea.

Mă strânge de braț.

— Te necăjesc, dar tu ești chiar foarte bun.

O senzație de căldură îmi urcă pe gât, pe obraji.

— Lucrările de la ora lui Tarantoli? Nu sunt cele mai bune ale mele. Nu mi-a mai prea ars de pictat de când...

Mă întrerup iarăși.

— Mi-a fost greu să-mi găsesc un ritm aici, în Northhollow.

— Păi, dacă alea nu sunt cele mai bune lucrări ale tale, înseamnă că

ești nemaipomenit, spune. Toată lumea vorbește despre asta. Despre cât de talentat ești. Eu nu sunt singura care a observat, Klee.

Îi arunc o privire, deoarece sunt destul de sigur că exact zero virgulă cinci la sută din populația din Northhollow știe sau dă doi bani pe ce fac eu sau pe cine sunt eu.

— Toată lumea?

— Bine, mă rog. Poate nu toată lumea. Dar, în orice caz, toți cei din clasa lui Tarantoli.

— Fie, zic. Sunt OK. Dar tata era fantastic. Mai bun decât voi fi eu vreodată. Și știu de la el că cei mai mulți dintre noi nu vom putea trăi din...

— Poate, îmi taie vorba. Deci el era avocat?

— Mda. Corporații. Titluri de valoare. Impozite. Chestii destul de plicticoase. Câștiga bine, dar nu-i plăcea deloc. Hei, pactul a fost ideea ta. Chiar trebuie să vorbim despre asta?

— Nu. Ai dreptate. Dacă te face să te simți mai bine, află că maică-mea e asistentă medicală și nici ei nu-i place deloc. Când a început să lucreze, i-a plăcut, dar e greu, turele sunt aiurea și tot timpul se plânge de politica spitalului. Și nici pomeneală să câștige suficient. Tot timpul se lamentează, tot timpul e obosită și, îți jur, parcă tot timpul îi mor bebeluși în tură.

— Bebeluși?

— Da, lucrează cu prematuri, la neonatologie. Uneori e horror.

— Wow, e greu. Vezi? De-aia n-ar trebui să-mi pese dacă sunt sărac. Banii nu fac pe nimeni fericit. Știu asta cu certitudine. Nu pot să am o slujbă de rahat, pe care-o urăsc, doar ca să-i cumpăr altcuiva chestii de fițe.

Mi se frânge glasul de furie.

— Deci cred că asta e diferența între mine și tatăl meu.

— Deci era bogat? Adică tu ești...? Adică e evident că nu ești sărac.

— Ei, na.

O iau iarăși din loc, și ea vine după mine.

— Adică mi-am dat seama după cartierul în care locuiești. Ridge e destul de select. Nu ca al meu. Așteaptă să vezi.

Nu pot să nu remarc faptul că știe unde locuiesc, dar mă întreb de ce știe.

— Asta nu mă interesează, spun și iuțesc pasul, încercând să scap de nodul tot mai mare din stomac. Dar continui să revii la lucrurile astea,

deși tu ai avut ideea cu pactul. Am să țin minte asta: Că nu te pricepi să închei acorduri. Sau, mă rog, că nu te pricepi să le respecti.

Ea râde, iar eu ridic privirea ușurat. Am ajuns la intrarea în Central Park, dinspre 72nd Street.

— Hai să lăsam asta, zic. Am ajuns. Vino să-ți arăt locul meu preferat din tot orașul.

O apuc de mână și o iau la fugă, trăgând-o după mine.

⇔⇔⇔

Dr. Alvarez și-a pus stiloul jos. Are ochii închiși și o clipă mă întreb dacă o fi dormind. Oricum nu-mi vine să cred că-i povestesc toate tâmpeniile astea. Fleacuri. Chestii personale. Ce mai contează acum?

Își mișcă picioarele sub masă, deschide ochii și mă studiază.

— Îmi place foarte mult Central Park, spune. Și nu te lăsa păcălit de ochii mei, mai adaugă și-i închide la loc. Uneori ascult cel mai bine așa.

⇔⇔⇔

În parc, Sarah mă apucă iarăși de mână, chestie care mă buimăcește în sens pozitiv. Parcă simt cum trece un curent electric din degetele ei în ale mele, cum îmi traversează brațele și pieptul, dezghețând amărteala rece despre care nici nu mi-am dat seama că se instalase acolo.

— Asta e Bethesda Terrace, spun când ajungem în sfârșit la fântână, în mijlocul căreia se înalță Îngerul Apelor, revărsându-și cascada circulară de la picioare în bazinul de dedesubt.

— Ce frumoasă e, spune Sarah.

În timp ce fețele ni se umezesc de la picurii de apă, îi explic lui Sarah că îngerul este, de fapt, o zeiță sau un simbol laic, nu religios.

— Se spune că e purificatoarea rezervelor de apă ale orașului, îi explic, fără să-mi fac prea multe griji în privința faptului că iarăși vorbesc ca un pedant. Ceea ce mi se pare ironic, fiindcă un tip trebuie să vină aproape în fiecare zi să scoată monedele și gunoaiile care se adună sub ea.

Sarah râde.

— Pe bune?

— Da. Asta-i slujba lui.

— E o nebunie câte lucruri știi.

Mă uit la ea, dar adaugă:

— Nebunie în sensul bun, nu în cel rău. Asta-mi place la tine. E altfel. Tu ești altfel. Ciudat, dar mișto.

Îmi adresează zâmbetul acela care mă ucide, după care se îndepărtează, urmărind cu degetele marginea bazinului fântânii. Merg după ea și mă uit cum i se depun în păr stropii de apă, ca niște cristale mistice, minuscule.

Ajunsă în cealaltă parte a fântânii, se oprește și se întinde atât de mult peste margine, ca să-și țină sub apă mâna făcută căuș, încât sunt convins c-o să cadă înăuntru.

— Hei, Klee, zice și se întoarce în cele din urmă către mine, dintre toate dorințele astea, câte crezi că se împlinesc? Că sunt poate mii de monede înăuntru, deci mii de dorințe în fiecare zi, nu-i așa?

Privește iarăși în jos.

— Sper ca măcar câteva să se îplinească.

— Și eu, zic și dau din cap, când ea se urnește iarăși din loc.

Merg tăcut după ea, întrebându-mă ce-o fi având deosebit, ceva care-mi frânge inima și, în același timp, o face să-mi crească în piept, ceva care mă sperie, dar mă și alină, mă face să vreau să-i spun lucruri pentru care nu am cuvinte.

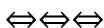
Când se oprește din nou, își înalță fața către soare, închide ochii și inspiră adânc. Mă opresc lângă ea și fac la fel. Știu ce face, pentru că am mai făcut și eu asta. Lasă pânza de apă să i se adune pe față, pe umeri, pe corp, cu speranța c-o va mirui în mod magic.

— Știu că nu e tocmai o poveste, dar să știi că ești un bun povestitor, spune dr. Alvarez când fac o pauză, să mă adun. Te pricepi la cuvinte, ca și la artă, bănuiesc. Ți s-a mai spus asta vreodată?

Clatin din cap și-mi feresc privirea, stingherit că par atât de suferind din dragoste. Nu știu de ce-i spun toate astea. Și totuși, acum când am început, nu mai vreau să mă opresc. De parcă aș avea nevoie de asta. De parcă aș avea nevoie să-mi amintesc, ca să mă conving că nu a fost o închipuire. Că nu am fost nebun.

Că i-a plăcut de mine la fel de mult pe cât mă gândisem eu că-i place.

— Pot să te sărut?

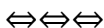
Sarah se uită la mine, cu fața umedă și sclipitoare, apoi își lasă capul pe spate și izbucnește în râs. Când se îndreaptă, zice:

— Doamne, Alden, ești adorabil. Mă întrebi dacă poți să mă săruți? Taci și fă-o.

Mă apucă apoi de mână și mă conduce cu un aer hotărât de la

fântână pe peluză, mă trage în jos peste ea și începem să ne mozolim ca nebunii. Fără alte discuții, fără tamtam. Doar eu și ea, cu limbile împletite, cu corpurile lipite unul de altul, în plin Central Park. Eu, în culmea disperării de cât o doresc.

Mie nu-mi prea stă în fire să-mi exprim afecțiunea în văzul lumii, dar ea a început. Și acum că a început, sunt ca scos din minți de bucurie și de excitație, încât nu cred că voi fi eu acela care să ne potolească. Asta, acum, aici, e totul. Ea e totul. Ca un vid și o vâltoare și o tornadă la un loc, care mă trag în jos, dar mă înalță, învârtindu-ne ca un tumult prin eternitate.

— Nu pot să explic, îi spun jenat doctoriței Alvarez. Știu că par naiv, dar a fost ca...

Îmi caut cuvintele.

— Fusesem atât de... pe lângă înainte, dar nu-mi dădusem seama. Și în clipa aceea, în locul acela, m-am simțit iarăși, pentru prima dată după atâta timp, cât se poate de fericit și de viu. Cred că asta e: viu. Și-mi aduc aminte că m-am gândit: „Nu vreau să mă mai mișc de aici. Trebuie să rămân aici. Nu vreau să mă mai întorc niciodată acolo, la Northhollow.”

— Dar a trebuit, spune dr. Alvarez, dând din cap cu înțelegere. A trebuit să te întorci. Să o conduci acasă. Să mergi la școală. Să-ți reiei rutina. Iar unele lucruri funcționează mai bine în vid.

— Cum adică?

Aruncă o privire la ceas.

— Trebuie să încheiem pe ziua de azi. Mă bucur că te-ai deschis. Ai împărtășit o mulțime de lucruri și știu că ți-e greu să vorbești despre asta, așa că apreciez dorința ta de a încerca. Și, apropo, să știi că nu mi se pare o nebunie, Klee. Nimic din toate astea nu mi se pare o nebunie. Am impresia că tu și Sarah ați găsit o legătură importantă, una pe care ea și-a dorit-o. Am impresia că a ținut mult la tine.

Ridic din umeri, dar mă doare sufletul.

KEE AR WOO. Partea asta încă nu i-am spus-o.

Cuvintele pe care le-a rostit. Pe care le-a scris.

Cât de mult mi-am dorit să fie adevărate.

Ziua a 4-a – Seara

— Deci n-ai venit azi la terapia de grup? întrebă Martin, de parcă

n-ar cunoaște deja răspunsul.

Mușcă din sandviș, mestecă o vreme și așteaptă. După care spune:

— Ai face bine să vii.

Sabrina îi trage un șut pe sub masă.

— Au! Ce? Ar face bine să vină. E folositor.

Eu șed cu o tavă plină în față, de pe care sunt slabe șanse să am chef să mănânc.

— Nu mi-a prea ars de vorbit. Dr. Alvarez zice că e în regulă, dacă nu sunt pregătit.

Privirea lui Martin o întâlnește pe-a mea și brusc mă simt ca un nătărău, să-i spun unui puști de doispe ani că nu sunt pregătit. Dacă el se poate duce, aș putea și eu, nu? Mă întreb dacă Martin merge la dr. Alvarez sau la un alt terapeut. Nu l-am văzut niciodată intrând acolo, și sunt destul de sigur că nici pe Sabrina, de vreme ce șade mereu în celălalt capăt al coridorului. Dacă mai sunt și alți terapeuți aici, atunci am noroc că am nimerit-o pe dr. Alvarez. Cu ea pot măcar să stau de vorbă. Deși nu prea vreau să stau de vorbă cu nimeni altcineva.

Sabrina dă din cap și își împinge tava din față.

— Nu te grăbi. Nu te lăsa presat de Primarul Nebuniei, aici de față.

Eu râd. Sabrina tace, dar lovește în plin.

— Însă ai face bine să mănânci, zice și dă din cap în direcția mâncării de care nu m-am atins. Nu te-am văzut niciodată mâncând.

— Nu mi-a fost foame.

— Mie mi-e tot timpul foame, spune Martin. Eu pot să mănânc în aproape orice situație. Cutremure, tornade, tentative de sinucidere. Când prietenul mamei mele mă desființează cu un șir nesfârșit de atacuri verbale.

— Martin!

Sabrina îi aruncă o privire furioasă.

— De ce ești așa?

Clatină din cap și se întoarce spre mine.

— O face ca să ne șocheze, zău. Până și dr. Howe zice...

— E un mecanism de apărare, o întrerupe Martin. Psihologie de buzunar. Vorbesc tâmpenii pentru că mă ajută să procesez. Deci chiar nu pot să stau să mă gândesc dacă vă deranjează pe voi sau nu.

Se întoarce spre mine.

— Deci, gata cu problemele mele, ce ți s-a întâmplat ție?

Arată cu degetul către urechea mea pansată.

— Nu ne-ai spus până acum. Dacă vrei, bineînțeles. Nu te prezez. Cască ochii la Sabrina. Fata își dă ochii peste cap.

— Ce subtil ești, Martin.

Ignorându-i întrebarea, mușc din sandviș și apoi, deși nu sunt sigur că vreau să știu, întreb:

— Ia stai puțin... Tentative de sinucidere?

— Ei, mai degrabă gânduri, cred. Le-am plănuțit, însă n-am încercat niciodată să le pun în practică. Dar sunt destul de sigur că vreau.

— Îmi pare rău. E groaznic. Să nu crezi că... Habar nu ai...

Îmi feresc privirea. Nu vreau să spun mai multe.

Martin ridică din umeri.

— E OK. Măcar mama își dă seama înainte și mă aduce aici.

— Deci ai mai fost aici?

— De două ori. Plus de data asta. Deci în total de trei ori. Dar tu?

Scutur din cap.

— Nu, nu asta. Mă refer la pansamentul tău. Mărturisește.

— Ah.

Mâna mi se duce în mod reflex la ureche.

— M-am luptat cu o zi proastă. Mă rog, de fapt cu o seară proastă. Și seara a câștigat.

Sabrina zâmbeste.

— Eu pe alea nici nu le mai număr.

— De fapt au fost câteva luni proaste. Mă rog, de fapt un întreg afurisit de an ca naiba.

Îmi împing farfuria din față. Nu mai pot mânca din cauza nodului care mi s-a pus în gât.

— Te înțeleg, spune Sabrina, încercând să fie empatică.

Dar e prea târziu. Gândurile la Sarah și la tata mă lovesc. La scrisorile maică-mii. Sabrina îmi împinge farfuria înapoi în față.

— Crede-mă. Uneori e nevoie să vorbești despre asta. Poate nu chiar acum. E prea devreme.

Martin dă din cap și-mi șterpelește câțiva cartofi prăjiți de pe farfurie.

— Noi toți cei de-aici am făcut lucruri prostești, pe care le regretăm.

— Nimeni n-a spus că a fost un lucru prostesc, Martin. Și uneori nu e nevoie să vorbești. Sabrina îmi zâmbeste iarăși.

— Mai ales cu gura plină. Doamne.

Și atunci nu mă mai pot abține. Râd.

— E în ordine. Cred că a fost un lucru destul de prostesc, spun.

— Vezi? zice Martin. Noi toți suntem sclipitori și proști. Genii și ratați.

Și se lasă înapoi în scaun, satisfăcut, mulțumit că a câștigat ceea ce în mintea lui o fi nu-știu-ce dezbatere.

— Domnule Alden, nu dormi?

Sora Agnes Teresa se apropie cu mersul ei legănat și, cu un aer surprins, îmi aruncă pe masă o plăcintă cu fructe. Ambalajul vesel, cu cireșe, îmi atrage atenția.

— Aveți acțiuni acolo? întreb.

Sora Agnes Teresa își încrețește fruntea și spune:

— A, la Hostess, vrei să zici. Dar Yodels sunt de la Drake's Cakes, prietene.

Dă din cap către fereastră, ale cărei jaluzele sunt ridicate, lăsând să pătrundă în cameră luciul melancolic al curții.

— Treaz și lași să intre ce-i afară. Semne bune în seara asta. În plus, e întotdeauna mai bine să ți se reamintească.

Nu prea înțeleg ce vrea să spună, dar nu întreb, mă mulțumesc s-o urmăresc cum merge la fereastră și privește afară, rasa înălțându-i-se și coborând în ritmul respirației. Își face cruce, înainte de a se întoarce în sfârșit spre mine.

— Nu-ți place plăcinta cu cireșe, domnule Alden?

— Ba da, mulțumesc. Dar încă nu mi-e foame.

O iau oricum și-i studiez ambalajul, apoi i-o întind.

— Zice cu fructe, dar arată cireșe. E cu fructe sau cu cireșe, ce credeți?

— Păi, am putea s-o întrebăm pe Annie, nu-i așa? Să vedem dacă-i place.

— Annie?

Îmi storc creierii, îngrijorat că cioara stă la pândă, așteptând să-și facă o intrare măreață, demonstrând că nu sunt deloc mai bine decât acum câteva zile. Că până și Sora Agnes Teresa e o halucinație.

— Annie, repetă ea. Nu o cunoști? E deosebită și haioasă, dar nu bizară.

— O-kay?

Caut cu privirea dincolo de ea, la marginea de sus a cercevelei, dar nici urmă de cioară.

— Ce păcat că n-ai auzit de ea, spune pe un ton ferm. Annie, Annie? Nu? Ei bine, acum ai auzit. Îi plac biscuiții, dar nu și tartele; îi plac merele, dar nu și piersicile; și în mod cert îi plac plăcintele cu cireșe, dar n-ar mânca în ruptul capului una cu fructe.

— Aha. OK. Deci e o ghicitoare? Întreb, mai derutat decât oricând.

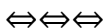
— Pe care eu o cunosc și la care tu să te gândești, spune Sora Agnes Teresa, deplasându-se de la fereastră la ușă. Bine, văd că pe seara asta ți-a ajuns compania mea. Și, oricum, curând se dă stingerea.

Deschide ușa și se întoarce iarăși către mine.

— Citește cărți, dar nu și reviste. Îi plac cățeei, dar nu și câinii. Mestecă gumă mentolată, dar nu și canforată.

— Annie, confirm eu.

— Exact. Am încredere în tine. Ai să-ți dai tu seama, spune.

Scot plăcinta cu cireșe din ambalaj, închid televizorul și privesc pe fereastră, gândindu-mă la acea primă seară cu Sarah, după plimbarea prin oraș, în trenul cu care ne-am întors la Northhollow. Din cauza acelei călătorii cu trenul mi-a scris ea ce mi-a scris pe mapă. Dar asta a fost câteva zile mai târziu. Aici, acum, suntem încă în tren, ne mozelim, ni s-au zdrelit buzele de cât ne-am sărutat.

Mâna mea alunecă sub tricoul ei și-i atinge sânii goi, degetul meu mare se învârte în jurul sfârcului ei întărit. Vreau să fac mai multe decât să o ating, vreau să-mi plimb gura pe acolo, limba, să-i simt gustul peste tot. Dar n-ar trebui să fac nici măcar atâta în public, așa că mă abțin. Cel puțin trenul e aproape gol.

La un moment dat vine conductorul să ne vadă biletele și, pe cuvântul meu de onoare, abia dacă ne oprim. I le întindem doar, gâfâind, de parcă nu ne-ar păsa.

Abia când ajungem în stația dinainte de Northhollow mă silesc să încetez și mă așez drept în scaun. Respir greu și sunt tare ca piatra, așa încât, dacă nu mă opresc, n-o să fiu în stare să mă ridic și să cobor, să mă duc la mașină. Trebuie să găsesc o modalitate de a mă potoli.

Sarah se așază și ea cu spatele drept. Se uită la mine amuzată.

— Ești varză, zice râzând.

I se pare comic că mi-am pierdut controlul în asemenea hal, și poate că e într-adevăr comic. De parcă ar vrea să mă ațâțe și mai mult, își strecoară mâna între coapsele mele și strânge.

— Uau, ce tare mă vrei, șoptește și se apleacă spre mine.

— Da. Dar în curând va trebui să fiu în stare să merg și, dacă faci asta, o să-mi fie imposibil.

— Am încredere în tine.

— Nu o face! zic.

— OK, bine.

Mai strânge o dată și își retrage mâna.

— Poftim. Am să fiu cuminte.

Rămânem tăcuți un minut, după care spune:

— Hei, ai lemn, Klee. Te-ai prins?¹⁰

— M-am prins, zic și simt cum mi se înroșesc urechile, dar ea se apleacă spre mine și spune:

— Nu, pe bune. Ai lemn. Adică Wood. Adică eu. Sarah Wood. Klee are Wood. Pricepi?

Mă apucă de mână și se lasă pe spate în scaun, satisfăcută. Eu inspir adânc, încercând să împiedic cuvintele să-și facă efectul. Trebuie să mă înfrânez. Să fiu precaut. Să fiu calm. Fiindcă, oricât de mult aş vrea eu s-o cred — să am încredere în orice de aici, din Northhollow –, când ajungem la capătul lungii alei pietruite din fața casei ei, o distanță ciudată s-a strecurat între noi, iar Sarah îmi spune s-o las acolo.

Nicio invitație să intru.

Nicio propunere să ne mai întâlnim.

— Aici e bine. Mersi. Noapte bună, Alden, e tot ce-mi spune, după care se îndepărtează în întuneric, fără niciun alt cuvânt.

Ziua a 5-a – Dimineața

— Mă gândeam că astăzi am putea sta de vorbă despre părinții tăi. Despre mama ta și despre tatăl tău.

Dr. Alvarez privește în jos, răsfoiește hârtiile de pe clipboardul ei. Închid ochii și mă gândesc la Sarah. Tot mai multe lucruri mi-au revenit în memorie. Ziua aceea, în oraș. Călătoria cu trenul. Bucata de bandă adezivă, pe care am găsit-o înfășurată în jurul mânerului mapei mele, în luna următoare.

KLEE ARE WOOD, cu scrisul ei neglijent, ca un antidot pentru orice îndoială aş fi avut.

Și felul în care mi-a zâmbit, când am descoperit-o într-un final.

¹⁰ Joc de cuvinte între „to get wood” („a avea erecție”) și „wood” („lemn”), numele de familie al lui Sarah.

— Știu că e dificil, Klee, spune dr. Alvarez, dar cred că e important să încerci.

Înghit în sec și dau din cap. Îmi place foarte mult dr. Alvarez, dar mi-aș dori să nu mai tot aducă vorba despre mama. Ea nu o cunoaște așa cum o cunosc eu. Altfel ar înțelege. Să vorbesc despre mama nu-mi va fi de niciun folos. Mama e motivul principal pentru care mă aflu aici.

— Înțeleg că ești supărat pe ea, dar își face sincer griji în privința ta. Sună tot timpul, ca să afle cum te mai simți. Deși înțelege că nu-i pot spune prea multe. Și totuși, observ cât de mult își dorește să fie de ajutor. E dispusă să facă orice în acest sens.

— Cam târziu pentru asta, zic și încerc să-mi mențin atenția asupra Grădinii lui Daubigny, dar încăperea începe iarăși să se clatine.

— Klee?

— Da?

— Tu ești pacientul meu. Vreau să înțelegi acest lucru. N-am discutat nimic substanțial cu mama ta. Voia doar să afle cum te simți. Dacă e ceva ce-ar trebui să știu, spune-mi, te rog. Și să știi că tot ce spui tu aici e confidențial.

⇔⇔⇔

— Ai crede că... deci confidențial... o să intenteze proces...?

Prietena mamei mele, Annette, îi vorbește în șoaptă într-un colț, puțin cam prea tare, în vreme ce în față preotul cântă, stropește cu apă sfințită și tămâiază sicriul de mahon al tatălui meu. Mama îi răspunde, însă vocea ei se contopește cu cea a preotului și cu muzica de orgă, așa că nu înțeleg decât tot al treilea cuvânt.

— Nimic... da... asigurarea...

Nu mă interesează. Nici nu vreau să aflu.

Preotul ridică brațele, mânecile albe îi atârnă ca niște aripi de înger.

— Să cântăm acum La revedere.

Stăm în spate, de când am venit. Mama n-a vrut să se așeze. Și mie mi-a părut bine să stau aici în spate, departe de toate privirile acelea iscoditoare. Priviri pline de milă, de oroare. De parcă ar întreba: *Cum suportați toate astea...?*

Priveghiul a fost ceva de groază, deși în mod ciudat ireal. M-am simțit ca decuplat, de parcă aș fi pătruns în coșmarul altcuiva. Măcar n-au lăsat sicriul deschis. Se spune că te poate ajuta să înțelegi că este ceva irevocabil, dar eu am văzut asta destul de limpede săptămâna trecută, când am deschis ușa cabinei de duș. Și, când ai făcut ce a făcut

tatăl meu, nu mai au cum să „aranjeze” cadavrul pentru expunere.

— ...va dănuî pe tărâmul celor vii... cântă preotul.

— ...faci cu scrisorile? șoptește Annette.

Mama o înghiontește pe prietena ei și-i răspunde cu un glas și mai scăzut.

— ...scap de ele.

— Doamne... glumești? De orice ai avea nevoie, sunt alături de tine, Marielle.

Preotul și orga amuțesc brusc, astfel încât acea ultimă parte din răspunsul șoptit al Annettei răbufnește deosebit de tare, intactă și limpede, în tăcerea care s-a așternut subit. Ceea ce o face pe mătușa Maggie să se întoarcă din primul rând, cu o privire furioasă. Deși ar trebui să știe. Că tatălui meu nu i-ar păsa. El ura religia. Ura biserica. El ar fi de părere că toată ceremonia asta sunt bani aruncați pe fereastră de ochii lumii. Sunt surprins că mama a fost de acord. Acum cred că amândoi nu ne dorim altceva decât să se termine odată și să ieșim de aici.

— Țărână ești și în țărână te vei întoarce, spune preotul și își face cruce.

— ...să nu afle niciodată... spune mama.

Îmi lipesc baza palmei de frunte, iar dr. Alvarez mă privește îngrijorată. Durerea de cap care a mocnit tot timpul irupe de la sinusuri, înspre globii oculari.

— E o afurisită de Crăiasă a Gheții, zic. Specialistă în a părea îngrijorată.

— Ce vrei să spui?

Mi se umplu ochii de lacrimi. Sunt supărat. Furios. Fiindcă acum știu care a fost subiectul conversației lor tâmpite. Am văzut scrisorile. Aș fi vrut să nu le văd, dar le-am văzut. Am aflat. Și de un lucru sunt sigur: maică-mea nu-și mai face griji în privința nimănui, nu mai vrea să ajute pe nimeni, cu excepția ei înseși. Iau sticla de apă pe care mi-a pregătit-o dr. Alvarez și o beau pe toată.

— Hai să presupunem că-i pasă, zic în cele din urmă, dar atunci are un mod al naibii de ciudat de a se exprima.

— Hai să vorbim despre asta. Putem?

Dar eu clatin din cap, iar dr. Alvarez își notează ceva. *Doamne, câte rahaturi or scrie pe clipboardul ăla.*

— ...el nu are voie să afle, Annette...

Închid ochii, să nu-mi mai amintesc. Nu mai vreau să mă gândesc la asta. La ce a făcut ea și la ce am făcut eu. Sau la ce a făcut tata.

Vreau să mă întorc în timp, cu un an în urmă, înainte ca el să se împuște. Înainte ca noi să ne mutăm aici și mama să distrugă tot. Dar, dacă asta nu se poate, vreau să mă întorc măcar cu câteva luni în urmă. La Sarah.

K E E A R W O O.

Când totul era nou și strălucitor.

⇔⇔⇔

— Știi să înoți?

Sarah zâmbește ștrengărește.

— Mda. De ce? Știi că e aproape noiembrie, da?

E a doua noastră întâlnire. Cel puțin așa cred. Probabil că acum suntem oficial împreună.

— Ah, asta, spune. Asta scrie doar în calendar. Haide.

Mă apucă de mână și mă ridică de pe locul în care am șezut, pe un promontoriu înalt și stâncos, deasupra unui ochi de apă calm, de pe o porțiune tumultuoasă, cu bulboane, a râului Hudson.

N-aș urma-o nici în ruptul capului, numai că, după o scurtă perioadă de frig, ultimele două săptămâni au fost neobișnuit de calde. Și totuși, eu sunt în blugi, tricou și teniși, în vreme ce Sarah e în tricou, pantaloni scurți, tăiați din blugi, și șlapi. Așa că, dacă e să coborâm la apă, eu am să stau să mă uit la ea cum își înmoaie picioarele.

— E vreo cărare care coboară într-acolo? Întreb și privesc în jos, la țărnul aflat la șase metri sub noi.

— Lasă-ți cheile și telefonul aici, răspunde ea evaziv. Atinge cu degetele de la picioare o mică adâncitură din stâncă, se descalță și-și dă jos pantalonii scurți.

— Stai puțin. Sarah...

— Da?

Mă privește amuzată.

— Ce? Doar nu credeai c-o să *mergem* până jos?

— Păi, hm. Nu vorbești serios, nu? Nu vorbești serios că vrei să sari de aici?

— Definește „serios”.

— Sarah, sunt șase metri până jos. Plus că aerul o fi el cald, dar în apă e al naibii de rece, crede-mă.

— Cum vrei.

Își scoate tricoul, așa că rămâne doar în chiloți, fără sutien, și-și înfășoară brațele în jurul meu, lipindu-și corpul de-al meu.

— Dacă te dezbraci, îți promit că după aceea am să te încălzesc zdravăn.

Mă sărută, arătându-mi cu limba la ce anume se referă, ceea ce trezește fiecare părticică din mine.

O lipesc mai strâns de mine, dar ea se trage înapoi.

— După. Ești gata?

Nu sunt.

— Cât e până jos? Știi măcar asta?

— Cinci metri, cinci și jumătate. Nu mai știu. Șase, cel mult.

— Dar apa? Ești sigură că e suficient de adâncă? Mă îndoiesc c-ai să rămâi cu mine, dacă o fi să ajung în scaun cu roțile.

— Ba da, spune. Dar n-ai să pățești nimic. Eu am sărit de atâtea ori. Crede-mă. Nu trebuie decât să închizi ochii și să-ți dai drumul.

Să-mi dau drumul. Cu Sarah. Brusc nu-mi doresc nimic mai mult pe lume.

Îmi dau jos blugii și tricoul, îmi las lucrurile unde mi-a arătat ea, iar Sarah mă conduce până la marginea promontoriului și mă prinde de mână.

— La trei, zice. Bine?

Numără și sărim, ținându-ne de mână.

Aerul țâșnește în sus, peste mine, înghețându-mi pielea, şuierându-mi pe lângă urechi. Stomacul îmi sare din loc, am niște mâncărimi aproape dureroase, dar într-un sens bun. Îmi dau lacrimile și mă gândesc: *Deci asta a fost. Mult mai puțină mizerie decât după tata.*

Corpul meu se prăbușește cu forța unui glonț, apoi lovesc apa tare, dureros și scap mâna lui Sarah. Mă afund tot mai adânc.

Totul mi se șterge din creier. Presiunea asupra urechilor este enormă.

Niciun sunet.

Niciun gând.

Nimic.

Și acum înapoi. Lumină. De la verde-închis la verde-deschis, la albastru, o refacere sclipitoare și uimitoare a luminii, în timp ce urc. Ies la suprafață, săltând ca un dop de plută. Soarele mă izbește în față și respirația mi se calmează, urechile mi se umplu de râsetele lui Sarah.

Mă răsucesc bucuros în direcția lor și o văd călcând apa în spatele meu, cu părul dat peste cap, cu ochii strălucitori.

— Mișto, nu? Întreabă și vine la mine.

Își înfășoară brațele în jurul meu și mă sărută, în vreme ce eu mă căznesc să ne menținem la suprafață, deși nici că-mi pasă dacă ne afundăm.

Pentru că *este* mișto.

Atâta timp cât e Sarah cu mine e mișto, în sfârșit.

Ziua a 5-a – După-amiază târziu

Shelly e la biroul asistentelor. Ea e asistenta de după-amiază, care-mi aduce de regulă medicamentele.

— Trebuie s-o sun pe mama, spun.

Dă din cap și se îndepărtează, ca să-mi ofere puțină intimitate. Nu știu de ce m-am hotărât s-o sun pe mama. Poate din cauza a ceva ce mi-a spus dr. Alvarez. Și totuși nu vreau să vorbesc cu ea. Habar n-am ce-i voi spune.

La auzul soneriei, încep să am palpații. Mai bine închid. Sau poate nu-mi răspunde. Rareori răspunde la telefon, așa că am scăpat.

Încerc să respir, în ciuda panicii, în vreme ce telefonul sună iarăși. Știu că nu pot s-o evit la nesfârșit.

După al cincilea apel, intră mesageria.

„Ați sunat la Marielle, lăsați-mi, vă rog, un mesaj. Am să vă sun înapoi de îndată ce voi putea.” *Creativ. Personal. Cald.* Aparatul îmi bipăie în ureche, curmându-mi în mod fericit gândurile.

— Hei, mama, eu sunt. Mă simt mai bine. Am auzit că ai întrebat. Păi, atunci, în caz că primești mesajul, poți să mă suni dacă vrei. Sau nu. Ori/ori. Nu am prea multe de spus.

Mă târăsc înapoi în cameră, mă așez pe scaunul de la fereastră și privesc afară, la brahiozaur, până ce griul după-amiezii devine amurg, iar asfințitul roz-purpuriu se stinge în întuneric.

— Domnule Alden!

Mă uit la *Jeopardy!*¹¹, când aud o bătaie în ușă și Sora Agnes Teresa își face apariția, împingând un gheridon mare, metalic. Îl manevrează până-n celălalt capăt al camerei, lângă fereastră, unde se oprește și

¹¹ Emisiune-concurs TV de cultură generală.

ridică privirea la televizor.

— Ei, mă bucur să constat că-ți plac emisiunile-concurs bune!

Ochii mei se opresc asupra rafturilor gheridonului, de unde se ıtesc niște jocuri de societate străvechi, cutii ferfenițite, cu Stratego, Parcheesi, Clue, plus unele de care n-am mai auzit: Masterpiece, Mystery Date și HiHo! Cherry-O. Cred că a adus cu ea toată camera cu jocuri.

— Cred că pentru majoritatea ne mai trebuie câțiva jucători, îmi dau eu cu părerea.

— Aiurea, zice ea și se lasă pe vine, să studieze jocurile. Mă bucur că te-am găsit tot în pat, acolo unde te-am lăsat.

Nu mă pot abține și pufnesc în răs, pentru că e greu să nu apreciezi pe cineva care le știe pe toate.

— Deci, domnule Alden, zice continuând să scotocească, caut o cutie anume.

Mă ridic s-o ajut, dar îmi face semn că nu e nevoie.

— Tu șezi. Relaxează-te. Am să te servesc eu. Unul dintre avantajele șederii în azil.

— Ce jucăm?

Se ridică anevoie, cu o cutie sub braț.

— Începem, bineînțeles, cu ceva fundamental, spune și așază pe masă cutia pe care a ales-o.

Mă uit la capacul pe care-l cunosc atât de bine. King Kandy, Mr. Mint și Queen Frostine.

— Candy Land?

Sora Agnes Teresa șade vizavi de mine, cu picioarele întinse, dar la un moment dat se trage mai în față și se așază astfel încât să-și poată îndoi genunchii, deși tălpile nu-i ajung chiar până jos.

— Nu strâmba din nas, domnule Alden. Eu sunt campioana necontestată a acestui joc. Întreabă pe oricine. Și n-am să te menajez, doar fiindcă ești nou-venit aici sau pentru că te afli într-o stare mintală chipurile labilă.

Îmi face cu ochiul și bate cu palma în cutie.

— Și, pe deasupra, asta e versiunea cea bună, ca să știi și tu că nu mă încurc cu tâmpenii, de genul *Princess* Frostine în loc de Queen Frostine, sau Gramma Glam în loc de Gramma Nutt.

Habar n-am despre ce vorbește. N-am mai văzut Candy Land de când aveam cinci ani și mă jucam cu mama.

Și atunci mă izbește. Acel scurt moment, când șed cu mama și cu tata și râdem, iar mama ține în mână ridicată o coroană de hârtie.

— Coroana e a noastră, îi spune tatii. Câștigul e al meu și al lui Klee.

Jubilând, îmi pune coroana pe cap și mă sărută pe obraz.

— Vezi? Echipa din care faci tu parte câștigă întotdeauna!

— Domnule Alden, va trebui să te concentrezi ceva mai mult.

Sora Agnes Teresa bate cu degetul în locul în care a aliniat cele patru figurine de turtă-dulce din plastic, în centrul planșei aflate între noi, pe masă, și al cărei traseu simplu, șerpuitor, este tăiat în două de un șanț ce s-a adâncit odată cu trecerea anilor.

— Ziceam c-ar fi mai bine să-ți alegi întâi culoarea. E și acesta un avantaj. Alege cu înțelepciune. Și fie ca norocul să te însoțească!

Iau figurina galbenă și o așez pe câmpul de start.

— Interesant. Se spune că galbenul este o culoare asociată cunoștințelor însușite, cea care stimulează cel mai mult emisfera stângă, sau „logică”, a creierului nostru. Eu te-aș fi apreciat mai degrabă ca albastru, dar sunt în mod plăcut surprinsă. Eu am să fiu purpurie. O culoare care stimulează imaginația și spiritualitatea. Sau, chiar mai bine, o culoare care reprezintă regalitatea. În fond, câștigă cine ajunge primul la castelul de bomboane al lui King Kandy.

Jucăm trei partide, dintre care eu nu câștig niciuna, după care spune:

— Bine, cred că ai fost suficient de umilit pentru o seară.

— Pentru că am pierdut, sau pentru că am jucat Candy Land? Întreb și, pentru prima dată de când o cunosc, râde.

— Touché, domnule Alden. Un lucru pe care eu îl știu și asupra căruia tu trebuie să te hotărăști.

Varsă figurinele de pe planșă în cutie și împăturește traseul în culorile curcubeului. Eu iau cutia și zic:

— Lăsați-mă pe mine, și o vâr la locul ei pe gheridon, între HiHo! Cherry-O și Parcheesi.

Când mă ridic, îmi vine o idee și mă las iarăși pe vine, să studiez celelalte jocuri.

— Annie, Annie, spun în cele din urmă, mă ridic și mă întorc spre ea. Îi plac plăcintele cu cireșe, dar nu și cele cu fructe, îi plac merele, dar nu și piersicile, și îi plac Parcheesi și HiHo! Cherry-O, dar nu și Monopoly, nu-i așa? Și n-ar juca Stratego nici s-o tai.

Îmi șterg palmele, mândru de mine, și aștept să-mi confirme.

— Cred că te-am subestimat, domnule Alden, probabil pentru că moțâi tot timpul. Ești teafăr la minte. Ai putea fi totuși un concurent formidabil.

Ziua a 6-a – Dimineața

Asistenta Carole intră în cameră, împingând un gheridon cu micul dejun. Pe el e păhărelul de hârtie cu tabletele, care dovedește că încă nu sunt pregătit să plec de-aici prea curând.

— Cât e ceasul? zic și mă întreb dacă n-am uitat cumva de o programare sau ceva.

— Nouă dimineața. Mama ta vine curând.

— Poftim?

— E sâmbătă, puiule. Zi de vizite. Zicea că ajunge cam într-o oră. Și să nu-ți faci griji, că nu stă mult.

Asistenta Carole îmi aruncă o privire pe care nu prea știu cum s-o interpretez. Traversează camera și ridică jaluzelele. Lumina soarelui se revarsă înăuntru.

— Zicea că vine doar să-ți mai aducă niște lucruri, deși sunt convinsă că nu ar deranja-o să mai stea puțin cu tine, dacă vrei... Cică o să plouă mai târziu. Cică va fi furtună, așa că poate faceți o plimbare frumoasă, înainte să înceapă.

Mă răsucesc spre geam. Afară e senin, cer albastru, ceea ce mă face să mă gândesc la poveștile pe care le spun unii despre 9/11. Că a fost o zi însorită, cu un cer albastru, înșelător de senin. Nici urmă de primejdia care avea să vină. Exact ca acum. Nici urmă de dezastrul care se va produce. Dar știu eu mai bine.

— Sau, dacă nu-ți arde de plimbare, vă puteți duce în camera de familie, adaugă asistenta Carole. În orice caz, spune și dă din cap către tava cu păhărelul cu tablete, ai aici niște pâine prăjită și iaurt cu fulgi, în caz că nu apuci să cobori în sala de mese. Zău că nu e bine să iei toate medicamentele astea pe stomacul gol. Eu sunt aici până la amiază, dacă ai nevoie de ceva.

— OK, mulțumesc.

Înghit tabletele. Când dă să plece, strig în urma ei:

— Auziți, pot să vă întreb ceva?

Se oprește și se întoarce.

— Sigur.

— O cunoașteți pe călugărița... care... cea care...

Mă poticnesc, fiindcă nu știu cum s-o descriu. E asistentă medicală? Lucrător social? Voluntar?

— Cea care lucrează aici?

Asistenta Carole își înclină capul într-o parte, într-un mod curios, după care spune:

— Te referi la Sora Agnes Teresa? Da, sigur că da, de ce?

— Doar așa, spun și mă simt ușurat.

Când pleacă, mușc din pâinea prăjită și privesc afară, pe fereastră. Nimic nu-mi blochează priveliștea. Excavatorul s-a mutat în altă parte.

Închid ochii și mi-o imaginez pe mama, cum era cu mult timp în urmă. Cum mi-am amintit-o aseară, cu tata și cu mine, jucând jocuri de societate. Am și uitat cum fusese. *Înainte*. Fiindcă a *existat* un înainte, nu doar înainte să moară tata, ci când era mai tânără, mai puțin serioasă, mai puțin perfectă. Mai degrabă „East Village fără ascensor”, decât „apartament cu pardoseală de marmură, pe Madison Avenue”. Mai puțin materialistă. *Mai puțin Crăiasa Gheții*. Undeva în adâncurile creierului meu continuă să existe așa, într-un cotlon prăfuit, o imagine zgâriată și decolorată, de parcă i s-ar fi pus un filtru pe Instagram.

Dar a fost. A fost așa. Noi am fost așa. Parcă ne și văd acolo. Noi trei. Familia noastră. Suntem în pijamale, ședem toți trei pe canapeaua verde, scămoșată, din primul apartament al tatălui meu, din St. Marks Place. În care s-a mutat ea după ce s-au căsătorit. Apartamentul în care am continuat să locuim pe vremea când tata studia dreptul la seral. Înainte să capete o funcție la firma aceea mare de avocatură și să ne mutăm în Manhattanul de Sus și să înceapă să curgă banii... și el să se lase definitiv de pictat.

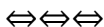
Ne văd acolo. Mama, zâmbind și râzând, și eu. Îmi vine să plâng. Îmi vine s-o urăsc.

Deschid ochii și-mi doresc cu disperare să văd excavatorul, prezența lui trainică și masivă, capul lui plecat, dinții pregătiți să se înfigă în sol, să radă pământul. Să șteargă și să desființeze tot ce a urmat.

Și aș vrea să mai șterg un lucru, ceva ce mă roade, pentru că abia acum l-am văzut: pe canapeaua aceea verde, uzată, din micul apartament (sau în bucătărie, mai târziu în seara aceea, sau în parc, șase luni mai târziu, sau chiar și în apartamentul din Madison Avenue, imediat după ce ne-am mutat), nu mama e nefericită. Mama e caldă, veselă, zâmbitoare.

Și eu zâmbesc.

Singurul care nu zâmbește e tata.

Bat și tot bat, până când tata îmi deschide în sfârșit ușa atelierului.

— Sunt gata, spun și mă strecor înăuntru. Mergem?

Tata e încă în pantaloni de pijama, fără bluză. E proaspăt, curat și îngrijit, chiar și atunci când e adormit și pe jumătate îmbrăcat. Dungile verzi și albe ale pantalonilor mărginesc un stomac perfect plat, mușchii lui abdominali se încordează, când se întinde să închidă ușa în urma noastră. Tata e slab și athletic. Arătos și puternic. Merge la sală cu religiozitate și, când nu apucă, face cel puțin o sută de abdomene în fiecare dimineață. Plus tracțiuni la bara fixată deasupra ușii de la dormitorul lor. Și aproape în fiecare dimineață aleargă în Central Park, în jurul Rezervorului, cu câteva ore înainte să mă trezesc eu să merg la școală.

Mama se enervează.

— Chiar trebuie să fii așa o primadonă, Mark? am auzit-o odată întrebând, deși nu e cazul să comenteze tocmai ea, care e și mai obsedată decât el să arate bine.

Prietenii mei au mame care umblă în blugi și pulovere. A mea, nu. Nu mai. În ultima vreme e tot timpul pusă la punct. De parcă ar trebui să fie perfectă. De parcă ar avea cine știe ce întâlnire. Sau ne-ar bate la ușă vreun fotograf.

Tata se îmbracă frumos pentru serviciu, dar în weekend, sau cu rarele ocazii când nu trebuie să lucreze, poartă pantaloni de jogging și un tricou și se retrage în atelier să picteze. Sunt fericit când e acolo, fiindcă și el pare cel mai fericit atunci. Când pictează. Când e el. Plus că uneori am voie să pictez și eu cu el.

Atelierul e mic, modest, cu pereți albi, o învâlmășeală de tablouri și pânze și o fereastră mare, care dă spre nord. Tata mi-a spus că lumina care vine dinspre nord e cea mai bună pentru un pictor.

Mesele pliante așezate la perete sunt ticsite cu vopsele, pensule, cârpe, palete mânjite de culori. În încăperea miroase a aftershave amestecat cu terebentină.

Pictura de pe șevalet, la care lucrează de luni de zile, e întunecoasă și sumbră, urâtă. Nu-mi place. Prefer să picteze tablouri mari și luminoase, cu flori-ale-soarelui, pomi fructiferi și câmpuri de grâu care se leagănă în vânt. În tabloul ăsta se vede o masă de lemn, slab luminată, care stă de-a curmezișul unei încăperi întunecate, demodate.

Pe masă e un castron mare cu fructe. Mere, pere, portocale, prune. Dar fructele sunt atinse și pe jumătate mâncate, în jur sunt risipite semințe și cotoare. Câteva au căzut pe jos, de parcă ar fi mușcat cineva din ele și după aceea le-ar fi aruncat. Sunt și flori risipite împrejur, unele proaspete și luminoase, dar altele ofilite, cu petalele căzute, scuturându-și frunzele maro.

Mă uit la masa pe care a aranjat natura moartă la care lucrează, dar în castronul acela sunt doar câteva mere roșii și mandarine cu aspect normal.

Lângă masă, pe jos, e o vază de ceramică înaltă, ce ajunge până la tăblia mesei. În ea sunt câteva flori-ale-soarelui artificiale, galbene și uriașe, genul pe care-i place lui să le picteze. Îi place să picteze flori-ale-soarelui fiindcă și van Gogh le-a pictat, iar tata și-a scris lucrarea de diplomă despre van Gogh. La Școala de Arte Frumoase din Boston, la care vreau să ajung și eu într-o bună zi.

Când tata pictează, îmi povestește despre van Gogh și lucrările lui, de exemplu că, atunci când van Gogh picta flori-ale-soarelui, nu le picta doar galbene, ci folosea și portocaliu, verde, chiar și puțin albastru, dacă te uiți de aproape. Și că a folosit atâta galben în tablourile lui fiindcă obișnuia să bea mult absint. Alcoolul i-a afectat creierul și i-a îngălbenit vederea, astfel încât vedea lucrurile galbene chiar și atunci când nu erau așa.

Plumbul din vopseaua galbenă i-a afectat în cele din urmă creierul și l-a făcut să înnebunească. După aceea a suferit o cădere nervoasă și s-a împușcat în cap.

Mama se înfurie când tata îmi spune poveștile astea, dar el mi-a explicat că astăzi vopselele sunt altfel. Și, în afară de asta, tata nu bea, deci nu trebuie să-mi fac griji în privința lui.

Tata e acasă, azi-dimineață nu s-a dus la serviciu. Și-a luat liber și i-a spus mamei să-mi iau și eu.

— Știm amândoi că învață mai multe din muzee decât într-o zi la școala aceea, Marielle.

Mama nu vrea, dar mă lasă totuși.

— Poate mergem prin galerii, îmi spune tata. Ne ducem întâi în Soho.

Eu prefer muzeele, dar tatălui meu îi plac galeriile, mai ales cele în care lucrează prietenii lui.

— În galerii sunt lucrările noi, Klee, îmi spune el tot timpul. Pe toți

marii maestri îi cunoști deja. Dar pe viitorii maestri nu-i cunoști încă! Nu e mai interesant? Să descoperi arta nouă?

Afară e vremea ideală, soare și răcoare, așa că nu-mi pasă unde mergem. Sunt doar fericit că petrecem o zi împreună.

Într-una din galeriile în care mă duce tata e o expoziție cu lucrări realizate în întregime pe table magice. La casă au table mici de vânzare, așa că tata îmi cumpără una și îmi spune că, dacă mă plictisesc, să încerc să copiez desenele pe care le văd. În toate galeriile, tata vorbește prea mult, cu o voce cu care nu sunt obișnuit. E mai oficială decât vocea lui obișnuită, ceea ce mă face să mă simt stânjenit când mă prezintă.

— Georges, îl cunoști pe fiul meu?

— Pekka, el este Klee. Va deveni și el cu siguranță, într-o bună zi, un mare artist.

Mulți dintre bărbații cărora mă prezintă vorbesc cu accent străin și au nume ciudate, de fete, ca de exemplu Danielle, Jacques și nu-știu-cum Pekka. Ceea ce mă face să-mi urăsc numele, care e atât de pretențios și diferit de ale lor. Mi-aș fi dorit ca tata să mă boteze Mark, ca pe el.

În ultima galerie, tata cumpără un tablou de la un bărbat pe care mi-l prezintă drept Armond. Îl țin minte, pentru că inițial mi se pare că a spus Almond¹². Nu-mi prea place de el. E genul grațios, înalt și slab, cu un păr blond aproape alb, sprâncene blonde și un accent greu de înțeles. Tata vorbește cu el în șoaptă, multă vreme.

Când suntem în sfârșit gata de plecare, tata spune că vrea să cumpere un tablou al lui Armond. Până și Armond protestează – e un tablou urât, intitulat Planul de zbor al lui Icar, în care un bărbat gol, cu aripi, cade din cer deasupra unui oraș cu un trafic intens. Tata îmi spune că e un omagiu adus unui tablou celebru, intitulat Peisaj cu căderea lui Icar, al unui artist pe nume Bruegel.

— Mă rog, de fapt atribuit lui Bruegel, nu-i așa, Armond?

Dar eu nu-l mai ascult. Poate să-mi spună ce vrea el, tabloul tot nu-mi place. E cenușiu și mohorât și mă face să mă simt trist și rece.

În timp ce Armond împachetează tabloul, tata șade pe o bancă lângă ușa și-mi spune povestea lui Icar, care provine din mitologia greacă.

— Icar și tatăl lui, Dedal, începe tata, erau prizonierii Regelui Minos

¹² Migdală.

al Cretei, închiși într-un labirint construit chiar de către tată.

— Ce e un labirint?

— A, bună întrebare. O construcție cu multe galerii foarte încurcate.

Îl ascult captivat, iarăși mulțumit. Îmi place când îmi spune tata asemenea povești.

— Dedal era un meșteșugar, înțelege, și, ca să nu poată evada, a construit niște aripi din ceară de albine și pene. O pereche i-a dat-o fiului său, Icar, pe care l-a avertizat: „Să ai grijă, copilul meu, indiferent ce faci, să nu zbori prea aproape de soare”. Dar lui Icar i s-a urcat la cap puterea de a zbura, așa că a devenit mai îndrăzneț și s-a înălțat tot mai sus pe cer. Atât de sus, încât i s-au topit aripile și i-au căzut penele, iar Icar s-a prăbușit în mod fatal în mare.

Când Armond e gata să încaseze prețul tabloului, tata îmi spune să aștept pe bancă, de unde nu prea înțeleg ce vorbesc ei. Doar când ridică Armond glasul. Se ceartă din cauza banilor, cred. Aud suma de patru mii. Armond îi spune tatei că e prea mult.

— Ești un sfânt, Mark, îi zice când îi dă tabloul și suntem în sfârșit gata de plecare.

Dar tata i-l înapoiază și-l roagă pe Armond să-l păstreze la galerie. Tata se apropie de el și-i șoptește ceva ce nu înțeleg, după care-i promite:

— Am să vin să-l iau! și o luăm pe West Broadway, către metrou.

— Tu de ce nu pictezi și nu-ți vinzi tablourile aici? Îl întreb pe tata, după ce am mers o bună bucată de drum în tăcere. Ale tale sunt mult, mult mai bune decât Icarul acela.

Tata îmi răvășește părul și mă cuprinde cu un braț.

— Fiindcă atunci nu mi-aș mai permite să cumpăr alte tablouri.

— Dar patru mii de dolari înseamnă o grămadă de bani.

Pare surprins, se oprește și se lasă pe vine, ca să mă privească în ochi când îmi vorbește.

— Fă-mi o favoare, băiete. Nu-i spune asta mamei tale. E un cadou pentru ea. Și e într-adevăr o grămadă. Dar, ca să înțelegeți mai bine, artistul acesta, dacă are noroc, va vinde zece, poate cincisprezece tablouri pe an. Hai să zicem douăzeci într-un an bun. Și apoi galeria mai ia și ea un comision, iar în Manhattan nu prea poți trăi din banii ăștia.

— Nu poți?

Fac socoteala, fiindcă patru mii ori douăzeci fac optzeci de mii, și

asta chiar îmi pare a fi o grămadă de bani. Dar tata adaugă:

— Și, dacă artistul are un reprezentant, agentul sau managerul lui mai ia și el o parte. Și poate că am plătit un supliment pentru asta.

Îmi face cu ochiul, ca și cum ar glumi, dar vocea lui e tristă. Iar eu știu că toate astea înseamnă că va continua să lucreze ca avocat și că nu va picta, așa cum și-ar dori. Încerc să găsesc un răspuns inteligent, ceva care să-l convingă că am putea trăi din banii aceia, ca să poată renunța la avocatură. Să se întoarcă la pictură, la ce a învățat în școala aceea. Așa cum pun pariu că încă i-ar plăcea să facă.

— Nu trebuie să locuim în Manhattan, spun deodată. Sau putem, dar nu ne trebuie un apartament atât de mare și de scump. Ne putem muta înapoi, în cel vechi... Mama și cu mine, pun pariu că am fi de acord.

Tata râde, deși eu nu vreau să fiu comic.

— Nu sunt foarte convins de asta. Și apoi mama ta... măcar... merită să aibă o viață frumoasă. Se întoarce spre mine, acum cu un aer serios.

— Să știi un lucru, Klee, eu am studiat dreptul fiindcă asta am vrut. Mi-am ales profesia, viața asta, fiindcă asta am vrut. Nu fiindcă mi-ar fi cerut altcineva.

Face o pauză, ca și cum și-ar alege cu grijă cuvintele, care sunt parcă mai dificile decât ar trebui să fie.

— Am ales viața asta și nu sunt nefericit din cauza ei. Viața e... cum să zic eu, uneori viața e altfel decât îți propui.

Dar eu scutur din cap. Nu-l cred. I-am auzit certându-se. O aud pe mama plângându-se din cauza banilor, a nevoii de a rezolva anumite probleme, a banilor pe care spune că-i cheltuiește el. Din cauza faptului că el lucrează până târziu, că e prea mult timp plecat și că în ultima vreme parcă nici nu mai vrea să fie acasă.

Deci poate el să spună ce vrea, eu atâta știu: când am să fiu mare, am să devin artist, am să pictez și am să expun în galerii și n-am să lucrez într-un birou, unde să fac lucruri tâmpite, care nu mă interesează sau pe care nu le înțeleg.

— Uneori, Klee, când ești matur, pasiunile tale trebuie să devină hobbyuri, și atunci îți găsești o slujbă – o carieră – care să-ți poată aduce stabilitate și tot restul...

Glasul i se stinge, mă cuprinde cu brațul pe după umeri și strânge, îndrumându-mă să merg către metrou. Când ajungem la colț, se oprește și mă privește insistent, iarăși.

— Când ești matur, spune, vezi totul altfel. Ești recunoscător pentru

toate lucrurile frumoase, uimitoare, pe care le ai, nu pentru ce nu poți avea. Iar tu, fiule, ești fără îndoială unul dintre aceste lucruri frumoase. Cel mai frumos. Așa că mergi înainte și nu privești înapoi, nu regreti alegerile pe care le-ai făcut.

Iar eu vreau să cred că gândește într-adevăr așa, dar când se schimbă semaforul și începem să traversăm, se răsuțește spre galerie, de parcă tot corpul lui ar vrea să se întoarcă acolo.

⇔⇔⇔

Mă spăl pe față, mă stropesc cu apă, repede și abundant, încercând să mă pregătesc cumva pentru mama și să mă curăț de furia care m-a cuprins, de data aceasta nu din cauza mamei mele, ci a tatălui meu. Pentru că s-a prefăcut că e fericit, când de fapt nu era. Pentru că a pretins că totul e OK, când de fapt nu era.

Pentru că a pretins că e/e OK.

Poate, dacă nu ar fi făcut-o, poate, dacă ar fi avut încredere în mine... Dar nu-mi pot încheia gândul, nu pot reveni acolo, în punctul în care-mi imaginez că încă există, încă trăiește și totul e normal.

Închid robinetul, mă uit în oglindă și nu văd fața lui, ci a mamei. Părul ei șaten-deschis, ochii ei căprui, calzi, fața ei mai rotundă, cu pomeții mai puțin proeminenți. Fața lui era îngustă și ca dăltuită, ochii lui, un căprui închis, intens. Arăta ca o vedetă de film.

— Tu semeni cu tatăl tău... spune mama mereu, dar se înșală.

Nu-i semăn. Nu văd niciodată nimic din el în mine.

Mă cuprinde un nou val de greață. N-ar fi trebuit să-i telefonez. N-ar fi trebuit să-i spun că poate să vină. Deja s-a înnorat, norii sunt de un cenușiu rău-prevestitor. Curând o să plouă, o să toarne, iar eu voi fi blocat cu ea în camera „de familie”.

⇔⇔⇔

Ațipesc, până când mă trezește zdrăngănitul imposibil de confundat al brățărilor de aur, cu pietre prețioase ale mamei.

O aud afară, la biroul asistentelor, anunțându-și sosirea.

— Da, exact. Marielle Alden. Să semnez ceva?

— Nu, e-n regulă. Intrați, doamnă Alden.

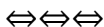
O bătaie scurtă în ușă. Mă ridic în capul oaselor. Inima îmi bate în ritmul constant al ploii care răpăie în geam.

Îmi vine să vomit.

— Da, intră. Nu e închisă, spun când bate iarăși.

Mă uit la păhărelul de hârtie de pe tava cu micul dejun, dar e gol. Mi-

am luat deja porția de tablete pe ziua de azi.

E sâmbătă dimineța, primul weekend după întâlnirea cu Sarah la râu. Sună la ușă și, până să mă dumiresc eu și să mă cheme mama în living, Sarah se află deja în antreu.

La naiba.

Am evitat asta din o grămadă de motive. Și acum nici măcar nu știu ce s-a întâmplat.

— Ah, hei! Mamă, spun dintr-o suflare, ștergându-mi urdoarea de la ochi, ea e Sarah. Sarah, ea e mama mea.

— Am făcut deja cunoștință.

Nu e nici zece, dar mama e deja la patru ace, de parcă ar avea o întâlnire importantă de afaceri, numai că nu are. Pantaloni, pulover și jachetă asortate, de culoarea dovleacului, inevitabilele tocuri.

Sarah, pe de altă parte, poartă pantalonii ei scurți, tăiați dintr-o pereche de blugi, deveniți omniprezenți, Vanși și un tricou scurt, care dă la iveală atât lipsa unui sutien, cât și buricul gol, o ținută care nu sugerează pic de răceală în aer, spre deosebire de cea pentru care a optat mama. Arată bine, nu încape îndoială, dar nu e tocmai ținuta pe care aș fi ales-o pentru prima ei întâlnire cu Crăiasa Gheții.

Ar fi trebuit să-i spun că mamei îi cam place să judece după aparențe.

— Nu te uita așa la mine, Klee. Tatălui tău îi place să mă vadă aranjată...

Glasul frustrat al mamei răsună din adâncurile unui spațiu îndepărtat al memoriei mele. Ține o eșarfă la piept, scutură din cap, o aruncă la loc în sertar și alege alta. Și-o înfășoară în jurul umerilor și al gâtului și se întoarce spre mine. Fac probabil mutre, pentru că spune:

— Atunci dă-mă-n judecată pentru faptul că vreau să-i fac pe plac.

Mama, victima. Mama, care încearcă doar să-i mulțumească pe toți *ceilalți*.

— Klee, ai musafiri, spune mama și mă conduce înapoi în living. Nu te duci să-ți pui o cămașă pe tine?

Cobor privirea și mă uit la mine, nespălat, nepieptănat, în niște pantaloni scurți de sport, giorsăiți, și nimic altceva, o ținută care n-ar putea fi mai nașpa decât dacă aș avea o erecție de dimineată, și mă întreb dacă am ratat cumva vreun SMS de la Sarah, în care mă prevenea că va trece pe la mine.

Nici măcar n-aveam habar că știe la ce număr locuiesc.

— Ă, mda.

Nu că nu m-aș bucura s-o văd, pentru că mă bucur. Mai mult decât de orice altceva. Dar n-ar fi stricat să mă prevină. Mă simt penibil, din cauza mea, a mamei mele, a casei noastre prea perfecte, modelul premium din paginile unei reviste glossy de arhitectură.

— Bine! Atunci eu am să mă întretin cu amica ta fermecătoare, în timp ce tu te speli și te îmbraci.

Dezaprobarea din glasul mamei e usturătoare, dar nici nu mă gândesc s-o las pe Sarah singură cu ea. Dumnezeu știe ce-ar fi în stare să-i spună. Să *facă*. Poate-i oferă o ceașcă de ceai, care s-ar potrivi perfect cu o șuetă politicoasă-dar-sinceră despre sinuciderea tatălui meu, despre fragilitatea mea psihică și despre felul în care ea, Sarah, trebuie să aibă grijă cum se poartă cu mine. O cred în stare. Dar Sarah trebuie să afle despre tata de la mine.

Pe de altă parte, în starea asta nu pot face multe.

— Mă întorc imediat, spun, după care adaug cu speranță: Sau Sarah ar putea să mă aștepte în camera mea.

— Nu cred, zice mama.

— Sunt OK aici, se grăbește Sarah să adauge.

Are părul încă ud de la duș, deci s-a trezit și ea probabil nu demult. Când se întinde să și-l prindă în coadă de cal, tricoul i se ridică și mai sus, aproape dezvelindu-i umbra vagă, delicată, a pieptului. Mama își drege glasul, așa că cel mai bine ar fi să mă duc să mă spăl și să ne scot pe amândoi de aici.

— Cinci minute, zic și țâșnesc pe hol, îmi trag pe mine niște blugi și un tricou curat și mă duc în baie.

Mă spăl pe dinți și mă simt ca un idiot pentru că nu i-am spus mamei despre Sarah. Sau, mai exact, că nu i-am spus decât niște chestii minime. Știe că am fost împreună în New York. Dar văd că acum, din perspectiva ei, pare a fi mai mult și, mă rog, miroase a mai mult, așa că poate n-ar fi fost rău s-o pregătesc. De dragul lui Sarah, dacă nu de dragul ei.

Mă întorc rapid în living. Sarah șade vizavi de mama, într-unul din scaunele Queen Anne, și tocmai spune:

— ...la North Side General. La secția de neonatologie, de unde deduc că vorbește despre mama ei.

— Hei! OK. Gata! Deci vrei să facem o plimbare cu mașina sau ceva?

întreb pe un ton prea agitat, după care, către mama: E OK dacă iau mașina? Nu departe. Doar până la râu sau ceva de genul ăsta.

— Sigur, spune mama, dar privirea ei sare fără astâmpăr de la Sarah la mine, de parcă ar avea ceva de spus.

Îi arunc o privire lui Sarah și ea se ridică.

— Să mergem, spun și o zoresc către ușa casei.

Afară, o conduc pe scări în jos și până-n celălalt capăt al aleii, o poftesc să ia loc pe scaunul din dreapta șoferului, dar îmi dau seama că, deși mașina nu era încuiată, cheile au rămas în casă.

— Vin imediat! Îi strig și mă întorc grăbit în casă, să le iau.

— Poftim, spune mama, care stă în prag, bălăbănind cheile pe un deget.

Când dau să le apuc, le trage înapoi și mă privește lung, insistent:

— Îți place mult de ea?

Îmi dau ochii peste cap.

— Poți să te relaxezi, mamă. Abia o cunosc, îi spun, deși nu prea cred nici eu asta.

Dar trebuie să-i închid gura. N-am acum timp de așa ceva. Și apoi, nu eu am vrut să venim să locuim aici, așa că n-am să-i dau șansa să-i displacă singurul lucru care-mi poate face șederea suportabilă.

— Numai că... Nu pare o fată foarte maleabilă. Și uneori, Klee, cum să zic eu, uneori alegem o persoană din motivele greșite, pentru ce vrem noi să vedem în ea, nu pentru ceea ce este ea.

— Super. Am reținut, zic, fără să mai adaug: *Dacă îmi aduc eu bine aminte, tatăl meu s-a sinucis, așa că poate nu ești tu experta în relații.* Pot să plec acum?

— Da, sigur. Dar să știi că-mi fac griji în privința ta...

— Păi, nu-ți mai face, spun și mă răsucesc înainte să apuce să-mi atingă obrazul cu mâna. Și, oricum, e cam târziu pentru asta.

⇔⇔⇔

Mama are atâtea catrafuse în brațe și la picioare, de parcă ar fi sosit la sejur într-o stațiune. O geantă de voiaj Louis Vuitton. O geantă ciudată de sport sau de lenjerie, care nu se leagă și pe care nu o recunosc. Un șevalet, pentru numele lui Dumnezeu, dar genul de plastic, cu picioare groase, care se folosește la grădiniță și pe care s-a dus probabil să-l cumpere pentru că numai cu așa ceva am voie aici, sau mai știu eu de ce.

Mai observ acum și că are hainele ude, sacoul ei frumos, verde-

salvie, și pantalonii bej au pete întunecate de la stropii de ploaie. Stă în pragul ușii, în expectativă, și se uită la mine.

— Ai cărat toate astea?

— M-a ajutat un tânăr brancardier amabil, spune. Dar de aici poți să mă ajuți tu.

Mă duc la ea și înșfac iute geanta și șevaletul, ca să nu fiu obligat s-o îmbrățișez. Știu că ar trebui, dar nu pot. Mă simt aiurea, nesigur pe picioare, de parcă m-ar lua iarăși cu amețeală.

M, iubirea mea...

— Intră, spun și împing geanta de voiaj în cameră, cu piciorul.

Mă uit la ea, cu speranța că înăuntru e laptopul meu, deși știu că e imposibil. Rețelele de socializare sunt interzise. La fel și contactul cu lumea de afară, cu excepția rudelor apropiate.

...Nu pare o fată foarte maleabilă...

— Klee?

Mă opresc, cuprins brusc de un acces de furie.

— Da? zic cu o voce tăioasă și expir încet.

— Are roți. Te rog nu face așa.

Se apleacă, scoate mânerul retractabil al genții și o trage după ea în cameră. Ușa se închide în urma ei, rămânând întredeschisă doar câțiva centimetri, datorită opritorului de cauciuc.

— Ai acolo câteva manuale, în caz că vrei să ții pasul cu școala. De aceea e atât de grea.

— Am înțeles. Bine. Mersi.

Nu m-am mai prea gândit la școală. Notele mele au fost deja trimise la Boston, așa că practic nu mai trebuie decât să trec anul. Mapa e principalul lucru de care trebuie să mă mai ocup. Bănuiesc că de-aceea mi-a adus șevaletul.

— N-am prea știut ce-ți trebuie. Ar fi splendid să ții pasul cât ești aici, pentru ca atunci când te întorci...

Dau din cap și mă duc la pat, unde deschid geanta de sport. Înăuntru e o cutie de plastic cu pensulele mele, de toate dimensiunile, și nu unul, ci chiar două seturi de culori acrilice Amsterdam Expert Series, tuburile mari, suficient cât să zugrăvesc cu ele o casă întreagă, de dimensiuni mai reduse, pe bune. *Acum pot fi și eu ca van Gogh, să pictez la azil.*

Îi arunc o privire și spune:

— Știu, am sărit peste cal. Dar am vrut să fiu sigură că ai tot ce-ți

trebuie. Iar personalul zice că pensulele sunt în regulă.

Se foiește încurcată.

— În orice caz, arăți bine, Klee. Serios. Mă bucur atât mult.

Vine spre mine și ridică mâna, ca și cum ar vrea să mă mângâie pe cap, dar eu mă răsucesc și mă duc la fereastră. Se așază stânjenită pe marginea patului.

— E o ușurare să te văd... Arăți mai bine decât îmi imaginam.

Scumpul meu A...

Mă pufnește râsul – nu știu de ce, dar râd. Nu e un râs amuzat, ci unul aspru, ca o tuse, iar privirea ei mă atinge în treacăt, după care aterizează îngrijorată pe micul pansament care-mi acoperă încă urechea.

— Dar ai slăbit, spune.

— Mâncarea nu-i tocmai pentru gurmanzi aici.

— Păi, la cât costă, ai zice că...

Prea târziu, se întrerupe, dându-și seama cum sună asta. Își ferește privirea, de parcă ar vrea să-și ceară scuze.

Știi c-ar trebui să mă port mai frumos cu ea. Să-i fiu mai recunoscător. Nu i-o fi nici ei ușor să vină aici, să mă vadă în locul ăsta, în starea asta. Ca să nu mai vorbesc de faptul că a târât toate boarfele astea până aici, în hainele ei frumoase, prin ploaie. Dar scrisorile, cuvintele pe care le-a scris, continuă să mi se infiltreze în creier.

Dragul, frumosul meu bărbat...

— Știi ceva, spun cu glasul sugrumat de furie, ți-ar trebui și ție niște țoale obișnuite, de weekend. Blugi. Teniși. Ceva de genul: „vizită lejeră, de sâmbătă dimineața, la fiul meu, în spitalul de nebuni”.

— Klee, te rog! Nu vorbi așa.

Se înfioară și aproape că-mi pare rău.

— Îmi pare rău că ți-am adus lucrurile greșite. Că port lucrurile greșite. Mi-am făcut atâtea griji... Am vrut să fac și eu ceva folositor. M-am gândit că poate ți-ar plăcea să faci ceva în timp ce te afli aici. Mi-au spus că n-ai voie cu electronice. M-am gândit că probabil înnebunești de...

Aude ce spune, cum am auzit și eu, așa că nu mă pot abține și zic:

— Pardon, *am înnebunit deja*. Din câte se pare.

De ce să mă abțin, dacă e atât de ușor să rostesc cuvintele? Și îmi fac și efectul. Se ridică și se îndreaptă spre ușă.

— Iartă-mă că încerc, Klee. Zău dacă înțeleg cu ce am greșit.

Pare atât de profund rănită, încât mă mir că se mai oprește o dată în ușa.

— Mai e ceva, Sarah îți tot trimite mesaje. Știu că nu e treaba mea... Nu-mi bag nasul. Ți-am pus telefonul la încărcat. M-am gândit că poate vrei ca eu să... Tot bâzâie și apare numele ei. Nu pot citi mesajele, pentru că e blocat, îi văd doar numele, așa că stai liniștit. Dar m-am gândit că poate ar fi bine să-i spună cineva cum te simți și că nu ai telefonul la tine, ca să nu mai tot încerce. Poate se gândește că-l ai.

Mă simt gătuț și-mi feresc privirea.

— Vrei să-i trimit eu un SMS sau ceva?

— Nu! Mă ocup eu. Știi cumva când îl primesc înapoi? Îngaim.

— Telefonul?

— Da, toate. Telefonul, laptopul.

— De unde să...? Nu ți-a spus dr. Gomez?

— O cheamă Alvarez. Doamne, mamă!

Nu mă mai pot împotrivi. Digul se sparge și seara de sâmbătă se revarsă ca un afurisit de potop. *Scrisorile. E-mailurile tâmpite ale maică-mii... și cuțitul.*

Casa lui Dunn în ploaie.

Ambulanța, Sarah plângând...

Probabil aveau telefonul în pulover, în puloverul plin de sânge. Mama le-a dus probabil pe toate acasă. Pe unul l-a aruncat. Pe celălalt l-a pus la încărcat.

— La asta mă refeream, Klee. Dă-mă-n judecată. Alvarez! spune. Să plec acasă? Am impresia c-ai vrea să plec acasă.

— Da, spun. Te rog. Nu mă simt prea bine. Îmi pare rău.

— Sigur.

Își încrucișează brațele la piept și clatină din cap, ochii i se umplu de lacrimi.

— Nu-mi dau seama de ce ești atât de supărat pe mine, Klee. Speram să nu fie ceva grav, să te simți mai bine, să poți pleca de aici. Să poți să...

Glasul i se frânge, înghite în sec. În cele din urmă spune:

— Dar înțeleg că cel mai bine ar fi să așteptăm până ești pregătit.

— Exact. Super. Asta o să facem.

— OK. Să-mi spui ce pot face... Dacă te pot ajuta...

Deschide ușa, dar se întoarce iarăși spre mine.

— Eu vreau să te ajut, fiule. Nu vreau să înrăutățesc și mai mult

situația. Numai tu mi-ai mai rămas.

...n-ar trebui să le printez, știu, dar nu mă pot îndura să le șterg. Uneori parcă numai ele mi-au mai rămas...

Nu o privesc, nu-i răspund și pleacă.

— Puteai să te gândești la asta mai devreme, fir-ar a dracului de treabă! strig în cele din urmă, dar nu înainte ca ea să fi plecat, iar cuvintele mele se lovesc neputincioase de ușa aproape închisă.

⇔⇔⇔

Conduc cele două mile de la mine până acasă la Sarah, luând-o pe Old Basin Road. Nu-mi mai amintesc ce zi este. Nu mai pot ține socoteala. Poate mijlocul lui noiembrie. E în timpul săptămânii și avem liber de la școală, atâta mai știu. Și e prima dată când lucrurile merg foarte prost cu ea.

Vino pe la mine, îmi scrie. Mama la serviciu. Singuri acasă ;)

În ultimele weekenduri nu ne-am mai prea întâlnit. Parcă tot timpul a fost câte un meci de fotbal, și toată lumea se duce, nici nu se pune problema să nu. Northhollow e neînfrânt, 7-0, și ai crede că fiecare meci e Super Bowl. Toată lumea se duce să-i susțină pe Abbott și pe Dunn. Toată lumea se duce să facă galerie echipei locale.

Și după, bineînțeles, e nu-știu-ce petrecere.

Eu nu mă duc la meciuri, nu-mi pot călca pe inimă să mă duc. Iar petrecerile? Mda. La alea chiar nu-mi pot călca pe inimă să mă duc.

Dar la școală măcar mi-am dat silința. Mi-am dat silința să fiu cool și prietenos cu Abbott și Dunn.

— Poate data viitoare, îi spun lui Sarah, născocind tot mereu pretexte.

Nu mă potrivesc în peisaj. Nu sunt unul de-ai lor. Și atunci de ce aș sta degeaba printre ei, să beau și să vorbesc tâmpenii? Nu avem nimic în comun. Ei știu asta. Eu știu asta. Țștia doi sunt ca Tweedledee și Tweedledum¹³.

Mă rog, poate exagerez. Dar sunt convins că și pe ei îi doare-n cot de mine. Ce am eu să le ofer? Ei oricum cred că sunt darul lui Dumnezeu pentru Northhollow, doar fiindcă știu să lovească o minge. Și poate chiar sunt. Dar e clar că doi jucători din Northhollow n-o să ajungă în vecii vecilor în Liga Națională de Fotbal. N-o să ajungă nici măcar în apropierea profesioniștilor, d-apoi într-un colegiu din Divizia 1, așa

¹³ Personaje gemene din *Alice în Țara Minunilor* de Lewis Carroll.

cum nici eu n-am să fiu următorul van Gogh.

Dar mă interesează ce crede Sarah și știu că ea are deja prieteni aici. Eu sunt nou-venitul. Așa că n-am s-o împiedic să-și petreacă timpul cu ei. Și bănuiesc că n-am să-i schimb nici părerea despre ei.

Poate sunt doar gelos. Poate de-aia nu-mi place cum se țin codiță după ea. Posesivi, de parcă le-ar aparține lor. Abbott, mai ales.

— Suntem doar amici, Klee, mă asigură ea. Ți-am spus, suntem amici încă de la grădiniță. El mă înțelege. Sunt ca o soră pentru el. Nu-mi cere nimic. Nici nu vrea nimic de la mine. Îmi permite să fiu așa cum sunt eu.

Și eu nu? Sarah e cât se poate de naivă. E limpede ca lumina zilei că tipul s-ar da la ea cu prima ocazie.

— În afară de asta, Klee, mi-a spus ea acum câteva zile, tu ești cel care se crede prea bun pentru restul lumii. Pentru că tu ai trăit în New York. Pentru că tu ești artist. Pentru că ai să te duci la nu-știu-ce universitate din Ivy League.

Toate cuvintele pe care le rostește sunt ca scuipate, de parcă ar avea un gust rău în gură.

— Nu-i adevărat, Sarah, spun. Nu e drept. Și nu e din Ivy League.

— Mă rog. Colegiul unui muzeu. Tot un drac. Știi ce vreau să spun.

M-a tras atunci lângă ea și m-a sărutat apăsător, de parcă ar fi vrut să-mi dea de înțeles că glumește. Dar uneori mi-e greu să-mi dau seama. Uneori, oricât m-aș strădui, mă simt ca un outsider. De parcă aș concura cu ceilalți pentru afecțiunea ei.

— Și băieții ăștia? a adăugat în cele din urmă. Știu că pot părea niște dobitoci, dar nu sunt. Crede-mă. Atâta știu ei. Nu încearcă să impresioneze pe nimeni în afara lor.

Dar acum, aici, când intru cu mașina tatălui meu pe alea ei, vreau să uit toate astea. Vreau doar să petrec o zi întreagă singur cu Sarah.

La lumina zilei, casa mă șochează. O căsuță cenușie, plcată cu șindrilă, cu vopseaua scorjită și un gazon sălbătic, năpădit de buruieni, care pare să nu mai fi fost tuns de mai bine de un an. Prima dată, în întuneric, n-am văzut-o prea bine. Dar acum, când mă uit la ea, observ că ferestrele au nevoie de reparații, la fel și treptele de la intrare. Deoparte, un șopron sau un garaj cu ușa pe jumătate spartă, cu o gaură care se cascadează pe o latură, de parcă cineva nu l-ar fi observat și ar fi intrat cu mașina în el. Locuim la distanță de doar două mile, dar casele de aici ar putea fi la milioane de mile distanță de clădirile noi, cu

vedere la apă, unde locuiesc eu. Ar putea fi o altă țară.

Când opresc motorul, Sarah tocmai iese din casă.

Văzând-o, totul îmi pare mai frumos. Rânjetul de pe fața mea e probabil imens.

— De ce zâmbești, Alden?

Lovește cu palma în capotă.

— Din cauza ta. Ai vreo problemă cu asta?

— Zău că-mi place de tine când ai toane, mă tachinează. Și tot uit că ai roțile astea blană. A trebuit să lași Bentley-ul acasă?

Râde, deschide portiera din dreapta și se strecoară înăuntru, se întinde spre mine și mă sărută, apoi se aruncă pe mine, nerăbdătoare, cu toată gura și limba. Respirația ei miroase a pastă de dinți mentolată, dar parcă simt și un iz vag de alcool.

— Măi, ce simplu e cu tine, spune când își strecoară mâna între picioarele mele.

— Așa sunt eu. Ar trebui să profiți de asta.

Își lasă capul pe spate și râde, apoi se trage mai jos în scaun și-și sprijină picioarele goale de bord.

— Deci unde mergem?

— Mergem undeva? Parcă erai singură acasă. N-ai vrut să vin la tine?

Scutură din cap.

— M-am răzgândit. În casă pute. Și e totul vraiste. Mă deprimă. Iar afară e frumos. Hai să mergem undeva.

— Unde vrei tu.

Mă uit la ea pieziș.

— Dar e mult prea frig să sărim în apă.

— Blegule! Bine. Fără apă. Jur. Doar alte lucruri.

Mă sărută pe obraz.

— Nu-ți iei niște pantofi? O geacă, ceva?

— Nu, îmi ții tu de cald, bine?

Se reazemă de mine și eu conduc. Îmi spune s-o iau la dreapta, apoi iar la dreapta, în capătul lui Old Basin Road, pe urmă urcăm un deal și brusc sunt aproape sigur încotro ne îndreptăm și nu-mi pot reține un zâmbet. Lookout Ridge, sus în capătul lui River Drive. I-am auzit pe unii colegi de la școală vorbind despre asta; un drum neasfaltat, care trece prin pădure și te scoate într-un loc izolat, unde se duc toate perechile să și-o tragă.

— Ia-o la stânga aici, spune Sarah și-mi arată un drum forestier îngust, fără indicator, despre care spune că e River Drive.

După câteva sute de metri ieșim de pe drumul forestier pe un soi de cărare neexcavată, acoperită de frunziș și tufișuri scunde, bătătorite de toate mașinile și jeepurile care au trecut pe aici de-a lungul anilor.

Ajungem în cele din urmă într-un luminiș, în capătul căruia e o balustradă de metal veche și șubredă, iar Sarah arată cu degetul și spune:

— Parchează acolo.

În stânga noastră e o pădure deasă, iar în față sunt niște stânci abrupte, care coboară la râul Hudson. Am probabil o moacă nesigură, pentru că Sarah zice:

— E OK, crede-mă. N-are nimeni nicio treabă cu noi. Nu vine nimeni aici, doar câțiva drogați care vor să se prăjească.

— Și alții care vor să și-o tragă.

— Ba, zice. Cealaltă direcție. Asta sperai?

Râd, dar parcă tot mi se strânge puțin inima. Opresc totuși motorul și dau să deschid portiera. Dar Sarah, în loc să coboare, se cațără pe bancheta din spate și spune:

— Eu prefer locurile mai puțin umblate, plus că afară e prea frig. Plus că ai mașina asta mișto, de care putem profita. Vii să mă-ncălzești, Alden?

Închid portiera și mă duc și eu în spate, ne mozolim ca nebunii și după aceea își face de lucru la pantalonii mei, la șliț, mă mușcă de buza inferioară, își strecoară și învârte în jurul limbii mele limba ei dulce-mentolată.

— Mă vrei? Întreabă, iar eu o vreau – bineînțeles că o vreau –, însă nu-i răspund, pentru că trebuie să mă calmez puțin.

Dar ea nu așteaptă să-i răspund și nici să mă mai potolesc. Îmi împinge mâinile sub tricoul ei și spune:

— Nu te sfii. Dă-i înainte. Ai voie.

Îi cuprind cu palmele sânii perfecți, o ciupesc ușor de sfârcuri. Geme și se descheie la blugi, și-i dă jos și-mi strecoară mâna între coapsele ei albe și moi. O ating acolo, peste chiloți, apoi îi urmez exemplul, îmi trag blugii de pe mine și rămân în boxeri, delirant la atingerea corpului ei.

— Stai puțin, iei ceva? șoptesc când îmi dau seama ce suntem pe cale să facem, dar nu mă pot împiedica să mă tot împing în ea.

Îi simt pulsul prin lenjeria de corp. Sau poate e pulsul meu. Oricum

nu contează. Termin înainte de a apuca să-mi dau boxerii jos.

Chestia aia lipicioasă și umedă mi s-a scurs peste tot pe interiorul coapselor.

Futu-i.

Rahat.

Doamne, Klee.

Nu poți face nimic cumsecade?

Nu pot să respir. Nu pot să gândesc. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată asta. Nu în New York. Nu cu celelalte două fete cu care m-am culcat acolo. Nu mi s-a mai întâmplat înainte de rahatul ăsta de Northhollow.

— Rahat, șoptesc. Îmi pare rău.

Se ridică în capul oaselor și-și trage tricoul în jos, își îmbracă blugii.

— Futu-i, îmi pare rău, spun iarăși.

Mă ridic și eu și privesc afară, pe geam.

— Cred că mașina asta e de vină... a fost a lui taică-meu și... nu mă pot mișca în voie...

Nu-mi închei ideea. E o prostie, o minciună, iar Sarah știe asta. Își aranjează hainele, fără să se uite la mine.

— Pot fi gata într-un minut, dacă mă lași...

Cuvintele mele sunt tâmpite, iar urechile mi-au luat foc. Nici nu știu ce vorbesc.

— Las-o baltă, Alden, zice Sarah și trece pe scaunul din față. Mă simt flatată. Pe bune. Nu-i mare scofală.

Dar nu pare flatată. Și nici nu poate suporta să rămână lângă mine.

— Sarah...

— Doamne Sfinte! Ia-o mai ușor, Alden. Ești prea intens. E greu de suportat. Îmi placi foarte mult. Serios. Dar cu tine totul capătă parcă atâta importanță.

— Știu. Îmi pare rău. Nu ar trebui. Doar că...

— Încetează să-ți mai ceri scuze! Și încetează să-ți dai atâta silință. Nu e pe viață și pe moarte. Uneori trebuie să stai mai calm.

Se întoarce spre mine și face ochii mari, prostindu-se, ca să mai destindă atmosfera.

— Ești tot agitat. E OK. Calmează-te.

Dar nu e totul pe viață și pe moarte?

Îmi trag blugii pe mine, trec la volan și pornesc motorul.

— Nu. Încă nu, spune Sarah. Vreau să mai stau puțin aici.

Își pune picioarele pe bord și scoate dintr-un buzunar o țigară ruptă. Nu știam că fumează. Deschid gura, să protestez că fumează în mașina tatălui meu, dar ea trage din țigară fără s-o aprindă, inhalează adânc și spune:

— Stai calm. M-am lăsat acum câteva luni. Nu sunt tâmpită, frate, după care suflă fumul invizibil pe geamul coborât.

— N-am spus că ești, Sarah. Și nici nu gândesc că ai fi.

— Știu, Alden. Totul e-n regulă.

Mai trage un fum imaginar și zice:

— Și, pe bune, să nu-ți pară rău. De ce s-a întâmplat. Nu-i nimic. Serios. Dar va trebui să înveți să te calmezi. Mai devreme sau mai târziu va trebui să înveți să te prefaci că ești calm.

Ziua a 6-a – După-amiaza târziu

Aud sunetul roților unui gheridon, apoi o bătaie slabă, iar ușa se deschide. Sora Agnes Teresa își face apariția, intrând în cameră însoțită de foșnetele rasei.

— Aha, în pat, am înțeles! Ce noutate! În miezul unei după-amieze perfecte de sâmbătă.

— Mă rog, mie nu mi se pare chiar perfectă. Afară e un soi de muson, nu-i așa?

— Aiurea, spune și flutură din mână, după care împinge gheridonul la capătul patului meu. Ridică jaluzelele și se apleacă să scoată o cutie de pe raftul de jos al gheridonului.

— O zi perfectă pentru un joc de societate.

Îmi dau ochii peste cap, dar mă ridic în șezut și-mi las picioarele să atârne peste marginea patului.

— Măcar ești îmbrăcat, spune, studiindu-mi tricoul și blugii. Deci ai avut totuși un plan să cucerești ziua de azi. Ce ți l-a zădărnicit?

— Mama. Care mi-a adus cadouri.

Dau din cap în direcția dulapului îngust, iar Sora Agnes Teresa se uită la șevaletul în culori primare, sprijinit de o latură a dulapului.

— Văd. Pictezi cu degetele?

Chicotește la propria-i glumă.

— Cam asta e viteza mea acum, nu-i așa? spun și pufnesc la rândul meu în răs. Și ăsta – mă duc la gheridon și bat cu degetul în capacul cutiei – e numai bun pentru mine, nu-i așa?

Zâmbește, așa că adaug:

— Dar am să mă așez eu pe locul dumneavoastră. Sunt convins că celălalt e blestemat.

Se așază vizavi de mine, își caută o poziție comodă.

— Ia-ți orice avantaj de care crezi că ai nevoie, domnule Alden.

Pune cutia pe masă. Am în față „Tobogane și Scări”, cu cârdul său de copii zburdalnici, care alunecă pe niște tobogane roz. Probabil pufnesc, pentru că spune:

— Ai vreo problemă cu oferta?

— Nu. Bineînțeles că nu.

— Bine. Deși știu că poate părea simplu, vei rămâne totuși surprins. Ai o mulțime de învățat din „Tobogane și Scări”. Oamenii subestimează învățăturile care se găsesc din belșug între cele patru colțuri de carton ale acestei cutii. Ca și în traiul de zi cu zi, ne agățăm, ne întindem, ne cățărăm tot timpul în căutarea recompenselor dulci și echitabile ale vieții. Premiile noastre, știi? Pisicuțe drăguțe, fursecuri, panglici albastre, buchete de flori.

Dar, exact când credem că am pus piciorul unde trebuia, când am tuns gazonul, așa încât nu încape nicio îndoială că vom merge la circ, facem un pas în plus sau unul în minus și... zdup! Alunecăm pe tobogan și cădem, cădem, cădem în mod irevocabil.

— Înțeleg unde vreți să ajungeți...

Mă întrerupe, ridică un deget și spune:

— Sau nu?

Așa că o las să-și continue monologul.

— Și, sigur, poți să uiți pisicile, și fursecurile, și circul. Știm amândoi că nu la astea mă refer. Haide. Înlocuiește-le. Pisicile înseamnă iubire, fursecurile, un job sau admiterea la un colegiu, circul, mai-știi-eu-ce succes. Pentru că știm amândoi, din experiență sau nu, că pentru fiecare scară a iubirii există și un inevitabil tobogan al pierderii. Iar scara către sănătate și fericire se întâlnește în cele din urmă cu toboganul care te duce acolo jos, la moarte. Indiferent ce-am face noi ca să evităm acest lucru. Emoției îi corespunde letargia, avuției, riscul de a pierde tot, de a da faliment, înțelegi? Dar noi jucăm oricum jocul. Avem încotro? Deci aruncăm zarurile și continuăm să sperăm.

Desfășoară planșa, ridică din sprânceană și-mi întinde zarurile.

— Haide. Avantajul echipei gazdă. Îți dau voie să începi.

— Să știți că m-am ridicat din pat mai devreme, spun și scutur zarurile. Mi-am luat un angajament măreț în sinea mea. De genul: fă o

plimbare, ieși puțin la aer, poartă-te ca un om, știți? Nu fi un bleg sau un ratat.

Dă din cap.

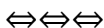
— Pare începutul ideal.

Arunc zarurile pe planșă, la care ea chicotește. Am dat un 1 și un 2, ceea ce înseamnă că-mi mut pionul pe 3, un pătrățel fără nimic. Nici tobogan, nici scară, niciun desen, niciun personaj, nimic.

— Nu te necăji. Pași mici, bine? spune, dar rânjește de parcă ar fi cât se poate de mulțumită, după care dă ca o nesimțită un 4 și urcă pe o scară până la pătrățelul 14.

Eu dau un 5, dar nu capăt nimic nici de data asta și, până să ajung eu la pătrățelul 13, ea e deja la pătrățelul 84, iar eu mă prăpădesc de râs. Și după aceea, de fiecare dată când ajung pe un tobogan și cad, râd tot mai tare. Nu mă pot abține. Toată povestea asta e caraghioasă și nu mă mai pot opri din hohotit.

Poate din cauză că e o sarcină lipsită de sens, un joc de societate copilăresc, care mă face să nu mă mai gândesc decât la nimicuri. Sau poate din cauză că ea, această călugăriță-pinguin pitică, e atât de optimistă și drăguță și haioasă, în pofida tuturor rahaturilor care nu sunt în regulă cu ea, dar pentru prima dată după atâtea zile mă simt plin de speranță. Pentru că, dacă ea poate fi fericită și lipsită de griji, atunci poate c-am să găsesc și eu o cale de a fi din nou așa.

Luni vin în mod intenționat mai târziu, așa că, atunci când intru în sala lui Tarantoli, o găsesc pe Sarah lucrând deja la masă. N-am vorbit tot weekendul, de când am condus-o acasă sâmbătă, după întâlnirea noastră umilitoare.

Mă tot gândesc la ce s-a întâmplat și la ce mi-a spus: „să mă prefac că sunt calm”. Păi, foarte bine. Dacă asta își dorește, asta am să fac. Am să mă prefac că mă doare-n cur de toate. N-am sunat-o. Nu i-am trimis niciun mesaj. Și acum am întârziat în mod intenționat la oră, ca să n-apucăm să stăm de vorbă.

Ăsta sunt eu, Klee Alden, cel care se prefacă. Care se prefacă că e calm. Am venit și eu aici, la Northhollow, și aștept să treacă timpul.

Mă duc în fundul sălii, îmi scot mapa din raft și îi dau drumul pe masa noastră. Mânerul cu fâșia de bandă adezivă – KLEE ARE WOOD – atârână ca o minciună tristă, jalnică.

Sarah își ține capul plecat, lucrează la un desen nou, căruia i-a zis

Valuri. E destul de simplist. De-o săptămână încoace, Tarantoli ne pune să facem mozaicuri, desene à la Escher, care explorează divizarea unei perspective, a unei dimensiuni, a unui plan. Nu e stilul meu, dar nu-i o idee rea să le arăt celor din Boston că știu să fac și altceva.

Îmi deschid mapa și scot dinăuntru o lucrare începută, dar e ca pixu', așa că-mi iau o coală nouă. Imediat, Sarah se întinde și-mi scrie într-un colt:

supărat?

Privirea mea o întâlnește pe a ei.

nu, scriu la rândul meu. de ce?

faci pe inaccesibilul?

Ce să-ți spun!

nu. am căzut pe gânduri, scriu în schimb.

Un zâmbet îi mijește pe buze, ceea ce mă face și pe mine să zâmbesc.

de ce?

Ridic din umeri, *mă simt prost.*

nu, scrie, să nu te simți.

de ce nu?

Își mușcă creionul, de parcă și-ar frământa mintea, iar în cele din urmă scrie:

pentru că așa zic eu.

Ne uităm amândoi la cuvintele ei, eu îmi dau ochii peste cap, la care ea șoptește:

— Bine, fie, cum vrei tu, apoi taie ce a scris la urmă și scrie în schimb:

pentru că ești cel mai tare.

Săptămâna a doua

Ziua a 8-a – Dimineața

Luni dimineața lovește realitatea și se lasă o lipsă de speranță apăsătoare, sub forma mamei mele, care stă în ușa cabinetului doctorei Alvarez.

Trăsăturile ei sunt în umbră, părul blond e luminat la vârfuri ca niște fire de aur scumpe. Firele jachetei Chanel captează sclipiri asortate cu părul ei. Brățările îi zdrăngănesc. Vine de la o întâlnire? De ce se îmbracă întotdeauna de parcă ar vrea să impresioneze?

...M, iubirea mea... Tu ești perfecțiunea...

Mi se întoarce stomacul și-mi urcă fierea în gât. Am zis eu că poate să vină astăzi și am uitat? Nu știu ce a fost în capul meu.

Ba da, știu. Un sentiment de vinovăție. Când mi-a telefonat iarăși. Sau poate o speranță falsă. Sau poate au vorbit medicamentele din mine. Sau poate eram încă drogat, de la prima partidă câștigată la „Tobogane și Scări”.

Dr. Alvarez mă privește, în așteptarea unor informații, iar expresia ei devine curând îngrijorată.

— Mama ta zice că o așteptai? Ai spus că e în regulă dacă vine astăzi?

Îmi adresează ceva pe jumătate zâmbet, pe jumătate grimasă, de parcă ar vrea să spună: Acum, că e aici, cât de nasol poate fi?

Nasol, dr. Alvarez. Nasol.

Nu pot împiedica imaginile să apară.

Scumpul meu A... Bunul meu bărbat...

— Klee?

N-ar trebui să le printez, dar vreau să port cu mine cuvintele tale...

Ridic capul de pe perna decorativă pe care mi l-am culcat și-mi ațintesc privirea asupra mamei mele, care stă în ușă.

— Vreți să plec? Pot să plec.

Îi aud lacrimile din glas. Brațele îi atârnă neajutorate pe lângă corp. Se uită la dr. Alvarez, după care își ferește privirea.

Vreau să o cred. Vreau să cred că tulburarea ei nu e simulată, dar a mințit deja în legătură cu atâtea lucruri.

Dr. Alvarez deschide sertarul din stânga ei, scotocește înăuntru și-

mi aruncă alături, pe canapea, o mingiucă antistres galbenă.

— Klee decide, spune dr. Alvarez.

Mă așez drept și frământ mingiuca în mână. „Cel mai mare pericol în viață este să ne luăm prea multe precauții.” – Alfred Adler.

Ochii mei se îndreaptă asupra doctoriței Alvarez, care întreabă:

— Tu ce spui, Klee? Vrei să încercăm să discutăm anumite lucruri sau mai ai nevoie de o zi?

Mai am nevoie de multe zile. Mai am nevoie de un secol.

— Nu. Haideți s-o facem și pe asta, zic.

— Poftiți înăuntru, doamnă Alden. Luați loc. Să stăm puțin de vorbă. Să vedem cum merge. Dacă Klee mai are nevoie de timp, amânăm. Suntem flexibili. Facem cum e mai bine pentru el, înțelegeți?

Mama dă din cap și pășește înăuntru. Trăsăturile îi reapar. Buza îi tremură, îmi aruncă o privire de parcă și-ar cere scuze. Ba nu, nu scuze. De parcă ar aștepta ceva. De parcă ar spera la ceva ce eu nu pot să-i ofer.

Nu mă ridic în picioare. În momentul acesta, nu am nimic de oferit.

Se așază în celălalt capăt al canapelei, cu poșeta de piele pe un genunchi, cu degetele subțiri încleștate pe ea.

— Vreți puțină apă? întreabă dr. Alvarez.

— Da, vă rog.

Mama întinde mâna, iar brățările ei de aur zdrăngănesc. Desface dopul și bea direct din sticlă.

Zdrang, zdrang, zdrang.

Fiecare mișcare, fiecare sunet e exagerat.

Mama pune sticla jos, își scoate jacheta și o așază perfect împăturită peste brațul canapelei.

Zdrang. Zdrang.

— Îmi cer scuze, spune dr. Alvarez, aici în cabinet e întotdeauna cald. De vină e sistemul de încălzire. Pentru asta am tot solicitat un umidificator. Dacă ar fi fost mai cald afară săptămâna aceasta, ar fi oprit centrala. Dar nu mai e mult până atunci. E mult mai suportabil primăvara.

Mama dă din cap, se foiește, mai bea puțină apă. Spre deosebire de alte dăți, dr. Alvarez pare că nu se simte în largul ei. Își trage clipboardul în poală și așteaptă răbdătoare ca mama să spună ceva.

Mama bea iarăși. O picătură de apă de pe buza sticlei aterizează pe bluza ei *crème* de mătase și se lățește într-un cerc întunecat. Mă întreb

vag dacă i-o va distruge. Un tobogan mic, în comparație cu nenumăratele ei scări.

Astupă sticla și o învâрте în poală. Se răsucește în cele din urmă și mă privește. Nu știu dacă e spectacol sau nu, dar are ochii plini de lacrimi.

— Klee, puiule, mă ucide să te văd aici.

Eu închid ochii, iar ea spune:

— Dr. Alvarez, vă rog, nu știu ce am făcut. Vreau doar să-l ajut.

Dar eu nu vreau ajutorul ei. Îl vreau pe tata. O vreau pe Sarah. O las pe Sarah să se târască în genunchi către mine.

Stai! Nu. Nu ziua aia.

Ziua aia s-a sfârșit prost.

Nu aia. Nu acum. Nu de față cu mama.

⇔⇔⇔

O facem iarăși, dar de data asta rezist.

Sarah e senzațională și eu rezist.

Cred că mă ajută și prezervativul pe care l-am cumpărat. Ne mișcăm în același ritm, sincronizați, până-mi șoptește numele și mă apasă pe spate, după care se destinde tăcută sub mine.

Abia atunci îmi dau și eu drumul.

Îmi dă părul peste cap și mă sărută pe frunte. Sunt euforic. Bucuros. Bucuros că am făcut-o pe Sarah să se simtă bine.

Mă scol și mă duc să arunc prezervativul în toaletă, îmi iau blugii, să mi-i trag pe mine în caz că se întoarce mama ei acasă. Suntem la subsol, iar mama ei ține locul altcuiva în tura de weekend.

— Mișto mușchi abdominali, zice Sarah, apoi se așază în genunchi și se târăște spre mine.

Se oprește, mă privește de jos cu ochii ei albaștri fenomenali, de care nu mă pot sătura, și-mi mângâie bustul de la bază în sus.

— Ești slab, nu m-am gândit că faci probabil o grămadă de exerciții.

Mâinile ei îmi coboară pe stomac și pe deasupra boxerilor.

Dacă vrea, pot iarăși.

— Nu chiar o grămadă, spun. Fac abdomene. Dar tu nu știi multe despre mine, Sarah Wood.

Cobor privirea și mă uit la mine, la constituția mea firavă, și am sentimentul că dispar. În fața ochilor îl am doar pe tata. În pantalonii lui de pijama, în dungi. În atelierul lui însorit. Pictând.

Am aceeași constituție ca el. Mă uit la mine, dar îl văd pe el.

— OK. Atunci spune-mi.

— Ce să-ți spun?

Mă înfior, mă clatin, dându-mi brusc seama cât de mult îmi lipsește.

— Nu contează.

Râde, se lasă iarăși în patru labe și se târăște spre mine. N-are decât chiloții pe ea.

Cântă încetișor versurile unui cântec vechi, vag cunoscut, care știu că-i place, pentru că-l ascultă pe telefon.

Every cloud must have a silver lining...

Mă privește fix, genele ei negre și lungi flutură înspre mine, iar eu încerc să mă adun, să mă concentrez.

— *Wait until the sun shines through*

Smile, my honey dear

While I kiss away each tear...

Încerc să zâmbesc și sunt convins că am reușit, că zâmbesc, dar nu mi-l pot scoate pe tata din minte.

— *Or else I shall be melancholy too.*

— Klee?

Și plâng.

Doamne. Plâng, din nu-știu-ce motiv tâmpit.

Nu vreau. Nu-mi place.

Mă urăsc pentru faptul că nu m-am putut abține.

Poate din cauza vocii ei, atât de duioase și frumoase, sau poate din cauza versurilor, sau poate pentru că, deși încerc să mă împiedic, o iubesc deja atât de mult. Iar iubirea înseamnă necazuri. Iubirea e frântă și greșită. Oamenii pe care-i iubim nu rămân lângă noi.

Din nu-știu-ce motiv, Sarah e goală și cântă, în vreme ce eu sunt cretinul care plânge.

Mă urăsc pentru asta.

Sarah se așază și mă privește.

Mă șterg la ochi și spun:

— Nu te opri, te rog. Sunt doar mișcat de vocea ta frumoasă.

Dar ea se ridică, se îmbracă și se întoarce la canapeaua unde a lăsat telecomanda, pornește televizorul și dă sonorul tare.

Ar trebui să plec. Ar trebui să mă duc acasă și să nu mă mai întorc niciodată. Dar nu vreau să ne despărțim așa.

Mă așez pe canapea și mă adun. Să-mi bag picioarele, chiar mă adun.

Ne uităm la *Family Feud*¹⁴. Asta se difuzează, așa că la asta ne uităm. Ne uităm până câștigă familia Cutler. Când se încheie, o apuc de mână, dar ea își retrace degetele dintre ale mele și spune:

— Îmi pare rău, Klee. Ți-am spus că-mi place de tine, și chiar îmi place. Îmi place mult. Dar, nu știu...

Scutură din cap, cu niște ochi atât de triști.

— Îmi dai papucii?

Se întoarce și mă privește fix, apoi spune:

— Ce? Nu. Doamne, nu.

Dar scutură iarăși din cap și se cuprinde cu brațele.

— Însă cred că tu vrei de la mine mai mult decât voi fi eu vreodată în stare să-ți dau.

Ziua a 8-a – După-amiaza

— Dar tu, Martin?

Sarah a dispărut.

Mama a dispărut.

Dr. Alvarez a dispărut.

Sunt la terapia de grup, cu Sabrina și Martin.

Nu prea știu cum am făcut de am ajuns aici, dar știu un lucru: dacă vreau să mă fac bine și să ies de aici, trebuie să depun eforturi mai mari.

În afara coordonatoarei grupului, dr. Howe, mai suntem doar eu, Martin, Sabrina și încă un puști cam de vârsta mea. Pare mai mare, dar sunt aproape sigur că aici nu-i primesc decât pe cei până-n optsprezece ani. Poate pare mai mare din cauza capului ras. Mai e și solid, ca un halterofil. O svastică tatuată se ivește de sub mâneca tricoului său alb.

Splendid. De-a dreptul splendid. Țștia-s oamenii mei acum. Țștia-s cretinii în compania cărora mă aflu aici.

Pe ecusonul lui – am primit și eu unul, când m-a adus aici asistenta Carole – scrie EUGENE, în majuscule de tipar perfecte. A luat un marker și a tăiat EU, lăsând doar GENE. Nici nu poți să i-o iei în nume de rău. Cui îi dă prin cap să te boteze Eugene?

Eugene. E probabil tipul căruia Martin îi spune Euclid. Nici nu mă mir că a încurcat numele.

¹⁴ Emisiune-concurs, a cărei variantă românească este *Ce spun românii*.

Gene sade pe scaunul înclinat, balansându-se pe picioarele de dinapoi ale acestuia, cu mâinile încheștate la ceafă. Are o mutră care nu lasă loc de îndoială asupra faptului că n-are niciun chef să stea de vorbă cu nimeni. Cam așa mă simt și eu, dar totuși.

Îmi feresc privirea când se zgâiește la mine, mă uit la propriu-mi ecuson, la modul tâmpit în care am scris pronunția fonetică [KLE:] deasupra literelor tipărite KLEE, când am intrat. Mă întreb dacă mă face să par un prost.

Dr. Howe își drege glasul, iar pentru o clipă îmi trece prin minte că poate m-a întrebat ceva și n-am fost atent. Dar se uită la Martin, nu la mine.

— Deci voiai să ne împărtășești ceva astăzi?

Dr. Howe are un glas blând și o ținută lejeră. Păr șaten scurt, nemachiată. Arată de treizeci de ani, cel mult, dacă nu mai tânără, poartă blugi, un tricou alb cu nasturi la baza gâtului și pantofi de jogging Nike. Dacă n-ar avea un „dr. med.” înaintea numelui, ai zice că e și ea una dintre noi.

— Nu prea, spune Martin, iar dr. Howe își schimbă poziția în scaun. Cum se face că-i vorba tot despre mine aici? Cum se face că eu sunt singurul care trebuie să vorbească?

Sabrina îmi aruncă o privire.

— Poate fiindcă-ți place să vorbești? spune.

— Nu-i adevărat! Nu întotdeauna, protestează Martin. Nu când am o dispoziție de căcat.

— Ai? Ai o dispoziția de căcat azi, Martin? Vrei să vorbim despre motive?

Într-adevăr, astăzi pare altfel, posomorât. Nu-i ca puștiul din sala de mese căruia nu-i mai tace gura. E ciudat să-l văd eschivându-se. Până acum mi s-a părut că-i face plăcere să se afle în centrul atenției.

— Nu trebuie, spune dr. Howe, dar Sabrina a vorbit ultima la sedința de ieri, Gene ne-a condus în faza de mindfulness, iar Klee e nou-venit aici, așa că m-am gândit să-i dăm răgazul de a se acomoda puțin. Și de la tine n-am aflat încă nimic.

Îmi îndrept iarăși privirea asupra lui Gene. M-am blocat la faza cu mindfulness. Mi-e greu să mi-l imaginez pe tipul ăsta conducându-i pe ceilalți.

— Poate fi ceva simplu. De exemplu, cum ți-ai petrecut weekendul? Ai primit vreo vizită? Orice ești dispus să ne împărtășești.

Martin se holbează la propriile-i picioare.

— Eu am primit, mă trezesc spunând.

Mi-e milă de puști. Dacă nu vorbește, înseamnă că într-adevăr nu vrea s-o facă.

— Sâmbătă dimineața m-a vizitat mama. Nu m-am purtat foarte frumos cu ea. I-am spus că poate să revină astăzi de dimineață, dar nici de data asta n-a mers foarte bine.

Dr. Howe dă din cap, ceea ce mă face să mă simt bine că am luat cuvântul. Nu că aș vrea să continui, acum când am început. Își mută scaunul, ca să mă vadă mai bine, și spune:

— Mă bucur că ai vorbit, Klee. Vrei să ne mai spui ceva despre asta?

— Nu prea, zic. Am vrut doar să-l ajut pe Martin.

Pe Martin îl pufnește râsul și văd că Sabrina schițează și ea un zâmbet din colțurile gurii. Evit să mă uit la Gene și găsesc în buzunarul jachetei una dintre mingile antistres ale doctoriței Alvarez. O strâng tare și-mi amintesc parțial citatul din Adler. Ceva despre a fi prea prudent despre a-ți lua prea multe precauții în viață.

— Știu că trebuie să înfrunt problema, să vorbesc cu ea. Numai că... nu sunt pregătit. S-au întâmplat niște chestii și am fost cam tulburat.

De îndată ce rostesc cuvântul, îmi dau seama cât de tâmpit sună. Bineînțeles că sunt tulburat. Altfel de ce m-aș afla aici? Și totuși, dr. Howe dă din cap. Strâng și mai tare mingiuca antistres.

— Mama... nu e. Tulburată, vreau să zic. Ea e exact opusul. După ce a murit tata...

Mă întrerup. Inspir adânc.

— Mama e genul de persoană care nu se pierde niciodată, ca să zic așa. Perfectă. Minunată. Indiferent ce se întâmplă. E al naibii de enervant...

Glasul mi se stinge. Răceala mamei mele nu e problema, nu e nici măcar vârful aisbergului. Dar numai atâta sunt dispus să împărtășesc. Mai ales în prezența unei doctorițe pe care nu o cunosc și a unui puștiulică de doișpe ani. Ca să nu mai vorbim de psihopatul cu tatuaj nazist pe braț.

În afară de asta, mama e așa cum e. Și, din câte se pare, se simte mult mai bine decât mă simt eu.

— Știu că totul e spectacol. Nu sunt un idiot. Sunt convins că e departe de a fi întotdeauna perfectă și calmă. Dar tocmai spectacolul ăsta mă scoate din sărite. O face să pară superioară. Dar, în același

timp, o face să fie o mincinoasă și o prefăcută.

Toți patru se uită acum la mine.

La dracu'. *Ce-o fi fost în capul meu, să mă trezesc vorbind despre asta?*

Amuțesc, îmi îndes mâinile și mai adânc în buzunare și strâng mingiuca. Trebuie să respir. Nu am voie să mă sufoc acum. Nu de față cu Gene Nazistul.

M-am săturat de plâns până-n gât.

Sabrina se întinde spre mine și îmi așază o mână pe umăr. Mă atinge o dată scurt și cu blândețe, apoi își retrage mâna. Când ridic iarăși privirea, văd că dr. Howe așteaptă.

— Vrei să ne spui mai multe, Klee? Am impresia că te-ar ajuta.

Clatin din cap.

— E Crăiasa Gheții. Punct. Basta.

Martin se apleacă în față.

— Ca cea din poveste, nu-i așa?

Îmi trebuie o secundă, după care dau din cap. Bănuiesc că de acolo am scos-o și eu. Crăiasa Gheții. Îmi amintesc vag că mama îmi citea o poveste asemănătoare când eram mic.

— Am citit-o și eu!

Martin se cutremură.

— Voi ați citit-o? Despre vrăjitoarea cu pelerina albă, cu glugă. Cât am urât povestea asta!

— Te referi la Crăiasa Zăpezii, spune Sabrina cu glas domol. Mi-a citit-o și mie mama. Mi-a plăcut foarte mult.

Glasul ei se învionează.

— Era alambicată și de groază, dar mi-a plăcut.

Martin râde acum, la fel și eu, pentru că nu stă deloc în firea Sabrinei să-i placă o poveste de groază.

— Dar tu, Gene? Întreabă dr. Howe.

— Nici pomeneală, spune Gene.

Martin se apleacă în față, acum mai însuflețit decât înainte.

— Vă mai amintiți cum face diavolul oglinda aceea care distorsionează totul și mărește trăsăturile negative, astfel încât cele pozitive să nu se mai vadă?

— Și vă mai amintiți de pantofii roșii ai fetei? Întreabă Sabrina.

— Da, asta e, spun eu. Deci era Crăiasa Zăpezii, nu „Crăiasa Gheții”?

Deci în tot acest timp am reținut numele greșit. Maică-mea e o

Crăiasă a Zăpezii, nu o Crăiasă a Gheții. Nu știu cum, dar parcă nu se mai potrivește la fel de bine.

— E ciudat că ai adus vorba tocmai despre povestea asta, Klee, spune dr. Howe. E o poveste interesantă. Mă bucur că ai amintit de ea. Eu chiar o folosesc uneori, când lucrez cu copiii mai mici, pentru că ne învață foarte multe despre percepție și despre percepția greșită. De exemplu, Crăiasa, dacă vă mai amintiți, care-l răpește pe micuțul Kai? Nu ea ține prima oglinda care reflectă doar urâtenia. De fapt, nu știm exact cum a pătruns oglinda aceea în inima ei. Tragedie? Nenoroc? Facem supoziții, dar nu știm nimic precis.

Așadar, Crăiasa pare perfectă și frumoasă, cu coroana și blănurile ei albe, dar nu știm de ce sau cum a devenit atât de crudă. Cumva, mai devreme, diavolul – sau ce versiune a răului ori a mâhnirii ne-om imagina noi – a pătruns în ea. Dar ea nu a fost neapărat așa de la bun început. În esență, e o victimă. Care trebuie, la rândul ei, eliberată.

Sabrina ridică privirea.

— Mie mi-a fost întotdeauna milă de ea, spune.

— Ești mărinimoasă, de aceea. Ce ne arată această poveste, printre altele, este că acele cioburi de sticlă pot pătrunde oriunde, chiar dacă la început suntem fericiți și puri. Și, privind din exterior, nu știm întotdeauna cum sau când anume au pătruns acolo. Sunt poate lucruri în afara sferei noastre de influență.

— Și chiar dacă sunt acolo, șoptește Sabrina, chiar dacă cioburile acelea au pătruns, încă mai putem fi salvați prin iubire.

— Ne putem salva singuri, spune Martin.

Gene scutură din cap, își lasă scaunul jos cu o bufnitură.

— În basme, da, spune.

Ziua a 9-a – Dimineața

— Păi, a fost bine ieri, spun când dr. Alvarez intră în sfârșit în cabinet. Vă mulțumesc că ați făcut-o să plece. Cred că nu eram pregătit.

Dr. Alvarez vine cu brațele încărcate: un pahar cu cafea de la Starbucks, o carte mare sub un braț, cheile atârând pe un deget și diverse hârtii în cealaltă mână. Mă ridic s-o ajut, dar spune:

— Stai liniștit, mă descurc, și le aruncă pe toate, cu excepția cafelei și a cărții, pe birou, după care se așază pe scaunul ei, vizavi de mine. Pune cartea pe masă, iar eu îi recunosc coperta.

— Exact așa. Nu erai pregătit. Sunt sigură că mama ta a înțeles.

Eu pufnesc, dar ea continuă:

— Pași mici. În orice caz, am auzit că a mers bine ieri la terapia de grup și că ai stabilit legături bune cu cei de acolo. Pentru asta-mi place mie terapia de grup. O sporovăială superficială, până când îți dai seama că acolo se produce adevărata magie.

— S-a produs vreo magie?

Râde.

— Mă rog, poate că „magie” e un cuvânt prea mare. Dar e ciudat totuși, spune, că nu recunoaștem decât progresele enorme, seismice, când în realitate orice pas înainte, oricât de mic, e un pas bun. Uneori trebuie să fim dispuși să măsurăm pașii în milimetri, nu în metri.

— Există vreo minge antistres care să aibă scrise pe ea și cuvintele astea? Întreb, la care ea zâmbește și-și lasă clipboardul în poală.

— În orice caz, îmi cer scuze că am întârziat. Am venit până aici, dar mi-am dat seama că am uitat asta în mașină.

Lovește cu degetul în carte.

— Am dat aseară întâmplător peste ea, în librăria mea preferată. Și încă la reduceri.

Ochii mei se opresc asupra cărții și mă înfior. *Van-Gogh-urile lui van Gogh*. Tata avea un exemplar în atelier. Pe copertă e reproducerea *Lanului de grâu cu corbi*. Albumul conține majoritatea capodoperelor sale din expoziția permanentă a Muzeului din Amsterdam.

Îl răsfoiesc, apoi îl așez lângă mine pe canapea. Simplul fapt că-l țin în mâini mă copleșește, iar eu vreau să mă simt mai bine, nu mai rău. Sigur, dacă atâta e suficient să mă facă să deraiez, atunci poate că dr. Alvarez e optimistă când crede că fac progrese. Adică, sunt aici de peste o săptămână și nu mă simt cu mult mai bine decât la început. Pe de altă parte, poate habar n-am cât de prost m-am simțit atunci. Poate nici nu mi-am dat seama.

Sigur, toată povestea cu Sarah a fost stresantă, dar îmi vedeam de treabă, îmi terminam mapa. Făceam în sfârșit niște desene bune la ora lui Tarantoli, iar faptul că predasem majoritatea lucrărilor mă făcea să mă simt mai liber.

Eram bine.

Eram OK.

Până când s-a năruit totul sâmbătă-seara.

Sau poate asta e problema mea: semnele erau acolo, dar eu nu le-am recunoscut. Poate nu-mi dau seama când mă aflu deja în plină cădere și

ard.

Adevărul este că tot nu știu cum am ajuns aici.

— Cred c-o urăsc, îi spun din senin doctoriței Alvarez.

Ridică ochii. Privirea ei o întâlnește pe a mea.

— Pe mama ta, presupun?

— Da.

Dă din cap. Pune stiloul jos. Își lipește clipboardul de piept.

— Dintotdeauna sau în ultima vreme?

Stau să mă gândesc o clipă.

— Mai degrabă în ultima vreme, nu dintotdeauna. Mai degrabă de atunci. Nu, nu dintotdeauna.

Ultimele cuvinte îmi stau parcă în gât, le rostesc într-o șoaptă gâtuită. Înainte de a le rosti, nu mi-am dat seama cât de adevărate sunt. Nu vreau s-o urăsc pe mama. Mai demult nu o uram.

— Când spui „de atunci”, vrei să zici de când a murit tatăl tău?

— Da.

— Știi de ce?

— Da.

Văd expresia surprinsă care-i traversează chipul, dar are răbdare și așteaptă, cu degetele încleștate, să-i explic, însă nu vreau s-o fac în momentul ăsta. E suficient că am recunoscut faptul. Restul e o conservă mare și scârboasă cu viermi. M-am străduit din răputeri să țin capacul închis, să-i împiedic să mi se târască în voie prin creier.

— Atunci mergem mai departe în milimetri, spune.

Își pune iarăși clipboardul în poală și își notează ceva.

Eu iau iarăși albumul despre van Gogh și-l răsfoiesc până ajung la *Noaptea înstelată*, după care îl așez deschis pe măsuță, îndreptat către dr. Alvarez.

— A pictat asta în timp ce se afla în azilul de la Saint-Rémy.

— E într-adevăr remarcabil, nu-i așa? întreabă ea. Un motiv pentru care e cel mai celebru tablou al lui?

Trage cartea mai aproape și urmărește cu degetele vârtejurile aurii și indigo ale lui van Gogh.

— Mulți experți cred că picta așa nu dintr-o înclinație artistică naturală, ci pentru că se intoxicase în mod accidental. Cu plumbul din vopseaua galbenă pe care o folosea.

— Am auzit și eu asta, spune dr. Alvarez.

— Mda. E un fapt cunoscut, bănuiesc. Când eram mic, mi se părea

înfricoșător. Tata mi-a spus că plumbul i-a deformat retinele, astfel încât vedea realmente acele cercuri, ca niște halouri, în jurul tuturor obiectelor la care se uita.

— E fascinant. Însă, pentru un copil atât de mic, parcă e cam prea mult de știut.

Ridic din umeri, dar mă străfulgeră o altă amintire despre mama. Țipă la tata, pentru că mă tulbură, pentru că-mi împărtășește ideile lui sucite. Îndeasă în gunoi buchete întregi de floarea-soarelui.

— Van Gogh a fost preferatul tatălui meu, spun, luându-i acum apărarea. Deci vorbea despre el, ce mare scofală?! Voia să știu totul despre artă, despre el. Că a fost grozav, dar în cele din urmă tragic. Pentru că asta a fost, înainte de toate.

— Tatăl tău sau van Gogh?

Îmi înghit nodul din gât, dar nu-i răspund.

— Dar tu, Klee? Ți-e teamă că vei fi și tu tragic?

Nu sunt deja?

— Nu vreau să fiu, spun.

Pentru că acesta este adevărul. Dar adevărul te poate distruge, înainte de a te elibera.

Mă șterg la ochi cu dosul palmei, iar dr. Alvarez îmi împinge mai aproape o cutie cu șervețele.

— Dintr-o altă perspectivă – și, recunosc, eu nu știu nici de departe atâtea despre el ca tine, dar am mai citit și eu câte ceva – așa spune că van Gogh a fost înainte de toate un mare artist, ținând cont de impresia durabilă pe care a produs-o arta lui asupra lumii.

— Poate, spun. Dar el nici n-a știut asta. N-a mai apucat să trăiască asta. A murit fără un ban în buzunar, fără să fi vândut un singur tablou...

Mă întrerup, iarăși în pragul lacrimilor, chestie care începe să mă scoată din sărite. M-am săturat să fiu un bleg. M-am săturat să fiu neajutorat. Și, să-mi bag picioarele, m-am săturat să tot plâng. Ar *trebui* să fiu mai mult ca mama. Făcut din gheață. Din *zăpadă*. Totuna.

Dacă n-aș fi fost atât de slab și jalnic, rahatul de sâmbătă nu s-ar fi întâmplat. Poate că Sarah n-ar fi făcut ce a făcut. Am fost prea neajutorat. Eu am împins-o într-acolo.

Îmi arde fața, în timp ce încerc să-mi alung din creier amintirile despre sâmbătă seara. Poate așa sunt eu. Un laș slab și jalnic, ca tatăl meu.

— Klee?

— Mda?

— A fost o întrebare serioasă. Van Gogh sau tatăl tău, despre cine vorbim noi aici? Cred că e important să vorbim despre asta.

Doamne.

Îmi plec iarăși capul între genunchi. În ciuda eforturilor mele, nu mi le mai pot reține. Zăgazurile se rup și mă trezesc plângând.

— E OK, spune dr. Alvarez și, pentru prima dată de când am ajuns aici, vine și se așază lângă mine pe canapea. Mă cuprinde cu un braț pe după umeri și spune: Să nu crezi că trebuie să opui rezistență încontinuu, Klee. Țsta e un loc sigur, unde poți să-ți dai drumul.

Îmi împinge mai aproape cutia cu șervețele.

— Poate că ceea ce-ți trebuie acum e un moment de respiro. Acordă-ți libertatea de a simți. Cred că îți pui bariere – că încerci să-ți pui bariere – de prea mult timp. Și ăsta nu-i un fleac. Ai trecut prin atâtea. Lucruri care ar dărâma pe oricine. Și pe cel mai dur om din lume.

Se întoarce la scaunul ei și mai așteaptă câteva minute, înainte de a continua.

— Din câte știu eu, tatăl tău a fost un om talentat, frustrat. Te-a iubit. Tu l-ai iubit. Dar suferea de... ce anume? Depresie clinică, probabil. Sau ceva de genul acesta. De multă vreme. Și dacă nu a fost diagnosticat... ei bine, înseamnă că nu a fost nici tratat.

A suferit așadar fără să primească ajutor și, când nu a mai putut suporta suferința, și-a luat viața. Într-un mod îngrozitor, violent, cumplit. Aparent fără să țină seama de oamenii din jurul lui. De cei care-l iubeau. Care țineau la el. Care aveau cel mai mult nevoie de el.

Îmi mai scapă un sughiț de plâns.

— Dar nu fiindcă nu i-a păsat, Klee. Și tu, și eu știm acest lucru. Ci fiindcă durerea de a se afla aici i-a devenit insuportabilă. Eu nu știu de ce și, din câte se pare, nici tu. Dar pentru el, în acel moment, durerea a întrecut tot restul. Și numai în acel moment. Însă asta nu te ajută pe tine, nu-i așa? Pentru tine, consecințele sunt aceleași. Tu, fiul lui, care l-a iubit atât de mult, ai rămas singur cu durerea ta. Durerea ta este tot ce putem noi încerca acum să vindecăm.

Dau din cap, cu sentimentul că vorbele ei mă ajută, într-un fel sau altul.

— Deci, dacă tot am ajuns aici, la fondul problemei, spune dr.

Alvarez cu un glas blând, dacă săpăm unde doare, hai s-o facem cum trebuie, bine? Hai să înfruntăm elefantul cel mare și purpuriu din cameră. Hai să parcurgem și restul drumului. Doar pentru asta sunt plătită, nu? Așa că aș face bine să-mi merit salariul.

În timp ce rostește aceste cuvinte, aud zâmbetul din glasul ei, astfel încât, deși nu vreau, dau iarăși din cap.

— OK, bine. Deci van Gogh îți frânge inima, în parte pentru că a fost o persoană tragică, în parte pentru că-ți aduce aminte de tatăl tău – și acum poate de tine. Pentru că tatăl tău a avut talent, dar a suferit de depresie și, în cele din urmă, nu și-a mai putut suporta viața. A renunțat la pictură – la ceea ce iubea să facă – pentru tine și pentru mama ta, poate, iar lucrul acesta i-a produs în cele din urmă atâta suferință, încât s-a simțit copleșit. Și asta e până la urmă vina ta – cel puțin asta crezi tu. Fiindcă, dacă tu ai fi fost mai bun sau te-ai fi străduit mai mult sau mai știu-eu-ce povești îți bagi tu în cap, l-ai fi putut împiedica, nu-i așa? L-ai fi ajutat. Asta e povestea pe care ți-o spui tu?

Înghiț în sec și dau iarăși din cap, iar ea spune:

— Deci bineînțeles că ți-e greu, cum să nu-ți fie? Tu ai fost o parte din viața lui, poate cea mai importantă. Tu ai fost partea care ar fi trebuit să-l facă să-și dorească să trăiască și care ar fi trebuit să fie suficientă pentru a-l salva. Tu crezi că ar fi trebuit să-l salvezi și, drept urmare, dai vina pe tine.

Îmi apăs degetele pe ochi, ca să alung totul. Tot ce spune ea e adevărat.

Când sunt în sfârșit în stare, mă așez drept și o privesc în ochi.

Își înclină capul într-o parte și zâmbeste cu tristețe, după care spune:

— Eu înțeleg cât de dureros trebuie să fie, Klee, înțeleg că ai optat să dai vina pe tine. Numai că tu știi deja că nu e adevărat. Pentru că ești un băiat deștept. Un aproape-adult deștept. Nu ne putem face fericiți decât pe noi înșine. Nu-i putem salva pe ceilalți. Îi putem iubi. Dar de salvat numai pe noi ne putem salva.

— Aveți dreptate în privința aceasta, spun în cele din urmă, dar vă înșelați într-o altă privință.

— Și anume?

— Încă nu am ajuns la fondul problemei. Mai sunt și alți elefanți. Iar eu dau vina mai mult pe mama decât pe mine.

Ziua a 9-a – După-amiaza

Când intru în sala pentru terapia de grup, nu e decât Gene acolo. Îmi vine să mă răsucesc pe călcâie și s-o iau la fugă, să aștept până vin și ceilalți, dar m-a văzut deja și asta ar face situația și mai penibilă, așa că mă duc și mă așez vizavi de el.

— Hei, zice și-și lasă scaunul înclinat să cadă pe toate cele patru picioare. Cine se scoală de dimineată... etcetera.

— Mda.

Îmi lipsește telefonul mobil. Fără el, am pierdut orice noțiune a timpului aici.

Gene mă privește, se balansează iarăși în spate, pe picioarele de dinapoi ale scaunului. Încerc să nu mă zgâiesc la el sau să-i caut din priviri svastica tatuată.

— Mai și cazi uneori? Întreb în schimb, în mod tâmpit, făcând un semn către scaunul lui. Am făcut și eu asta o dată, în clasa a patra. Și am căzut lat pe spate. M-am făcut de tot rahatul. De atunci n-am mai încercat.

Râde, dar se balansează iarăși în față. Mă uit după un ceas de perete, așteptând cu nerăbdare să vină odată Sabrina sau Martin, sau până și dr. Howe, dar nu văd pe niciunul. Habar n-am ce să-i mai spun tipului ăstuia.

— Deci ce părere ai? Întrebă în cele din urmă.

Face un semn din cap, arătând spre lucrurile din jur, apoi se apleacă în față, cu mâinile împletite sub bărbie, de parcă ar fi brusc nespun de interesat de mine. Mă foiesc stânjenit pe scaun.

— În legătură cu ce?

Cu faptul că mă aflu aici? Imposibil să se refere la asta, că doar câte păreri ai putea avea despre faptul că te aflu aici?

Ridică din umeri și se lasă și mai mult pe spate, de data aceasta riscant de mult, cu brațele încrucișate la ceafă. Și atunci îmi dau seama. Din unghiul ăsta văd că tatuajul de pe bicepsul lui nu e o svastică. E numărul 55, atâta tot.

— Te uiți la asta?

Face un semn către brațul lui, iar eu mă înroșesc. Nu-mi vine să cred că am crezut ce-am crezut.

— Tatuajul tău, zic. Ce înseamnă?

— A fost numărul bunicului meu. A jucat în Liga Națională de

Fotbal, în anii '60. Din '66 până-n '68, la Cleveland Browns. El m-a crescut. Mi l-am făcut anul trecut, când a murit.

— Îmi pare rău, spun. Dar e cool. Că a jucat la Browns, vreau să zic. Faza că a murit e, bineînțeles, de rahat.

Vreau să mai zic ceva, să-l mai întreb ceva, de exemplu, unde e mama lui. Și tatăl lui. De exemplu, cine se ocupă acum de el?

— Și tatuajul e cool, e tot ce reușesc să spun.

— Da, cred că da.

Își lasă iarăși scaunul jos și-și pleacă privirea.

— Mi-e dor de el. Mi-e tare dor de el, spune.

— Și acum la cine locuiești?

— La nimeni. Adică, e casa lui taică-meu, dar el nu mai locuiește acolo. De ani de zile. Tipul e un jeg, iar banca o să i-o ia oricum curând, așa că stau mai mult pe la prietenii. Sau acum, bag seama, stau aici.

— Ah, zic și mă întreb ce l-o fi adus aici.

Nu c-ar fi treaba mea, dar aici e Duba cu Maimuțe, nu-i hotel sau cămin pentru persoane fără adăpost, nu-i așa? Deci a făcut probabil vreo nebunie, de a ajuns aici.

Fiindcă asta e ce avem noi toți în comun.

Privirea lui Gene o întâlnește pe a mea și în ea e atâta tristețe, sau poate mânie, de parcă ar crede că nu înțeleg sau nu-mi pasă. De parcă ce am îndurat eu nu e nici pe jumătate la fel de nasol. Și poate că nici nu e. Sau poate că singurul lucru mai nasol decât să te abandoneze propriul tău tată e ca propriul tău tată să-și tragă un glonț în cap. Să decidă că nu ești un motiv suficient de bun pentru ca el să continue să trăiască.

— Și tatăl meu a plecat, spun. N-a mai rămas.

Gene dă din cap și mina i se îmbunează. Ajunge cât i-am spus, chiar dacă nu-i decât o fărâmbă din adevăr.

Cum se face că tot minți, Alden...?

Vocea lui Sarah, luându-mă la rost, ca în ziua aceea, în camera mea.

Nu știu de ce am mințit. Nu știu de ce continui să mint.

Închid ochii și-mi împreunez mâinile în poală, mă simt iar amețit și dezechilibrat. De pe coridor se aude vocea doctoriței Howe, apoi cea a lui Martin. Mă simt ușurat că au venit și ceilalți.

Urmează Sabrina și se așază cu toții. Dr. Howe se uită la mine, apoi la Gene, apoi iar la mine.

— Mă bucur să vă văd aici împreună, spune. Pregătiți și nerăbdători

să trecem la treabă.

Dar eu nu sunt pe de-a-ntregul aici, nu-i așa? Sunt cu Sarah, în ziua aceea. Pierdut în sunetul glasului ei, în senzația corpului ei. Pierdut într-o dimineață devreme, de acum câteva luni, și în felul ei magic de a mă face să uit tot, de a face durerea să dispară.

— Hei, Alden, trezește-te.

Cât pe-aci să fac infarct. Sarah stă lângă patul meu, cu părul desfăcut, cu un zâmbet ștrengăresc pe față.

Mă ridic într-un cot, derutat, și-mi șterg balele din colțurile gurii.

Am întârziat la ora lui Tarantoli? A venit să mă salveze?

Mă întind după telefon, dar Sarah îl acoperă cu mâna și spune:

— Nu te obosi. E duminică. Zece și jumătate. M-am trezit de câteva ore. Ți-am scris de trei ori, după care m-am plictisit și m-am gândit să-mi mut curu' încoace.

Privirea îmi fuge pe lângă ușa întredeschisă a camerei, ciulesc urechile după mama, încerc să-mi dau seama ce dezastru s-o fi produs deja, înainte ca Sarah să ajungă în camera mea.

— Nu-i acasă, spune Sarah, se duce la ușa și o deschide larg.

Gesticulează înspre holul pustiu, ca un manechin de la *Prețul corect* care prezintă o mașină nouă, după care adaugă:

— Când am venit eu, tocmai pleca. Gătită toată, de parcă s-ar duce la o întâlnire cu un CEO. Deci putem presupune că nu se va întoarce prea curând?

Îmi storc creierii, încercând să-mi amintesc dacă mama mi-a spus unde se duce.

— Mi-am deschis singură. Ușa nu era încuiată. Suntem singuri în toată casa asta mișto. Se pare că mama ta trăiește cu falsa impresie că aici, la capătul lumii, nu e nevoie să încui ușa.

Râde, iar eu mă ridic în capul oaselor, nespus de fericit că e aici. Mai ales după cât de tensionată a fost ultima întâlnire. Nici nu mai eram sigur că suntem împreună.

— Mama mea e întotdeauna gătită, spun și încerc să-mi amintesc unde s-a dus. – Un grup terapeutic pentru doliu? O strângere de fonduri? Prânz cu o prietenă?

— Posibil să se fi dus doar până la alimentară. Oricum, mă bucur că ai venit, deși m-ai băgat în sperieți. Am crezut că e un hoț. Am crezut că sunt atacat.

— Ai vrea tu.

Ridică pătura, se strecoară în pat și se cațără pe mine.

— Sau poate chiar ești.

Dar eu nu mă simt în largul meu, din cauza respirației urât mirositoare, și mai ales din cauza erecției de dimineață, de care sunt în mod acut conștient.

— Poți să aștepti un minut?

O împing de pe mine.

— Trebuie să mă spăl pe dinți și să fac un pipi.

— Nașpa, da, du-te.

Își flutură o mână la nas, iar eu mă ridic din pat, cu cearșaf cu tot.

— Să știi că mor de foame, strigă în urma mea. Mă duc să ne caut ceva de mâncare, până vii tu.

— Vezi și tu ce găsești.

Când mă întorc, curat, spălat pe dinți, mi-a luat de bună oferta. Într-o mână ține două vafe prăjite, puțin crocante, în cealaltă, o sticlă cu sirop de arțar. Sub un braț și-a îndesat o sticlă de votcă scumpă.

— Brunchul de duminică! spune și așază vafele și siropul pe noptieră.

Ridică sticla de votcă, de parcă ar vrea să închine.

— Cam devreme pentru Grey Goose, nu?

— Poate.

Zâmbește amuzată.

— Dar ne trebuie ceva, ca să ne alunece alea mai bine pe gât.

— Micul dejun al campionilor, spun, în vreme ce ea deșurubează capacul sticlei și ia o dușcă. Deci vorbești serios? La zece dimineața. Nici măcar din pahare?

— Zece și jumătate. Relaxează-te, Alden. Sau, dacă nu poți, o să te ajute asta.

Îmi întinde sticla, așa că o iau, deși n-am niciun chef să beau votcă dimineața, pe stomacul gol. Poate ar trebui să-i explic că sticla asta a costat probabil o sută de dolari, dacă nu mai mult, acesta fiind și singurul motiv pentru care a cărat-o mama până aici. Ea nu bea votcă, numai fițe de genul Prosecco sau un vin franțuzesc bun. Dar apoi mă hotărâsc, poate are dreptate, băga-mi-aș! Poate ar trebui să mă relaxez și eu o dată și, de vreme ce maică-mea nu bea, nici n-o să observe. N-are sens să ajungă la gunoi.

Beau, simt cum mi se scurge pe gâtlee lichidul amar și fierbinte, dar

mă silesc să mai iau o dușcă, și apoi încă una, după care pun sticla la loc pe noptieră. Mă inundă un val de căldură, ca un sos de caramel.

— Poftim. Ești mulțumită? Acum mi-ești datoare, spun și închid ușa, pentru orice eventualitate. Mă prăbușesc pe pat și o trag pe Sarah după mine.

— Doamne, ce bine e cu tine. Te vreau atât de mult, tot timpul.

— Știu, Alden. Știu.

Mă sărută pe frunte și șoptește:

— E OK. Și eu te vreau.

O răstorn pe spate și mă întind în același timp după sertarul noptierei, încercând să-mi amintesc dacă am vreun prezervativ acolo. Dar nu ajung și, când mă ridic să caut, se ridică și ea și ia sticla de Grey Goose.

Se fâțâie prin cameră, bând, atingând și privind tot, când eu nu-mi doresc altceva decât să vină înapoi, să mă lase s-o ating iarăși. O urmăresc în schimb de la distanță, uluit de cât de frumoasă poate fi. Corpul ei. Părul ei. Felul ei de a se purta. Cât de crispat sunt eu în comparație cu ea, care-i a naibii de liberă.

Când ajunge la dulap, se răsuțește și-mi zâmbește ștrengărește, după care deschide ușa.

E dezamăgitor, sunt convins. Niciun schelet. Doar câteva cămăși și o pereche stingheră de pantaloni, pe umerase. Tot ce am e ori împăturit în sertarele dulapului, ori încă împachetat în cutiile din camera de oaspeți sau din garaj. Nu am nici echipament sportiv vechi, nici cutii cu cărți sau jucării, care să conțină vreun indiciu despre mine când eram mic. Nici seturi Bob Constructorul de la Lego, nici măcar o grămadă de rufe murdare. Dacă asta nu e casa mea și nici nu va fi vreodată, de ce m-aș obosi să despachetez?

— Impresionant, spune Sarah, iar glasul ei devine mai sumbru. N-am văzut în viața mea un dulap atât de curat și de gol. Hei, spune-mi adevărul, Klee, de ce nu mă inviți niciodată la tine? Ți-e rușine cu mine?

— Ce? Nu!

Mă scol, dar ea întinde o mână, mai ia o dușcă de votcă și-mi dă apoi sticla.

— Te cred. Nu-i mare scofală. Bea. Și mănâncă-ți vafa. Astăzi am să aflu cine este cu adevărat Klee Alden, Misteriosul Internațional. Aș fi putut s-o fac fără să te trezesc. Chiar m-am gândit la asta.

Se duce la biroul meu, îi deschide și închide sertarele. N-o să găsească mare lucru nici acolo.

Dar uite că găsește. Pentru că am uitat de album. Dacă mi-aș fi amintit, aș fi încercat poate s-o împiedic. N-am chef să mă uit la el acum. Poate n-o să am niciodată.

— Evrika, zice și-l scoate din fundul sertarului.

Mă doare inima. Nu-i al meu, e al tatălui meu. Dintr-o vreme de demult. Când ne-am strâns lucrurile din apartament, am dat peste el și mi l-am vârât în rucsac, la păstrare.

Se duce la pat, se așază și-l deschide la prima pagină.

— Deci spune-mi, Alden, zice.

Ce să-ți spun? Parcă mi s-au golit plămânii de aer.

De jos mă privește chipul tânăr al tatălui meu. E frumos. Plin de speranță. Are părul mai scurt și mai închis la culoare decât mi-l aminteam eu. Fără fire cărunte. Tuns aproape periută. Are ochii încrețiți de râs. Șade pe o bancă în parc, cu un braț în jurul mamei mele. Și ea e tânără și fericită, ceea ce mă face s-o compătimesc. Pentru tot. Când a devenit atât de rece și amară?

— Cauți degeaba chestii care să mă compromită, îi spun lui Sarah, care continuă să răsfoiască albumul. Țsta a fost al tatălui meu. Dinainte de a se căsători ei și de a mă naște eu.

— Nu tocmai, spune ea când ajunge la ultimele pagini.

Se oprește din răsfoit și-mi arată o poză cu tata, care ține în brațe un bebeluș. Eu. Învelit într-o pătură albă, cu stelute albastre. Dormind pe umărul lui.

Sarah se uită la mine.

— Eu, desigur, spun.

Îmi atinge cu degetul fața de nou-născut și spune:

— Erai frumușel și pe atunci.

Dar eu nu o mai ascult.

M-am pierdut în ochii tatălui meu, încercând să aflu dacă sunt fericiți sau triști. Să aflu dacă era bucuros că mă adusese în această lume. Parcă da, dar cine poate ști?

Îi studiez chipul. Când a devenit atât de nefericit? Atât de nefericit, încât toate acestea n-au mai contat?

— Nu mi-ai spus niciodată, zice Sarah și închide albumul.

Se duce la birou și îl pune la loc. Când se întoarce, întreabă:

— Cum ziceai că a murit? Cancer, nu-i așa?

— Da, spun. Cancer.

Ar trebui să-i spun adevărul. Să-l rostesc în gura mare. Să scap odată de asta. Dar nu o fac. Nu pot. Nu știu de ce. N-am pronunțat niciodată cu voce tare cuvântul „sinucidere”. Nici nu știu dacă sunt capabil. Oricum, parcă n-ar fi adevărat. Parcă în mintea mea aş fi pus în loc o altă poveste. Cancer. Sau un accident de mașină. Ceva mai spectaculos, sau măcar mai nobil. Ceva care să nu însemne că eu n-am contat.

Fiindcă, dacă-i spun asta – adevărul, atunci va ști și ea. Eu. Nu. Contez. Îndeajuns. Nici pentru ea, nici pentru mama, nici pentru altcineva. Cum altfel, dacă n-am contat îndeajuns pentru el?

— A fost îngrozitor, adaug, dar s-a sfârșit repede.

Mă privește fix, apoi se așază pe pat și spune:

— Cum se face că mă tot minți, Alden? De ce nu ai încredere în mine?

Iau sticla de votcă și mai trag o dușcă, iar camera se rotește deja. Îmi caut vafa, dar nu mai știu unde am pus-o. Sau poate am mâncat-o deja.

— Nu știu, zic. Dar e adevărat că s-a sfârșit repede.

Mă atinge pe păr, mă privește în ochi și mai așteaptă ceva. Trebuie să-i spun. Îi datorez asta.

— S-a sinucis cu...

Glasul mi se frânge.

— S-a sinucis.

Îi privesc fața, așteptând ca aceste cuvinte să mă desființeze, așteptând s-o izgonească din camera mea.

Dar nu se întâmplă nici una, nici alta. Stăm pe loc și tăcem, cuvintele îmi răsună încă în urechi.

În cele din urmă spune:

— Vai, Doamne, e cumplit, Klee.

Mă atinge pe braț. Expresia de pe fața ei e cruntă.

Mă compătimește. E exact ce n-am vrut să văd. Clatin din cap.

— Nu mai vreau să vorbesc despre asta. Acum vreau să fiu cu tine, atâta tot. Asta-i singurul lucru din lume pe care-l vreau.

— Ar fi trebuit să-mi spui...

— Știu. Dar ți-am spus acum. Și nu mai vreau să vorbesc despre asta. Te rog. Vreau doar să fiu cu tine.

Mă ridic și-mi dau jos boxerii, trag de tricoul ei, până ridică brațele și mă lasă să i-l scot peste cap. Sâni ei sunt frumoși. Corpul ei e frumos. Miroase a scorțișoară, a mere, a frunze căzute. Atingerea pielii ei șterge

tot restul.

Își dă jos blugii și o încalec, fără să mai aștept, fără să ne sărutăm, simțind doar nevoia de a mă contopi cu ea. Apoi îmi amintesc, ies dinăuntrul ei și bâjbâi după sertarul noptierei.

— E în regulă, șoptește ea, am luat eu ceva, apoi mă conduce iarăși înăuntru și ne mișcăm la unison, în delir și transpirați, în pâcla noastră îmbibată de votcă.

Beat sau nu, nu rezist prea mult, dar ei nu pare să-i pese – nu de data asta – și, când am terminat, rămânem întinși, tăcuți și fără suflare, fără să ne simțim însă câtuși de puțin liberi.

Ziua a 9-a – Seara

— Știi să înoți, domnule Alden?

Sora Agnes Teresa stă lângă patul meu, cu un slip galben în mână.

E târziu, după zece, fiindcă pe coridor ard doar luminile de veghe, pregătite pentru noapte.

Închid televizorul de la telecomandă și-mi las picioarele să atârne peste marginea patului.

— Ă, da, cred că da. De ce?

— Bine, spune și-mi aruncă slipul pe pat. Du-te și schimbă-te, te aștept. Pot să te salvez, dacă e nevoie. Sunt salvamar calificat, adaugă.

⇔⇔⇔

— Klee?

— Mda?

Casc ochii la telefon, la numărul lui Sarah, apoi mi-l lipesc de ureche.

— Mă auzi?

E ora două dimineața. Probabil visez. Nici nu știu dacă sunt treaz.

— Mda, spun oricum. Totul OK?

— Da. Sigur. Dar am nevoie de o favoare, OK?

— Sigur. Orice.

— Am nevoie să mă salvezi. Mâine, la zece dimineața.

Acum îi aud lacrimile din glas.

— Vine tata. M-am gândit... am nevoie să vii cu mine în oraș.

⇔⇔⇔

Sarah mă sună devreme a doua zi și-mi spune să ne întâlnim în gara din Northhollow.

— Să nu vii să mă iei cu mașina. Vreau să merg pe jos, spune.

Singura informație pe care mi-o mai dă este că trebuie să fim la

Midtown Hilton la amiază.

Când sosesc la gară, Sarah e deja pe peron. Poartă o haină marinărească neagră, un fular bleu înfășurat în jurul gâtului, leggingsși negri și ghete Timberland. Măcar s-a îmbrăcat mai gros decât mă așteptasem.

— Hei, spun și o cuprind în brațe, dar ea se eliberează din strânsoare.

— E o vreme de rahat, îmi pare rău. Au anunțat viscol.

Își suflă aer cald în mâinile goale.

— Mersi că ai fost de acord să vii.

Trenul are întârziere, clădirea gării e încuiată, iar mie îmi amorteșc deja degetele în mânuși. Mai sunt două săptămâni până la Crăciun și e deja ger. Aerul e cenușiu și a-nceput să ningă cu fulgi grei și umezi.

— Le vrei pe ale mele? Întreb și-mi scot mânușile, pentru a i le oferi.

Scutură din cap.

— Deci ce ziceai că facem? Midtown Hilton, atâta știu. Dar restul a fost cam vag azi-dimineață.

— Mda, știu. Sorry. Tata e în oraș. Cu Tyler și Stephanie. Am aflat aseară târziu. Se pare că au bilete la nu-știu-ce spectacol.

— Stephanie?

— Mama mea vitregă. Mă rog...

— Păi, parcă îți place de ea. Deci va fi distractiv, nu-i așa? Aș fi crezut că te bucuri. De ce vrei să vin cu tine?

Își ferește privirea.

— Nu pentru mine, spune. Doar pentru ei. Biletele sunt pentru ea și pentru taică-meu. Vor ca eu să stau cu Tyler, cât sunt ei la spectacol.

Trenul intră în sfârșit în stație, dar circulă încet din cauza vremii. Orașul va fi însă oricum plin de cei veniți să-și facă cumpărăturile de Crăciun. Turiști care dau năvală de pretutindeni. Tata avea o regulă: de la Ziua Recunoștinței și până după Anul Nou nu se merge în muzee, la spectacole, nici măcar în restaurantele mai puțin celebre. Deci, oriunde ne-am duce cu un puști de opt ani, va fi iadul pe pământ.

Dar am totuși câteva idei și am de gând și să mi le exprim, pentru că Sarah e nefericită, iar eu vreau ca ea să aibă o zi frumoasă cu fratele ei.

Abia dacă scoate un cuvânt în tren ori în metroul care ne duce pe 53rd Street. Iar când intrăm în foaietul hotelului, primul lucru pe care-l murmură este:

— Să-l ia dracu' de ticălos!

Întâi nu știu de ce, dar aflu curând. Un băiețel stă singur la recepție. Seamănă cu ea, e brunet, are fața rotundă și aceiași ochi albaștri, depărtați. Un cărăuș stă lângă el și-și butonează telefonul mobil.

— Sarah! exclamă băiețelul, iar ea dă drumul mâinii mele și fuge la el.

— Unde sunt Steph și tata? întreabă Sarah, dar abia după ce s-au îmbrățișat.

— L-au plătit pe el să mă păzească, spune Tyler și arată către cărăuș. Roberto.

Bărbatul dă din cap în direcția noastră, dar își vede apoi mai departe de ce o fi făcând pe telefon.

— Era să întârzie, fiindcă ar fi trebuit să fii aici la amiază.

Face o grimasă, iar Sarah spune:

— Doamne, e abia doispe jumate. Nu e vina mea dacă a întârziat trenul din cauza vremii.

— Stai liniștită, spune el. Nu m-a deranjat. Roberto e drăguț. M-a păzit. A, și mi-au zis să-ți mai spun că n-a fost ceva programat. Așa că fără cină. Fiindcă tre' să ne întoarcem acasă diseară. Dar că o să te vadă când vii la noi și stai mai mult, peste două săptămâni.

— Bine, spune Sarah, străduindu-se să-și păstreze tonul vesel. Apropo, el e Klee. O să stea cu noi astăzi.

— Klee, da. Iubitul tău, zice Tyler, lungind ultimele silabe.

Eu zâmbesc. Deci i-a povestit despre mine.

— Ba nu, iubitul tău, obraznicătură, spune Sarah și-l atinge în glumă, după care îl ajută să se înfiolească în haină, să-și pună mănușile și căciula, și ieșim în oraș.

Deși mă tot imploră amândoi, nu le spun unde mergem, mă mulțumesc să-i conduc șase străzi mai încolo și apoi la est, pe 59th Street. Zăpada cade viscolit, iar Tyler nu merge foarte repede, dar nici nu se plânge, și în sfârșit ajungem la Dylan's Candy Bar, de la colțul lui 3rd Avenue cu 60th Street.

— Voilă, spun și-i conduc pe cealaltă parte a străzii, după care-mi pun mâinile pe umerii lui Tyler, făcându-l să se oprească în fața vitrinei. Tata mă aducea aici de ziua mea. Nici cel mai blazat newyorkez nu poate refuza să petreacă o oră în Dylan's.

Vitrina e amenajată ca atelierul lui Moș Crăciun. Niște roți dințate, făcute din bomboane cu mentă alb-roșii, supradimensionate, se învârt și aruncă drajeuri și bomboane Mike and Ike de mărimea unor

platouri, pe o bandă rulantă care trece prin fața unor elfi ce se rotesc.

Magazinul ăsta e un paradis cu glazură de zahăr.

— Mamăăă! exclamă Tyler, manifestând pentru prima oară un entuziasm sincer.

Intrăm și ne îmbulzim prin puhoiul de clienți, ca să ajungem la barul de M&M's din capăt, care se înalță până-n tavan. Din podea până-n tavan, coloane de M&M's aranjate în culorile curcubeului, ocupă un perete întreg. Roșu, portocaliu, galben, verde, purpuriu, cu toate nuanțele și gradațiile.

Sarah se uită la mine cu o expresie ciudată, alarmată.

— O capcană pentru turiști, asta-i clar, spun eu. Și prețuri piperate. Dar nu există copil pe planeta asta căruia să nu-i placă aici, crede-mă.

— Mda, numai c-o să coste o avere, Klee...

— Săi liniștită, spun. Nu contează. Mă ocup eu de asta.

— Nu se poate.

— Vreau eu, spun. Consideră că face parte din cadoul tău de Crăciun, OK?

— OK, spune Sarah, și imediat după aceea:

— Ho, cowboy!

Și fuge să-l împiedice pe Tyler să-și toarne în pungă o întreagă lopată de M&M's albastru-deschis.

Până am parcurs toate cele trei niveluri ale magazinului, punga puștiului s-a umplut cu bomboane la suprapreț în valoare de peste 30 de dolari, care sigur o să-l bage în comă diabetică. Dar merită, fie și numai pentru zâmbetul nerod de pe fața lui, când plătesc și-i înapoiez punga.

— Haideți, spun când ieșim. Abia am prins avânt. A doua oprire pe traseul de Crăciun al lui Klee Alden, prin Manhattan.

— Mai bine nu, spune Sarah dârdâind. E frig și sunt terminată. Hai să ne întoarcem la hotel și să stăm acolo.

— Nu se acceptă, spun și o trag lângă mine. E abia două și jumătate, iar Tyler mai are o grămadă de vizitat în oraș, nu-i așa, Tyler?

— Așa-i, spune băiatul și-și bălângăne în gură un fir roșu de jeleu din lemn-dulce.

— În afară de asta, adaug, părinții tăi nu se întorc la hotel înainte de cinci.

— Nu sunt părinții mei, spune Sarah. Te referi la boul de taică-meu și nevastă-sa.

Singurul lucru bun la o zi de decembrie cu ninsoare e că se înserează deja la trei după-amiaza.

Eu o țin de mână pe Sarah și ea îl ține pe Tyler, în timp ce traversăm Madison Square, în direcția Rockefeller Center.

— Un brad e un brad, Klee, se văicărește Sarah. E frig, zău. Și nu-nțeleg ce mare brânză poate fi.

Îmi curge nasul și mi-l șterg cu degetele înghețate. Și mie mi-e frig, iar Sarah a acceptat în sfârșit să-mi ia mânușile. Dar merită. Știu că merită.

— Vei înțelege, spun. Și deja am ajuns, oricum. Așa că poți măcar să te bucuri de ce vezi.

Când înaintăm prin mulțimea tot mai densă, o strâng mai tare de mână și-l apuc și pe Tyler de mână. Dacă-l pierd aici, n-am să-l mai găsesc niciodată. Mă lasă să-l apuc, iar senzația mâinii lui micuțe în mâna mea îmi strânge inima, fiindcă mă gândesc la tata. Îmi trece prin minte cât de precar este – sau poate fi – un lucru precum iubirea, să ții la o persoană atât de mult. Să nu-ți dorești decât s-o ții lângă tine. Așa mă simt eu cu Sarah. Cu cât mă străduiesc eu mai mult, cu atât dă ea mai tare înapoi.

Dar poate nu e adevărat. Aseară m-a sunat pe *mine*, așa că poate așteaptă ca *eu* s-o țin lângă mine.

Tot ce știu este că, stând acum aici, cu Tyler de mână, cu zăpada care se așterne asupra orașului, mi-e dor de tata și mă întreb dacă m-am străduit îndeajuns. Dacă m-aș fi străduit mai mult, aș fi fost poate în stare să fac ceva ca să-l țin lângă mine.

— OK, nu-mi face nicio plăcere să recunosc, dar ai avut dreptate, Alden.

Sarah rămâne pe loc, oprită în calea ei de către oamenii și spectacolul din fața noastră.

— Vai, Doamne, ce frumos e! spune.

Pe fondul cerului cenușiu și păcios, bradul e magic, strălucind într-un milion de puncte roșii, albastre și verzi.

— Arată ca un fursec de Crăciun uriaș, spune Tyler încântat.

Are ochii imenși și obrajii colorați într-un roșu intens, rozaliu. Zâmbesc satisfăcut și ne ghidez cu pricepere prin mulțime. Cu cât ne apropiem, cu atât mai limpezi sunt glasurile colindătorilor. Vocile lor se înalță armonioase pe fondul rat-a-tat-tat-ului unor tobe de tinichea,

alcătuind împreună un rampam-pam-pam melancolic.

Se aprind blițuri, mici explozii luminoase, care fac să sclipească fulgii de zăpadă ce cad neîncetat.

Când ajungem în sfârșit suficient de aproape, mă opresc și-i las pe Sarah și pe Tyler să parcurgă ultimii metri în direcția bradului. Atât cât să-i văd în continuare, dar de unde să poată cuprinde cu privirea măreția întregului spectacol. Îi aud cântând, Tyler în vârfurile picioarelor, cu fața înălțată către cer, rampam-pam-pam-ul lui mai sonor și mai voios decât toate celelalte voci.

Iar când Sarah se răsucesce, să se-ntoarcă la mine, cu părul negru sclipind în culori care reflectă zăpada topită, expresia de pe chipul ei e atât de tristă și pierdută, deși mă vede, deși fratele ei se ține agățat de brațul ei, încât simt cum mi se strânge pieptul și mi se taie respirația.

E chiar aici, îmi spun. E chiar aici.

Atunci de ce am senzația că e atât de departe?

E ciudat să umblu pe coridor la ora asta, cu personalul împruținat pe timp de noapte, cu toate birourile asistentelor părăsite, într-un slip galben care nu-mi aparține. Când trecem prin foaierul principal, o asistentă stă cu spatele la noi, cu privirea lipită de un televizor montat pe perete.

— Îi plac filmele vechi, șoptește Sora Agnes Teresa, arătând către licărul sepiei al ecranului.

Un infirmier pe care nu-l cunosc trage după el o găleată, șterge podeaua cu un mop, nepăsător.

Când ajungem la casa scării, Sora Agnes Teresa își înfășoară degetele scurte în jurul clanței și se căznește să tragă de ușa grea. Nu știu dacă s-o ajut sau nu, dacă oferta mea nu ar insulta-o poate. Oricum e probabil mai puternică decât mine.

Privind-o cum se luptă cu treptele, mă simt la fel de stânjenit. Se apucă de balustradă și se înclină puțin într-o parte, în timp ce sare de pe-o treaptă pe alta. Cu cealaltă mână își ține rasa ridicată, să nu calce pe ea.

Coborâm un etaj și ne oprim în fața unei uși pe care scrie L1. Eu mă întind s-o deschid, dar ea zice:

— Stai, ne trebuie o cheie specială, și scoate din buzunar legătura magică.

Ușa se deschide într-un hol întunecat, iar eu o urmez pe Sora Agnes

Teresa până la un perete de sticlă, dincolo de care întrezăresc siluetele masive ale unor aparate de fitness. Biciclete eliptice, benzi de alergat și bănci de forță. Dincolo de ele, după următorul perete de sticlă, un abis întunecat, dreptunghiular, de apă.

— Am ajuns, spune Sora Agnes Teresa și deschide ușa.

Un miros înțepător de clor îmi pătrunde în nări.

— Îmi place cel mai mult la ora asta, când nu trebuie să ne luăm la întrecere cu gloata de la terapie.

— Mda, spun eu și mă simt împăcat când aud cum plescăie blând apa în curentul de aer produs de ușa care se închide în urma noastră.

Sora Agnes Teresa se duce la perete și aprinde un șir de lumini din spatele bazinului.

— Ce zici? Lăsăm numai lumina asta ambientală, e în regulă?

Nu-i răspund, ci rămân pierdut în jocul luminilor pe suprafața apei, modele reticulare ce licăresc și dansează, de parcă ar fi o boltă cerească nocturnă, iar noi am fi dispărut din încăpere.

— E frumos aici.

Ne aflăm pe puntea de observație a Empire State Building, unde Sarah își încheștează degetele în jurul barelor de protecție și privește în depărtare, dincolo de acoperișurile clădirilor din Manhattan, către suprafața sclipitoare a râului Hudson. Scoate pe gură abur, ca fumul de țigară.

— Mă bucur că am venit, spune, de parcă ar vrea să se asigure pe sine de acest lucru, sau poate pe mine. Mă bucur că sunt cu tine.

Relația noastră a fost ciudată și distantă în ultima vreme, așa că mă umple de speranță s-o aud spunând asta. Mai ales fiindcă e Valentine's Day.

— Ești un romantic incurabil, Alden, știai asta?

Mă apropiu de ea, îi cuprind degetele cu degetele mele și mă simt, ca de fiecare dată, traversat de curentul electric care mă unește cu ea.

— Sper că nu, spun și-mi doresc să nu mai am sentimentul că lucrurile sunt complicate între noi. Să nu mai fie complicate. Să fie mai clare.

— Vreau doar să zic că ești bun la asta, spune. Eu nu. Tu da.

Se răsucesc o clipă spre mine și spune:

— Ești bun la toate chestiile astea. Ești bun să fii bun, știi? Nu sunt sigură că merit asta.

— Ba da, sigur că da, zic și aș spune mai multe, dar cuvintele ei îmi pun un nod în gât și, oricum, în ultima vreme sunt hiperconștient de faptul că par prea slab sau că spun prea multe, că vreau de la ea mai mult decât e dispusă sau vrea să-mi dea. Trebuie să fiu puternic dacă vreau s-o țin lângă mine.

Sau poate mă străduiesc prea mult, poate despici firu-n patru. Dacă ar fi vrut, s-ar fi despărțit de mine. Dar n-a făcut-o. E ca și cu pisicile: cu cât sunt mai rezervat, cu atât mai mult pare să graviteze către mine. Poate asta e secretul lui Sarah. Poate că trebuie s-o las să vină la mine când va vrea ea. Când va fi ea pregătită. Și totuși, acum îmi vine s-o strâng în brațe și s-o sărut, s-o sărut așa cum ne sărutam înainte. Au trecut săptămâni bune de când nu ne-am mai sărutat așa, dinainte de a pleca ea la tatăl ei, de sărbători.

— E bine, nu? Că ai ocazia să petreci puțin timp cu el? am întrebat-o când mi-a spus că-l va vizita între Crăciun și Anul Nou.

Deși mi-aș fi dorit să nu plece, deși mi-aș fi dorit să rămână aici, să sărbătorim împreună, m-am și bucurat pentru ea. O ocazie de a scăpa de mama ei și de a se simți bine în compania tatălui ei.

— O să-l vezi și pe fratele tău, nu-i așa? am întrebat-o, încercând să-i arăt că o susțin și să manifest un entuziasm sincer.

Ea s-a mulțumit să ridice din umeri și să spună:

— Nu merită prețul pe care-l voi avea de plătit la întoarcerea acasă. Hai să zicem că recordul au fost trei săptămâni de încercări de-a o scoate pe maică-mea din Puțul Disperării.

— Cum adică?

— Puțul Disperării, de genul: m-ai trădat și m-ai abandonat.

— Atunci nu te duce.

— Trebuie să mă duc. Face parte din Acordul încheiat de ei doi, mi-a răspuns.

Și a avut dreptate în privința perioadei de după. În primele săptămâni din ianuarie, abia dacă am văzut-o în afara școlii. Tot timpul o ajuta pe mama ei în casă sau mergea cu ea nu-știu-unde. O parte din mine se întreba dacă nu cumva inventa scuze pentru a nu fi cu mine, dar apoi îmi telefona sau îmi scria și-mi spunea că mă dorește și că-i e dor de mine.

„Arătai bine azi la ora lui T. Plecată în weekend. Ține-o tot așa poate va trebui s-o comitem în debaraua portarului.”

O strâng în brațe și o sărut. Îmi răspunde fără tragere de inimă, așa

că mă opresc și-o privesc în ochi. Privirea ei trece pe lângă mine, până când ridic din sprâncene întrebător.

— Nimic. Ce? Știi cum mă simt de sărbători, Klee.

— Asta-i perimată. Suntem în februarie. Am sperat că ne putem bucura de o seară împreună. Că putem fi bucuroși.

Mișc din sprâncene.

— Suntem. Sunt, spune și mă lovește în glumă cu pumnul în piept. Dar nu-i așa simplu. Să schimb macazul. Mi-aș dori să cunoască și ea pe cineva, să-l uite odată.

— Și eu mi-aș dori, spun. Hei, am o idee, adaug fără să mă gândesc, vino cu mine la Boston la anul.

În clipa când rostesc cuvintele, intru în panică. E exact ce n-ar trebui să spun.

— Nici măcar nu știi dacă mergi, răspunde ea, deși nu prea știi ce vrea să spună.

E o provocare? O sondare? Altceva?

— Formalități, spun și încerc să par nepăsător, deși nu-mi reușește nici pe departe.

Îmi place prea mult de ea. Doamne, o *iubesc*.

— N-o să am nicio problemă să intru. Cel puțin așa cred. Și sunt o mulțime de universități acolo. Northeastern, Boston University, o grămadă.

— Nu-mi pot permite... am mai vorbit despre asta.

— Dar tatăl tău?

— N-o să plătească nici el.

— OK, bine, dar de unde știi? Ai întrebat?

— Klee! mă întrerupe cu o privire furioasă. Ți-am spus să încetezi! Nu merg! Nu o las singură. Ar fi distrusă. S-ar sinucide, la dracu', dacă aș lăsa-o singură! Vrei să am asta pe conștiință?

Îi arunc o privire, cuvintele străpung întunericul, îmi răsună în urechi. Își dă seama prea târziu ce a spus, cum sună. Nu că ar fi urmărit un scop. Dar are dreptate. Poate aș fi putut într-adevăr face ceva. Ceva ce n-am făcut, dar care ar fi schimbat situația. Poate sunt egoist, fiindcă n-am văzut problema, nici nu mi-am dat seama că trebuia să-l ajut.

Am lacrimi în ochi. Sarah se uită la mine și spune:

— Îmi pare rău, Klee. Pe bune. Am zis și eu așa, într-o doară. Dar, vezi, asta e diferența dintre tine și mine. Tu ai opțiuni, eu nu. Nici măcar nu pricepi că există o diferență.

— Ba da. Adică, nu știu dacă pricep, dar ai și tu opțiuni...

Se întoarce val-vârtej spre mine.

— Vezi? Nu pricepi! Tu, cu casa ta mișto și cu mașina ta fițoasă și cu toată lumea asta tâmpită la picioarele tale. Eu sunt blocată aici, în Northhollow, pe vecie. Dacă nu din cauza banilor, atunci fiindcă trebuie să am grijă de ea. Așa că las-o baltă. Nu mai încerca să dregi situația. Și nu mai încerca să faci din mine ceva ce nu sunt!

— Sarah...

— Ce?

Ești caraghioasă, îmi vine să spun. Și nedreaptă. În afară de asta, e o femeie în toată firea. Asistentă medicală. Are grijă de alți oameni. Nu așteaptă de la tine să ai grijă de ea. Dar nu spun. Deoarece știu că nu e așa. Dacă tata ar fi avut nevoie de mine – dacă mi-ar fi cerut – aș fi rămas și eu. Numai să-mi fi cerut.

— Hei, Klee?

— Da?

— Îmi pare rău.

Îmi ia mâinile și și le lipește de obraji, care sunt rozalii de la frig, sau poate sunt rozalii de la vârful lui Empire State Building, care e luminat pentru Valentine's Day.

— Chiar îmi pare rău. Știu că ai intenții bune și nu vreau să ne certăm. Nu e vina ta. Am venit aici pentru că am vrut. Vreau să fiu aici cu tine.

Se lipește de mine și-mi petrece brațele în jurul ei, apoi ne sărutăm iarăși, dar de data aceasta corpul ei dăruiește și se pliază după al meu și nu mă mai pot gândi la altceva decât că vom fi bine, cumva.

Când ne oprim din sărutat, ne întoarcem amândoi și privim împreună orașul sclipitor, acest oraș pe care eu îl iubesc și pe care Sarah îl iubește acum la fel de mult ca mine.

— Vezi pâcla aia? Întreb și dau din cap către ceața care acoperă o bucată de cer.

— Da?

— Întinde mâna și vezi dacă poți s-o atingi.

Se lipește de grilaj și întinde brațul printre bare, suficient cât să atingă cu vârfurile degetelor marginea pâclei din fața noastră.

— Să știi că e un nor, îi spun. Suntem în nori. Atingi un nor.

— Formidabil, zice.

— Tu ești formidabilă, spun și vin în spatele ei și mă lipesc iarăși de

ea. De fiecare dată când sunt cu tine e ca și cum aş avea ocazia să ating un nor.

— Nu mai vorbi așa.

Se desprinde de mine și închide ochii.

— Nu-mi place când vorbești așa. Ești prea drăguț... Nu-ți pot răspunde la fel... Nu mă obliga să fiu urâcioasă cu tine.

Își încrucișează brațele la piept și o ia din loc.

O urmez tăcut și-mi doresc să nu mai spun tot timpul ce nu trebuie. La mijlocul distanței se oprește în sfârșit, pentru a admira priveliștea celeilalte jumătăți a orașului. Reclama PepsiCo care pâlpâie. Suprafața neagră-verzuie, lucioasă, a East River. Traficul care curge neîntrerupt către nord și către sud, până și la această oră, curenți alternativi de alb și portocaliu, târându-se către noi într-o direcție, șerpuind la infinit în cealaltă.

— Îmi pare rău, spune în cele din urmă. Nu vreau să fiu așa. Știu că voiai doar să mă ajuți. Numai că uneori...

Se întoarce iarăși cu spatele la mine și privește o vreme prin grilaj.

— Nu-ți dorești uneori să poți zbura, Klee? Nu să sari, nu să te sinucizi, ci să zbori. Să zbori cu adevărat, ca o pasăre. Ca în visele mele.

Întinde brațele printre bare, închide ochii și se leagănă abia perceptibil. Ca un copil care se joacă de-a avionul.

— Fie și numai pentru câteva minute, să-ți dai drumul și să uiți de toate. Să plutești în aer, imponderabil. Cred că, și dacă te-ai prăbuși și ai arde la urmă, tot ar merita. Pentru acele câteva minute, cât ai putut zbura liber.

— Nu, spun, nu-mi doresc.

Și asta e adevărul. E un lucru la care nu mă gândesc și pe care nu vreau să-l încerc. Pentru că Sarah se înșală. Și asta e ceva ce ea nu înțelege. Norocul ei, că nu a fost obligată să înțeleagă. Să știe. Pentru ea, totul e o ipoteză. Dar eu am trăit asta, așa că știu. Nu merită. Absolut deloc. M-am gândit la asta de o sută de ori de când a murit tata. Pentru că după libertate e neantul.

Neantul.

Dacă nu pentru tine, atunci pentru toți cei pe care-i lași în urma ta.

⇔⇔⇔

— La ce te gândești?

Sora Agnes Teresa se apleacă și-și înmoaie mâinile în apă.

Dar nu-mi așteaptă răspunsul, ci se îndreaptă de spate, își scoate

rasa și rămâne într-un costum de baie întreg, bleumarin.

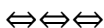
— Da, știu că nu e frumos, și da, și călugărițele au costume de baie, spune și-și întinde rasa peste un scaun. Ți-am spus că înotăm împreună. Sau credeai că te las singur?

Se duce la trepte cu mersul ei legănat, iar eu încerc să nu mă zgâiesc.

— Vii? Sau stai acolo și admiri priveliștea?

Îmi alung gândurile despre Sarah și cobor după ea, pătrunzând șovăitor în apa rece.

Odată intrat, mă întind pe spate și-mi las corpul să se destindă, cu brațele și picioarele plutind la suprafața apei, imponderabil, cu ecoul surd al neantului înlocuit temporar de apa din urechi.

— Mă plictisesc. Hai să înotăm.

Îl ating pe tata pe umăr, apoi trag de el.

— Te rog? Ne putem lua la întrecere.

Deschide ochii, îi mijește spre mine și spune:

— Într-o clipă, după care se întoarce pe partea cealaltă și-și trage prosopul peste cap.

Are ceafa arsă de soare, așa că-i trag prosopul mai jos, să-i acopăr ceafa și umerii, care au început să se înroșească.

Suntem în vacanță, într-o stațiune de fițe din Fort Lauderdale, Florida. Piscina hotelului a fost toată ziua ticsită de lume, dar acum e aproape ora cinei, așa că ceilalți turiști au început să plece, lăsându-ne suficient loc pentru a ne lua la întrecere, el și cu mine, asta dacă el ar vrea.

— Joacă-te cu ceilalți copii. Lasă-l să se odihnească, Klee.

Mama ne aruncă o privire din șezlongul de alături, cu o carte deschisă pe piept.

— Toți copiii au frați și surori cu care să se joace. Plus că acum au plecat la cină. Nu vor să se joace cu mine.

Mama ia cartea și întoarce o pagină.

— Nu vorbi prostii. Atunci joacă-te singur.

— M-am jucat singur toată ziua.

Tata se răsuțește și se ridică în capul oaselor.

— E în regulă, Mari. Mă duc cu el. Hai să mergem, băiete. Pun pariu că nu mă poți învinge.

Se ridică din șezlong și se repede către piscină.

— N-ai voie să sari! strig în urma lui.

Dar tata nu mă ascultă, plonjează în capătul mai adânc al piscinei, însă nimeni dintre cei rămași în jurul ei nu-i acordă atenție. Eu intru în apă de pe margine și înot spre el, către capătul mai adânc.

Oi fi eu slăbănog, dar sunt rapid. Ne luăm de cinci ori la întrecere și-l înving de două ori, deși o dată suntem aproape la egalitate. Suntem amândoi obosiți, gâfâim, așa că renunțăm și plutim pe spate. Doar eu și tata, unul lângă altul. Palmieri înalți mărginesc piscina, ici-colo câte o nucă-de-cocos în coroanele de frunze. Îmi vine în minte cântecul acela caraghios, pe care-l cântă tata uneori, despre limeta din nuca-de cocos și doctorul care le amestecă, și îmi vine să zâmbesc.

— Îmi place aici. Și ție? întreb, dar în apă vocea mea e distorsionată, parcă vine de undeva de departe, așa că nici nu sunt sigur că m-a auzit.

Mă ridic, aștept să mi se scurgă apa din urechi și-l apuc pe tata de slip, ca să nu plutească mai departe.

— Ce bine ar fi dacă am mai rămâne.

Tata își întoarce capul într-o parte, să mă vadă, cu un ochi încă sub apă.

— Dacă și cu parcă, spune.

— Se plimbau în barcă, spun eu.

— Dacă... Asta-mi amintește de ceva...

Se ridică și pornește spre trepte, așa că-l urmez. Se așază și atinge cu palma treapta de deasupra lui, făcându-mi semn să mă așez, iar eu zâmbesc iarăși și mă pregătesc sufletește, pentru că sunt aproape sigur ce va urma.

— A fost odată un mare maestru taoist, spune tata, pe nume Chuang Tzo. Și într-o bună zi – mă rog, într-o seară – marele Chuang Tzo a visat că era un peștișor argintiu, care înota despicând valurile.

— Ce fel de peștișor? întreb eu și-mi înmoi mâinile în apă, în timp ce el se gândește.

— Nu știu. Nu contează.

— Ba da.

— Bine, un macrou. Să zicem că era un macrou.

— Sunt argintii?

El dă din cap.

— OK. Atunci un macrou.

Dau mâinii mele forma unui pește și mi-o mișc prin apă, descriu cu ea un arc în aer și o fac să plonjeze sub suprafața apei.

— Bravo, spune tata. Tu mimează cuvintele cât de bine poți. Deci, în

visul lui, Chuang Tzo nu se percepea ca pe un om. Ci ca pe un pește.

— Macroul argintiu, spun eu și-mi mișc mâna prin apă, de-a lungul marginii treptelor.

— Dar, când s-a trezit, Chuang Tzo s-a văzut întins, uscat – pe pământ, desigur – iarăși un om.

— Și? Întreb eu și-mi răsucesc mâna, făcând-o să aterizeze pe marginea piscinei, cu palma în sus.

— Și, privind în jurul său, s-a întrebat: Adineauri eram un om care visa că e pește, sau acum sunt un pește care visează că e om?

Privesc în sus, dincolo de cocotieri. Un avion trece pe cer, un pește argintiu care alunecă printre nori. Când văd că tata tace, întreb:

— Și până la urmă ce era, om sau macrou?

Tata mă privește și dă din cap, apoi se ridică să iasă din piscină și mă apucă de mână.

— Nu știu. Bună întrebare, fiule. Ce era?

Ziua a 10-a – Dimineața

Când ajung la cabinetul doctoriței Alvarez, găsesc ușa deschisă. E așezată la birou și se ocupă de niște hârtii.

— Când faci genul ăsta de muncă, spune, nu pacienții o să te omoare, ci hârtoagele.

Face un semn din cap către canapea, iar eu mă așez. Pe masă e o mingiuță verde antistres, pe care o iau și mă gândesc la Sora Agnes Teresa, la cum am înotat împreună azi-noapte, și mă întreb dacă-mi mai miroase părul a clor.

— Așteaptă, te rog, o clipă. Să termin asta, spune dr. Alvarez.

Eu învârt mingiuca în mână: „Când nu mai suntem capabili să schimbăm situația, suntem chemați să ne schimbăm pe noi înșine.” – Viktor Frankl.

— Am găsit-o azi-dimineață și m-am gândit că ți se potrivește la fix, spune fără să se întoarcă. După un minut, două, îndeasă teancul de hârtii într-un sertar.

— Deci mă gândeam, spune și se ridică de la birou, că azi e frumos afară și, din câte știu eu, tu n-ai mai ieșit de câteva zile la aer.

Abia când o spune ea, îmi dau seama și eu că e adevărat. N-am ieșit deloc de când mă aflu aici.

— Bineînțeles, dacă te-ai reface după o apendicită sau mai-știi-eu-ce fel de operație, ar trebui să stai o vreme înăuntru. Să aștepți să te

înzdrăvenești, înainte de a te încumeta să ieși. Cu bolile mintale nu e deloc diferit. Uneori trebuie să stăm înăuntru, înveliți într-un soi de cocon, ca să zic așa, în care ne simțim în siguranță. Dar cred că acum ești pregătit să ieși. Ești mult mai bine, Klee. Sper că simți și tu asta. Deci mă gândeam că aerul proaspăt ți-ar face tare bine.

Îmi rămâne în cap expresia „bolile mintale”. Sună îngrozitor și permanent. Sau poate greșesc, de vreme ce majoritatea bolilor trece cu timpul. Dar poate nu contează cum îi spui, ci să-ți dai seama de ce ai nevoie. Iar dr. Alvarez spune că sunt mai bine, așa că poate sunt, deși, brusc, să mă aflu altundeva decât aici – în siguranța Dubei cu Maimuțe – mi se pare mai mult decât intimidant. Poate fiindcă asta înseamnă c-o să mă trimită acasă în curând.

— Dar dacă nu sunt pregătit? mă trezesc spunând.

Privirea doctoriței Alvarez o întâlnește pe-a mea.

— Vreau să zic, cum să fiu pregătit, dacă tot nu știu cum am ajuns aici? Metaforic vorbind, fiindcă, în sens strict, știu cum am ajuns aici.

Dr. Alvarez zâmbește și-și netezește pantalonii.

— Pași mici, Klee. Vei fi pregătit. Dar ce-ar fi să începem cu o plimbare? Împrejurimile sunt foarte frumoase în perioada asta a anului, în ciuda șantierului, și, uite, mi-am luat pantofi comozi.

Ridică un picior și-mi arată un mocasin maro, încălțat pe piciorul gol.

— Au început deja să apară florile de primăvară, iar caprifoiul e divin. Asta-i partea frumoasă a tuturor ploilor recente. Ploi de aprilie, nu-i așa? Ai putea chiar să iei cu tine o pânză și niște culori?

Ridic din umeri, dar mă scol de pe canapea. Gândul de a ieși e tentant, mai puțin ideea de a încerca să pictez. În pofida îndemnurilor doctoriței Alvarez și a eforturilor de-a dreptul eroice ale mamei mele de a le căra pe toate până aici săptămâna trecută, în taiorul ei Chanel și pantofii cu tocuri înalte, nu m-am atins încă de nimic.

— Pacienta pe care o aveam după tine a avansat spre o terapie mai puțin intensivă, așa cum vei face și tu curând, adaugă dr. Alvarez, și încă nu am pe nimeni în locul ei, așa că astăzi dispun de ceva mai mult timp. Mă gândeam să facem o plimbare mai lungă. N-aș ști cu ce altceva să-mi ocup timpul.

Zâmbește, dar remarcă apoi ceva în expresia mea.

— Da, așa este, Klee. Se întâmplă tot timpul ca pacienții să treacă de la o formă de terapie la alta. Nu mai fac terapie aici, ci afară. Nu mai fac

zilnic, ci săptămânal, uneori nu mai fac deloc. Pacienții se însănătoșesc și pleacă acasă, își reiau viața obișnuită, deși deseori mai fac puțină terapie, cum ți-aș recomanda și ție. Încă nu, desigur. Dar curând. Nu trebuie să mai rămâi multă vreme aici. E oricum mai mult decât are nevoie majoritatea dintre voi.

— Dacă spuneți dumneavoastră, zic.

— Da. Spun. Și acum, plimbarea noastră. Eu am să te aștept aici. Tu du-te sus în camera ta și ia-ți lucrurile.

Străbat coridorul steril, trec pe lângă pictura aia oribilă, cu pești, ajung la scări și deschid ușa grea, de oțel.

De jos vine un iz de clor.

Poate e deschisă ușa de la bazin. Poate se face terapie acolo, cum zicea Sora Agnes Teresa. Cum se face că n-am remarcat mirosul înainte?

Îmi vine să cobor și să cercetez locul, dar n-avem voie să umblăm aiurea pe coridoare.

— Cât ești internat aici, nu ai voie să te afli decât în două locuri: ori într-un loc anume, ori în drum spre acel loc, mi-a spus o asistentă medicală în ziua când dr. Ram a venit prima dată să mă vadă. E important să respecti regulile.

Dr. Ram a trecut și ieri pe la mine, să-mi verifice funcțiile vitale. Mi-a scos și pansamentul și mi-a spus că locul arată bine.

— O mică scobitură, atâta tot, a spus.

Mâna mi se duce instinctiv la ureche. Acum am acolo un simplu plastru.

Deci progrez, nu-i așa? Poate are dreptate dr. Alvarez. Poate, când mă duc acasă, n-o să fie așa un chin.

Urc să-mi iau lucrurile. O pânză și niște vopsele. Nu mă trage inima, dar dr. Alvarez mă așteaptă.

Curând, zicea că am să plec curând acasă, dar gândul acesta – posibilitatea aceasta – îmi dă o senzație de amețeală. Sigur, la un moment dat va trebui să plec de aici. Va trebui să recuperez ce am pierdut la școală. Va trebui să-mi văd de viață. Dar curând? Nu mă simt pregătit. Încă nu. Absolut deloc. Nu sunt pregătit să am de-a face cu Sarah. Cu școala. Sau cu Keith Abbott, cu Scott Dunn.

Fir-ar!

Apuc balustrada, urc în fugă ultimele trepte și mă întind un minut

pe pat. Se învâрте camera cu mine, lua-o-ar naiba!

Îmi ађintesc privirea asupra tavanului, apoi mă uit pe fereastră, la capătul excavatorului care luceşte galben-portocaliu în soare. *Mai bine. Sunt încă în siguranђă, aici.* În locul acesta, în camera aceasta, mă simt la fel de acasă ca oriunde altundeva în ultima vreme. În orice caz, la fel ca în noua noastră casă.

Când mă simt mai sigur pe picioare, mă duc la baie, mă stropesc pe faђă cu apă rece şi mă holbez la imaginea mea din oglindă. Dacă nu altceva, măcar ţepii în barba mea sunt mai impresionanђi decât oricând. Nu că asta ar spune foarte multe despre mine. Nu sunt încântat, cât mai degrabă surprins. Poate asta ar trebui să fac: să-mi las barbă, să-mi pun o pălărie pe cap şi să mă întorc la şcoală incognito. Mă îndoiesc oricum c-am să mă pot bărbieri.

Nu prea cred că ne dau lame de ras aici.

— Amice, eşti un ratat de nota zece, îmi spun cu voce tare, după care mă întorc în cameră, să-mi iau lucrurile.

⇔⇔⇔

— Toate bune? întreabă dr. Alvarez îngrijorată. M-am temut că te-ai hotărât să nu mai vii.

— Da. A trebuit să-mi caut nişte lucruri.

Îmi ating cu palma rucsacul, în care am înghesuit două pânze de 13x20 cm, câteva pensule şi o cutie de culori acrilice.

— Dar îmi trebuie şi nişte apă. Dacă e să pictez.

Scoate din poşetă două sticle de Poland Spring.

— Astea îђi ajung?

Dau din cap în semn că da.

— Bine. Ne descurcăm noi cumva, facem un castron din scoarђă de copac sau ceva de genul ăsta.

Râde şi adaugă:

— Şi acum ce-ar fi să ne cărăm de aici?

⇔⇔⇔

O erupţie de lumină solară şi totul îmi pare mai uşor, cel puţin pe moment. Inspir adânc, iar dr. Alvarez zâmbeste.

— ђine-o tot аşa, spune iuђind pasul. E uimitor ce poate face pentru suflet puђin aer proaspăt.

Traversăm curtea, unde excavatorul e în plină mişcare. Îmi îndes mâinile în buzunarele jachetei şi o urmez, întrebându-mă tot soiul de lucruri despre ea, lucruri pe care nu le ştiu. De exemplu, câђi ani are şi

de ce lucrează în Duba cu Maimuțe. Adică, cine ar vrea să aibă de-a face cu o gașcă de puști care au luat-o razna? Când ne îndepărtăm de sursa de zgomot, o întreb.

— Probabil nu e treaba mea, dar mă întrebam câți ani aveți.

— Ciudat că întreb. Împlinesc patruzeci. Peste două săptămâni. Nu-i puțin lucru, cred. De ce?

— Doar așa, spun. Dumneavoastră știți aproape totul despre mine. Râde.

— Corect. Credeai că sunt mai în vârstă sau mai tânără?

— Și una, și alta, răspund, la care ea râde cu și mai multă poftă.

În capătul curții e un pavilion, înconjurat de grădini în mare parte necultivate. Când ajungem acolo, spune:

— Hai să ne așezăm o clipă, și ne îndreptăm către o bancă circulară, pe care ne așezăm cu fața către Duba cu Maimuțe.

— Tot zic că vor să extindă domeniul, să amenajeze niște zone de agrement, niște terenuri de tenis, eventual un patio pentru servit masa în aer liber. Dar tot ce văd eu deocamdată sunt săpături fără sens. Însă ar fi frumos, nu-i așa?

Dau din cap.

— De când sunteți aici? Vreau să zic, de când lucrați aici?

— De treisprezece ani.

— Uau! Mult.

— Da, nu-i așa?

Își întinde picioarele și-și împreunează mâinile la ceafă.

— Am primit un post de rezident imediat după absolvire și am rămas.

— Vi se pare oribil?

Râde iarăși și scutură din cap.

— Vai, nu! Asta e impresia ta?

— Nu, deloc. Dar mă întrebam și eu. Pare dificil.

— Dificil, da. Cred că da. Dar, de fapt, îmi place. Doar că mi-e greu să cred că sunt de atâta timp aici – sau oriunde altundeva. În urmă cu o clipă eram de vârsta ta, în pragul tuturor posibilităților, și acum, ei bine, acum sunt în pragul bătrâneții.

Surâde, dar parcă e puțin tristă.

— Nu sunteți chiar atât de bătrână, spun.

— Păi, dacă zici tu așa...

Mă pufnește râsul când îmi dau seama cum sună ce-am spus.

— Aniversarea asta... de patruzeci de ani... cred că e ceva mai greu de digerat. Dar încerc să nu gândesc așa. Am realizat o mulțime de lucruri, sau suficiente cât să mă simt împăcată cu mine însămi. Și sunt tot mai bună în ce fac. Sau, cel puțin, încerc să fiu tot mai bună, adaugă. Probabil n-am să fiu niciodată atât de bună pe cât îmi doresc.

— Dar nu devine deprimantă?

— Munca? Nu. Nu m-aș exprima așa. Dificilă. Uneori frustrantă. Nici nu-ți poți imagina de câte ori mi-am dorit să am o baghetă magică.

Eu zâmbesc, iar ea își scoate pantofii din picioare și-și mișcă degetele cu unghiile lăcuite cu roșu.

— Dar deprimantă, nu. Dimpotrivă.

— Chiar?

Îmi cuprinde mâna cu mâna ei, mi-o strânge și îi dă apoi drumul.

— Noi toți avem la un moment dat nevoie de ajutor, Klee, e simplu. Nu e nicio rușine în asta. Dau din cap, întrebându-mă dacă e chiar atât de simplu.

— Dar să *nu* încerci să ajuți? spune după o pauză. Cred că *asta* m-ar deprima. Deși viața nu e întotdeauna ușoară și, cum spuneam, n-ar fi rău să am o baghetă magică.

Mă răsucesc și mijesc ochii la ea.

— Ca să fiu sincer, uneori am senzația că aveți așa ceva.

— Să știi că ăsta chiar e un compliment. Deci îți mulțumesc. Mă bucur tare mult. Hai să vorbim despre asta mai târziu, să vedem cum mă descurc să te scot de aici. Dar să știi că, oricât mi-ar plăcea mie să-mi asum meritele, adevărul este că de cele mai multe ori nu fac altceva decât să ascult. E uimitor cât de mult ajută să ascuți. Sau, în orice caz, rareori strică.

Se încalță.

— Mie îmi ajunge asta. Să nu stric nimic.

Dă să se ridice, dar se răzgândește, își întinde brațele pe bancă, își lasă capul pe spate și închide ochii.

— Îmi place tare mult aici. E atâta liniște, spune. Știi, Voltaire zicea că „Arta medicinei constă în a amuza pacientul în timp ce natura vindecă boala”. Eu de multe ori mă gândesc că e adevărat, că la majoritatea oamenilor timpul va vindeca durerea.

Chicotește și se îndreaptă de spate.

— Sau poate vreau eu să cred asta, ca să nu simt o presiune atât de mare.

— Există o mingiucă și cu asta? Cu vorbele lui Voltaire?

— Ha, nu, spune și-și sprijină iarăși capul de bancă. Dar ar trebui să existe.

Mi-ar plăcea și mie să pot râde, să pot crede că timpul și distanța vor vindeca totul, dar mă gândesc la Sarah, la mama, la petrecere și la Abbott, la toate obstacolele pe care trebuie să le depășesc dacă vreau să mă fac bine.

După Valentine's Day, toate sunt bune și frumoase vreme de câteva săptămâni, dar în martie Sarah devine iarăși mai rezervată.

— Ce contează? spune când încerc să-i vorbesc despre asta. Oricum pleci curând la Boston.

— Pot să rămân aici, dacă vrei tu, să mă duc la Pratt, în New York.

— Nu mai spune așa ceva, Klee! E ridicol!

— Sarah...

— Pe bune! Să nu mai spui așa ceva.

Așa că încerc să fiu aproape de ea, dar fără s-o presez, chiar dacă primul lucru pare imposibil fără al doilea. Însă asta e ceea ce trebuie să fac. Pentru că Sarah e singura care contează aici, în Northhollow.

La școală e tot timpul cu prietenii ei, mă ține la distanță, ca să fie cu Abbott, și cu Dunn, și cu câteva dintre fetele cu care-și fac ei veacul. Îmi dau seama că, în afară de prenumele lor, nu știu mare lucru despre ei, nu m-am prea ostenit să aflu. Și probabil nici nu mai are sens s-o fac acum. Nu mai sunt nici trei luni de școală, și plec de aici. La New York sau la Boston. N-am să rămân aici, în rahatul ăsta de Northhollow. Poate că Sarah are dreptate. Poate că într-adevăr mă consider prea bun pentru ea.

Și totuși, încerc să găsesc un echilibru. Cu puținele ocazii când încerc să-mi dau întâlnire cu ea, Sarah spune că are deja alte planuri, dar că sunt binevenit să-mi petrec timpul cu ei.

Cu ei.

Tot timpul a fost așa, nu? Ori noi doi, ori ei. Mă hotărâsc să-mi dau mai multă osteneală să dreg situația, de dragul ei. Lucru care se întâmplă vineri, când o întreb ce planuri are pentru weekend.

O găsesc la dulapul ei din vestiar. Stând de vorbă cu Abbott.

Cretinul.

O cuprind cu un braț și îi spun nu-știu-ce fleacuri, înainte de a întreba în sfârșit ce se întâmplă în weekend. Sarah face o mișcare să

scape de brațul meu, așa că mi-l retrag, de teamă să nu mă port ca un bou posesiv.

— Hei, zic, fii atentă. În seara asta trebuie să lucrez la mapă. Dar n-ai chef să mergem mâine în oraș, să ne plimbăm prin High Line?

Apoi mă întorc spre Abbott:

— Hei, Keith, ce-ar fi să inviți și tu o prietenă și să vii cu noi?

— Klee... nu vrea...

Pare furioasă. Nu înțeleg. M-am gândit că i-ar face plăcere să-l invite și pe el.

— Nu se poate, Alden. Muzeele de fițe nu-s de nasul meu. În afară de asta, mâine-seară e chef la Dunn. N-ai aflat? Sărbătorim. Porter a fost admis la Michigan. Un colegiu din Divizia 1 și de-astea. E mare lucru.

Afișează un zâmbet fals. Mi se întoarce stomacul.

— E o veste destul de babană.

— N-am aflat, spun. Iar High Line nu e un muzeu. E un parc. Unul suspendat. Știi ce-i aia „suspendat”?

Sarah mă fulgeră cu privirea.

— Atunci poate altă dată.

— Poate, spune Keith.

Dar nu-mi întoarce invitația. Nu-mi spune: Hai și tu la Dunn.

Mie mi-e totuna. Oricum nu m-aș duce, chiar dacă m-ar invita. La urma urmei, e cam târziu să ne mai împrietenim.

⇔⇔⇔

Dr. Alvarez se ridică de pe bancă.

— Hai să vorbim despre asta mai târziu. Să ne plimbăm puțin acum.

Ridic privirea, surprins.

— Mai mergem puțin, mai stăm de vorbă. Poate găsim un loc în care să poți picta, adaugă.

Îmi pun rucsacul în spinare și mă ridic. Nu știu de ce, dar transpir. Îmi șterg palmele umede pe blugi.

— OK, da, ar fi bine, zic. Ar fi mai bine, cred.

Nu stă să mă aștepte, ci o ia înainte, suficient de aproape cât să mă audă vorbind, dar suficient de departe cât să-mi lase spațiu să-mi adun curajul.

⇔⇔⇔

— Sâmbătă nu o sun pe Sarah. Lucrez toată după-amiaza la mapă. Poate vreau s-o fierb puțin, îi spun doctoriței Alvarez, iar recunoașterea acestui fapt mă face să pufnesc în râs, sau poate intru în

panică, fiindcă am rămas în urmă. Și am toate motivele. Trebuie să predau cât mai curând lucrarea asta, care e ultima, altfel s-a zis cu mine. Ei mă așteaptă, și eu m-am lăsat pe tînjală. N-o să mă mai păsuiescă datorită „circumstanțelor”.

— După-amiaza târziu primesc un mesaj de la Sarah. Ceva de genul: „Vino, Alden. Dacă ai chef.” Nu pare să-și dorească asta cu adevărat. Mai degrabă îi pare rău pentru mine și se simte obligată. Adevărul e că nu și-a dorit niciodată să mă amestec cu prietenii ei din Northhollow, chestie care, cum spuneam, mie mi-a fost totuna.

— Până nu ți-a mai fost, spune dr. Alvarez.

— Mda. Poate. Bănuiesc că da. Oricum, la un moment dat, după-amiaza sau pe seară, primesc un nou mesaj: „Pine Street, nr. 44. La stînga după 7-Eleven. Cartierul Trees, de pe șoseaua principală, dacă vrei să vii...”

Tresar la auzul adresei care mi s-a imprimat în minte cu fierul roșu, când mă gândesc la casa lui Dunn, la ploaia torențială. Dar reușesc să continui.

— Sarah nu depune de obicei atâtea eforturi să mă convingă, așa că mă gândesc, OK, poate chiar vrea să vin. Bănuiesc că m-am simțit derutat, îi spun doctoriței Alvarez.

— Înțeleg, răspunde ea. Poate s-a simțit și ea la fel.

Dau din cap și înghit în sec. Nu sunt sigur care părți din poveste sunt importante și care nu. Dar brusc înțeleg. Sarah a simțit ceva pentru mine, poate chiar m-a iubit, la urma urmei. Sunt destul de sigur.

— N-am vrut să fiu considerat demn de milă. N-am vrut să-i pară rău pentru mine. Așa că mă conving că nu am dispoziția necesară să merg la o petrecere, să-mi pierd timpul cu cretinii ăia, deși ar trebui să mă străduiesc, de dragul lui Sarah. Poate că ea vede la ei ceva ce eu nu văd, dar adevărul este că nu văd și, spre deosebire de ei, eu nu sunt un ipocrit, așa că n-am să fiu un cretin și n-am să mă prefac.

— Ciudat, dar îmi amintesc că m-am gândit la cât de dor îmi era de Cleto și de Dan. Mai ales de Cleto. El îmi e mai degrabă ca un frate decât ca un prieten. Dacă l-aș fi sunat pe Cleto în seara aceea, poate nu s-ar fi întâmplat nimic din toate celelalte.

— Poate că nu, spune dr. Alvarez, sau poate nu l-ai fi prins la telefon. Sau poate n-ar fi decurs nici asta bine și poate s-ar fi întâmplat altceva nasol. Nu ne putem întoarce în timp. Nu poți schimba ce a fost. Doar ce va fi.

Strâng mingiuca antistres din buzunar.

— Probabil, spun. Dar îmi doresc să nu fi fost eu cel care a rupt legătura.

— Nu e neapărat așa. Încă o poți reînnoda, spune. Dar hai, povestește-mi întâi ce a fost.

— E atât de stupid, spun. Stupid, îngrozitor, prostesc. Deci, Sarah îmi trimite adresa și preț de o clipă mă gândesc să mă duc, dar imediat după aceea îmi trece prin minte să le trimit un mesaj lui Cleto și lui Dan. Să mă duc în oraș, să mă văd cu prietenii mei, înțelegeți? Însă e deja trecut de șapte și a început să plouă cu găleata. Și, chiar dacă ei ar fi în zonă, până am stabili noi ceva și aş ajunge eu în oraș, s-ar face aproape zece.

— Deci te-ai dus în schimb la petrecere?

Mă înfior.

— Nu din prima. Nu așa, spun. Îi ignor mesajul, dau drumul la televizor, pentru că, așa cum ziceam, m-am hotărât s-o fierb puțin. Dar sunt nouă mii de posturi, și tot n-am la ce să mă uit. N-am stare, sunt plictisit, așa că mă duc în față, dar mama a ieșit – iarăși, ca întotdeauna –, nu că mi-aș dori să stau cu ea, nici dacă ar fi acasă.

— Pe la opt îi răspund lui Sarah – „Stau acasă. Durere de cap. Mapa. Vorbim mâine” – și mă duc în camera de oaspeți.

— Habar n-am ce caut acolo. Să mă uit prin lucruri, poate. Au rămas atâtea nedespachetate. De când a murit tata, încă nu ne-am atins de majoritatea lucrurilor lui.

— În cameră e vraște, o mare de cutii și lăzi nedeschise. Apartamentul nostru din New York nu era mic. Toate lucrurile lui, în cutii, pe jos, pe scrin, pe impecabilul pat pentru oaspeți. De parcă ar veni vreodată careva în vizită. Câteva dintre pânzele mai mari ale tatei, care n-au încăput în cutii, stau sprijinite de pereți, unele învelite în hârtie de ambalaj, altele nu. Mă întristează să le văd stând acolo așa, ale nimănui.

— Umblu prin cameră și mă uit la ele, de parcă aş vizita un muzeu morbid. Îmi dau lacrimile, atât de mult mă înduioșează. Ca să fiu sincer, am și uitat cât de frumoase sunt. Flori-ale-soarelui, peisaje marine și naturi moarte. Fiecare ar merita să atârne pe peretele unei galerii. În colțul din spate descopăr una mare, împachetată, și îi dau la o parte hârtia într-un capăt. Nu-i a lui. E urâtă. Planul de zbor al lui Icar. Mi-o amintesc.

— Căderea lui Icar, spune dr. Alvarez, dar bănuiesc că vrea doar să-mi dea de înțelese că mă ascultă.

— Simt că ameteșc, că-mi pierd echilibrul. Parcă nu pot să respir. Îmi amintesc că m-am întrebat dacă poți avea un atac de cord la vârsta mea. Pe cuvântul meu că la asta m-am gândit, spun răsucindu-mă către dr. Alvarez, „Poate am un atac de cord”. Oricum, știu că trebuie să opresc gândurile astea, pentru că mă înfurie. Mă umplu de mânie: A încetat să picteze din cauza mamei, din cauza banilor. Dacă n-ar fi încetat să picteze, ar fi încă în viață.

— Dau jos câteva cutii din teancuri, scotocesc printre lucrurile pământești ale tatălui meu. Caut ceva, un indiciu. Poate mi-a lăsat un mesaj. Sincer, nu știu exact ce caut. Privirea îmi cade pe o cutie pe care scrie MARI/ PERSONAL, o deschid. Știu că nu se cuvine, dar o deschid.

— S-o ia naiba pe maică-mea. Poate e ceva acolo ce i-a aparținut lui și care mă interesează pe mine.

— Mă așez pe pat și încerc să desprind banda adezivă, dar, pe cuvântul meu, a sigilat-o ermetic. Cred că sunt cinci straturi de bandă adezivă de jur împrejurul ei. Așa că dau fuga în camera mea, iau din sertar un cuțit pentru hârtie și mă întorc în camera de oaspeți ferm decis. După ce reușesc să deschid cutia, îmi vâr cuțitul în buzunarul jachetei și mă așez pe jos cu lucrurile ei.

Dr. Alvarez scoate un sunet din gâtleej, de empatie și durere, dar acum nu mă mai pot opri. Ea a vrut să audă tot.

— Rahaturile din cutie sunt mai toate dezamăgitoare. Un teanc de dosare, plicuri. Câteva dintre dosarele juridice, maro-roșcate, ale tatălui meu. Nici măcar nu sunt ale ei, așa că nu înțeleg ce caută în cutia ei personală. Le răsfoiesc, dar nu mă interesează. Notițe juridice. Declarații fiscale. Un dosar, legat și el cu bandă adezivă, pe care scrie: Comisa de ETICĂ vs. D-l Alden. Nu e scrisul ei. E al altcuiva.

— Nu ai fost curios? mă întrerupe dr. Alvarez cu blândețe.

— Nu prea. L-am tot auzit pe tata vorbind cu mama despre probleme de acest gen. „Un client nemulțumit”, îi explica. „O reclamație nejustificată, ca să scape de nota de plată.” Știu că s-au certat din cauza uneia, cu câteva luni înainte să se sinucidă. Mama s-a luat de el, spunându-i c-o să piardă toți banii. „Banii mei, nu ai tăi, Marielle”, i-a trântit-o el. Ea își făcea tot timpul griji din cauza banilor, dar nu era ea cea care lucra.

— Înțeleg. Și după aceea? mă îndeamnă dr. Alvarez să continui.

— Mai e un dosar, de data aceasta cu scrisul ei, intitulat PERSONAL & CONFIDENTIAL. Și ăsta e lipit cu bandă, însă mai subțire. – Mi se strânge inima. – Înăuntru sunt fotografii, felicitări, scrisori. De la ea pentru el – „Scumpul meu Mark” – și de la el pentru ea – „Draga mea Marielle”. Chestii siropoase. Felicitări de dinainte să se căsătorească. Poze din perioada colegiului și tot soiul de e-mailuri de dinainte să existe Gmail.

Simt că mă sufoc, pentru că știu ce urmează.

— Și apoi dau peste un alt plic înăuntru acestuia, unul simplu, plin cu alte e-mailuri. Astea sunt ciudate, altfel, mai noi. Îmi dau seama după hârtie. Netedă și albă. Dar marginile de sus sunt tăiate, așa că nu văd cine le-a trimis sau când: „Dragul meu, frumosul meu bărbat, mă gândesc tot timpul la tine, la fața ta, la corpul tău... N-am crezut c-am să mai simt vreodată așa ceva...”

— Căcaturi de-astea. Nici nu pot să mă gândesc acum la ele. Dar, brusc, totul capătă un sens. Obsesia mamei mele de a arăta bine, de a se aranja, de parcă s-ar duce mereu la câte o afurisită de întâlnire...

Îmi pițigăi glasul, imitându-l pe al ei. Știu că sună copilăresc, dar vreau ca dr. Alvarez să înțeleagă.

— „Scumpul meu bărbat, Crăciunul nu înseamnă nimic fără tine. Știu că ești speriat și copleșit, dar curând va fi bine. Mai acordă-mi puțin timp... E nevoie de anumite manevre, pentru a-i proteja pe ceilalți...”

— „Manevre”. Vă vine să credeți? Și era probabil Crăciunul, cu puțin timp înainte ca tata să se sinucidă.

Abia îngaim cuvintele. Și acum îmi vine să vomit.

Aștept să pot reformula cuvintele, să nu mă mai apese aerul.

— Mă rog, le-am vârat la loc și-am aruncat cutia în dulap.

Și acum, ca și atunci, îmi urcă fierea în gât. Toate serile în care era plecată. Toate după-amiezile? În timp ce el făcea o muncă de rahat, pe care o ura, ca s-o țină pe ea în țeale de fițe, într-un apartament de fițe, cu obiecte de fițe, ea era într-o cameră de hotel din oraș. Iar el e poate acum aici, în Northhollow. Poate de-aia ardea ea de nerăbdare să ne mutăm aici!

— Nu puteam gândi, nu puteam respira, îi spun doctoriței Alvarez. Simțeam doar nevoia să ies.

— Și atunci te-ai dus acasă la Dunn.

— Da, spun cu glas stins. S-o găsesc pe Sarah. M-am gândit că Sarah

mă poate ajuta. M-am gândit că ea ar putea înțelege.

⇔⇔⇔

— Klee?

Sunt înfrigurat, umed. Zac chircit pe potecă, pe pământul rece. Deasupra mea se înalță copaci, razele soarelui se strecoară printre ei și cad pe mocasinii maro ai doctoriței Alvarez.

— Klee, ești bine?

Se lasă pe vine lângă mine, mă atinge cu blândețe pe spate.

— E OK. Îmi pare bine că mi-ai spus. Totul va fi bine.

Mă răsucesc și privesc în urma noastră. Am sentimentul că am mers foarte mult. Dar în depărtare, printre copaci, disting silueta masivă a Dubei cu Maimuțe.

Îmi domolesc respirația, și asta numai pentru că ea respiră împreună cu mine, îmi arată cum să fac. Inspir încet, expir încet. Îmi țin respirația, cât numără ea secunde.

— Respirație pătrată, spune ea. Funcționează aproape întotdeauna.

Fac cum mi se spune și, după încă un minut, mi-am mai revenit. Nu-mi mai este frig și nu mai am senzația de amețeală.

Mă așez în fund pe pământ, cu genunchii îndoți, cu capul pe ei. Aerul rece și liniștea mă ajută.

— Doamne, spun în cele din urmă. La asta m-am gândit, dr. Alvarez. Că, dacă o găsesc pe Sarah, totul va fi bine.

— Dar nu a fost? Întreabă.

— Nu, răspund. Nu a fost deloc bine.

⇔⇔⇔

Când urc în mașină, plouă în asemenea hal, încât nu văd mai nimic prin parbriz. Pornesc totuși la drum, conduc pe străzi lăturalnice, pe care nu le cunosc încă foarte bine. Mai ales când ajung în cartierul Trees.

Aspen, spre Oakwood, spre Ash.

Străzile sunt cufundate în întuneric, cu câte un felinar din loc în loc. Mijesc ochii, turbat, încercând să împiedic cuvintele mamei mele, imaginile acelea cumplite și scârboase, să-mi pătrundă în creier.

Casa lui Dunn e în direcție diametral opusă celei în care locuiesc eu. Dincolo de unde locuiește Sarah, dincolo de unde o luăm către River's Edge.

Cartierul ăsta se numește Trees, din motive evidente. Ash, spre

Dogwood. Dogwood, spre Poplar, spre Pine.¹⁵

Unde e Pine?

Pornesc ștergătoarele, dar plouă prea mult și prea repede ca să poată ele face față. Pânza deasă a ploii răsfrânge lumina farurilor, estompând contururile, împiedicându-mă să mai văd ceva. Mai rău, străzile astea dosnice sunt pline de hârtoape de la gheața și zăpada din cursul iernii, umplute acum cu apă de ploaie, care împrășcă în toate direcțiile când mă hurducăi prin ele cu Mercedesul tatălui meu.

La capătul a ceea ce pare a fi o fundătură întorc și scrutez iarăși strada Dogwood.

Văd un indicator care-mi scăpase înainte, dar, când ajung acolo, pe el scrie Maple, nu Pine.

O idee tâmpită îmi trece prin minte: *Dacă nu există strada Pine?* Dacă m-a păcălit Sarah, pentru că nu voia să vin?

Dar n-ar face așa ceva. Sarah mă iubește. Mi-a spus-o chiar ea.

„Scumpul meu bărbat...”

Acum înțeleg un lucru: *Oamenii mint tot timpul.*

Când trec iarăși pe lângă Ash, respir deja cu dificultate.

Cel mai bine ar fi să fac cale î ntoarsă, să mă duc acasă, dar, în schimb, măresc viteza ștergătoarelor. *Șum-șum-ul* lor inutil nu-mi sporește deloc vizibilitatea.

Calmează-te, Klee. Nu e o autostradă. Nu ai fost păcălit. Nu te mai purta ca un copil mic.

Nu te mai purta ca un nenorocit de bleg.

Privirea mea se plimbă înnebunită de colo colo și, când aterizează pe vreun indicator, mijesc ochii. Iarăși Poplar, dar acum mă împiedică și lacrimile să văd bine.

Rahat! Îți bați joc de mine?

Trag pe dreapta și mă șterg pe față cu mâneca, după care înalț privirea și citesc: *Pine Street. Sub nasul meu.*

Nicio păcăleală. Nicio minciună.

Găsește Pine 44. Acolo unde e Sarah.

Aud muzica încă înainte de a ajunge la casă. Pe stradă și pe gazon e plin de mașini, casa e luminată ca un afurisit de brad de Crăciun.

¹⁵ „Trees” înseamnă „copaci”, iar străzile din acest cartier poartă nume de copaci: „aspen” – „plop-tremurător”, „oakwood” – „lemn de stejar”, „ash” – „frasin”, „dogwood” – „sânger”, „poplar” – „plop”, „pine” – „pin”, „maple” – „arțar”.

Trec pe lângă un șir nesfârșit de mașini parcate, caut un loc, caut mașina mamei lui Sarah. Dar niciuna nu seamănă cu a ei. *Mare brânză. O fi venit cu mașina altcuiva.*

Muzica e tot mai tare. Acum rulez la pas.

Și dacă nu e aici? N-am să găesc în vecii vecilor un loc de parcare. Va trebui să dau iar roată.

Două bipuri stridente și opresc. Semnalizatoarele unei mașini negre clipeșc de două ori, doi puști ies în ploaie cu pași împleticiți. Se urcă în mașină, închid portierele și luminile de marșarier se aprind.

Măcar n-o să am mult de mers pe jos.

După câteva manevre de șofer beat, mașina iese cu spatele, iar eu intru cu Mercedesul tatălui meu în locul eliberat.

Găsește-o pe Sarah și totul va fi bine.

Pun schimbătorul în poziția Park, îmi trag gluga pe cap și ies în ploaia torențială.

Ajung la ușă ud learcă. Dar ușa e deschisă, așa că nu e nevoie să sun.

O împing și pășesc înăuntru.

Muzica e asurzitoare. Casa e înțesată de lume. Fum, mirosuri corporale, alcool. Un aer înăbușitor și îmbâcsit de transpirație. Doze de bere, sticle de whisky împrăștiate peste tot. Un miros dulceag și scârbos de iarbă.

— A venit Alden! zice cineva și se aud râsete.

Trec mai departe. Nu-mi pasă. Tremur, pentru că sunt ud până la piele.

Îmi croiesc drum prin hol, căutând-o înnebunit din priviri pe Sarah. Nu e nici în hol, nici în bucătărie.

Când trec prin living, cineva strigă „Băi!” și mă împiedic de un tip întins pe jos, peste prietena lui. Într-un colț o zăresc pe Anna Morrissey, din clasa lui Tarantoli. Strig către ea:

— Hei! N-ai văzut-o pe Sarah?

Dar Anna ridică din umeri, iar fata de lângă ea exclamă:

— O, la dracu'! după care își duce mâna la gură și se apleacă spre Anna.

Nu contează.

Concentrează-te.

Găsește-o pe Sarah.

— Încearcă în pivniță, îmi spune cineva și mă trage de umăr, așa că

Înaintez prin mulțime și cobor.

Dar nu e nici acolo, așa că urc iarăși.

Mai sunt niște scări care duc la etaj, la dormitoare.

Le iau câte două.

În prima cameră văd un pat, cel puțin patru corpuri care se zvârcolesc și se mângâie, un maldăr de haine și genți azvârlite pe podea.

Închid ușa și deschid alta. E ca la *Prețul corect*, numai că eu nu vreau să câștig nimic.

O altă cameră. Un alt cuplu. Nici urmă de Sarah.

Aproape mă simt ușurat.

Poate a plecat. Poate a plecat acasă.

Străbat coridorul cu pași împleticiți, cheaun de la fum și zgomot. Trebuie să mai arunc o privire și în celelalte camere și m-am cărat de aici.

Trec pe lângă o baie. Luminile sunt stinse, cu excepția unei lămpi de veghe, iar ușa e întredeschisă.

Cineva se mișcă înăuntru.

Deschid ușa larg și o închid iute la loc. Șocat.

O fată e pe toaletă.

Apoi aud ceva: un geamăt. Vocea unui tip, apoi vocea ei.

A lui Sarah.

Nu face pipi. Șade pe toaletă. Invers.

Deschid iar ușa, o migrenă începe să-mi pulseze în ochi.

E călare pe cineva.

Pe Abbott.

El se întoarce enervat și mă vede.

— Rahat!

O înghiontește și acum se întoarce și ea.

— Klee?

Are o expresie îngrozită. Speriată.

Nu are tricou pe ea.

— Ce căcat, Klee!

Se ridică – de pe toaletă, de pe Abbott – și vine spre mine, acoperindu-și pieptul cu brațele încrucișate.

Dar nu suport.

Nu pot vorbi. Nu pot rămâne aici.

Fac câțiva pași înapoi.

Tu nu contezi. Nimeni n-o să te iubească niciodată îndeajuns, Klee.

— Klee!

Nu pot respira.

Sarah întinde brațul să mă prindă.

— Nu! Te rog nu mă atinge, spun.

Mă lovesc cu spatele de ușă.

Cine a închis-o?

— Klee...

Trebuie să plec de aici.

— Lasă-l să plece, spune Abbott și vine spre mine.

— Cum zice el, spun.

Îmi îndes mâinile în buzunare, încerc să prelucrez informațiile, dar totul e tulbure. Totul se clatină în fața mea.

Abbott întinde mâna, și în clipa aceea degetele mele ating ceva metalic. Scot din buzunar cuțitul pentru hârtie și-l vântur în fața mea.

— Futu-i! Are un cuțit, Keith! Doamne, Klee! Te rog... Dar n-am de gând să-l folosesc. Vreau doar ca Abbott să nu se apropie de mine.

El se dă înapoi, dar eu tremur. Am sentimentul că nu mă pot ține. Mă desfac în bucăți, mă sfărâm. Sunt o clădire de sticlă în timpul unui cutremur.

Tata. Mama. Acum Sarah.

Trebuie să mă calmez. Trebuie să pun capăt situației.

— Klee...?

Ridic mâna.

— Klee...?

Trebuie să împiedic lucrurile să se sfărâme.

— Klee!

Tai o dată și amândoi se clatină înapoi. O singură tăietură rapidă și sunt iarăși liber.

Durerea... durerea e tot ce simt.

Sângele curge și simt că ameteșc, așa că mă las jos. Acum pot să mă opresc din tremurat și să gândesc.

Ușurare.

Ușurare.

Închid ochii.

Ușurare.

— N-am vrut să mă rănesc, spun cu glas stins. Nu m-am gândit la

nimic.

Vreau doar ca cineva să înțeleagă acest lucru.

Dr. Alvarez dă din cap, iar eu mă așez lângă ea. Cu umerii încovoiați, îmi ațintesc privirea asupra picioarelor mele.

Aerul reverberează.

— Am vrut doar să nu mai simt durerea, spun în cele din urmă.

— M-am prins, zice ea. Să înlocuiești o durere cu alta, nu-i așa?

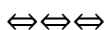
Dau din cap, recunoscător.

— Înțeleg. Și acum?

— Și acum.

Ridic privirea. Privesc în jur. Ne aflăm într-o poiană minunată. Soarele pătrunde prin dantela verde a copacilor.

— Acum vreau doar să fiu bine.

O vreme nu spunem nimic, ședem doar, iar când privesc iarăși în jur și observ împrejurimile, remarc lucruri pe care nu le-am remarcat la început.

Vizavi, o bancă albă, de piatră, identică celei pe care ședem noi, cu picioarele sculptate cu motive de fructe și păsări. În mijlocul poienii, un soi de altar mic.

Mă ridic și mă duc la el. E o buturugă scundă, plată, pe care au fost așezate trei statuete de piatră budiste, câteva cristale și pietre adunate pe plajă, precum și câteva castroane de metal umplute cu apă, în care plutesc petale de flori. Câteva flori artificiale, din mătase, decolorate de soare.

O privesc întrebător pe dr. Alvarez, care spune:

— Nu, pe cele mai multe dintre ele nu le-am pus eu acolo, dacă asta te întrebai. Doar o statueta și câteva pietre adunate pe plajă. Celelalte erau deja aici, când am descoperit eu locul.

— O! Uau! Ciudat. Vreau să zic, tare... Dar ciudat.

— De acord, spune ea. De altfel, eu nu sunt foarte religioasă. Dar mi se pare un loc drăguț și liniștitor. La câțiva ani de zile după ce l-am descoperit, am găsit la talcioc statueta aceea mică din mijloc. Și-mi place cum se umplu castroanele cu apă de ploaie.

Dr. Alvarez vine la altar, așază altfel unul dintre castroane, ridică de jos o ghindă și o aruncă înăuntru. Eu înalț privirea printre crengile copacilor și urmăresc razele soarelui, care cad aproape exact în centrul altarului.

— O alinare, nu-i așa? Întreabă dr. Alvarez. Nici nu-ți poți imagina de câte ori se întâmplă. De parcă toate aceste lucruri ar fi fost menite să se afle aici. Femeia care mi-a vândut statueta mi-a spus că o cheamă Tara cea Verde. M-am uitat odată cine e. E zeița compasiunii universale. Se spune că s-a născut din lacrimile unui bodhisattva, care a plâns văzând suferința lumii. Lacrimile lui au alcătuit un lac, din care a răsărit o floare de lotus. Când floarea s-a deschis, s-a ivit Tara cea Verde.

Dau din cap, amintindu-mi poveștile pe care mi le spunea tata.

— Cine știe dacă e adevărat, dar e o idee frumoasă, nu crezi?

— Ba da, spun și iau de jos un mugur de ceva, pe care-l așez într-unul dintre castroane.

Vreau să adaug și eu ceva, să contribui și eu cu ceva la acest altar.

Fac un pas înainte și studiez chipul Tarei celei Verzi. Ceva din înfățișarea ei pașnică mă umple de dorința de a picta. Mi-aș putea scoate din rucsac pensulele și pânzele, dar, pe de altă parte, mă simt obosit, așa că poate mâine. Poate am să întreb mâine dacă ne putem întoarce aici, să pictez.

Dr. Alvarez se așază pe banca de vizavi și-și întinde picioarele. Și-a scos iarăși pantofii și își mișcă degetele cu unghiile lăcuite cu roșu. Are tălpile murdare. Zâmbesc, gândindu-mă la prima zi când am vorbit cu ea și la cât de bine mă simt acum cu ea, la cât de mult îmi place acum de ea. Am încredere deplină în femeia din fața mea. Chiar n-a trecut decât o săptămână și jumătate?

— Deci, spune ea surâzând, ce a fost mai rău a ieșit la iveală, nu-i așa? Și uite că totuși stai în picioare, aici, în bătaia soarelui.

Ziua a 10-a – După-amiaza

Când mă întorc în cameră, îl găsesc pe Martin așteptându-mă la ușă.

Chiar n-am chef de el. Nu că m-ar deranja puștiul, dar nu am chef să vorbesc. Și, pe bune, e mult prea mic să creadă că poate să-și petreacă timpul cu mine.

— Ce mai faci, Martin? Întreb și simt încă povara dimineții.

Mă simt greoi și răvășit, de parcă aș purta în mine conținutul unei betoniere. Am chef să mă întind puțin, să trag un pui de somn, sau să mă uit la televizor la nu-știu-ce prostie în reluare.

— Vrei să mergem în camera cu jocuri? Au în spate o masă pentru ping-pong.

— Chiar?

Mă gândesc la Sora Agnes Teresa, care s-a dus acolo să-și umple gheridonul cu jocuri de societate din ultimele decenii, și mă trezesc întrebându-mă dacă o fi bună și la ping-pong. Fiindcă la asta aş putea s-o bat, deși nu e drept să gândesc așa. Abia ajunge probabil până deasupra tăbliei mesei.

— O cunoști pe Sora Agnes Teresa? întreb.

— Pe cine?

— Pe Sora Agnes Teresa. Călugărița care lucrează aici ca voluntar.

— Aia scundă? întrebă Martin, chestie care mă face să pufnesc în râs, fiindcă, zău, e eufemismul anului.

— Da, ea.

— O, da. Am mai văzut-o pe aici. De ce? Ce-i cu ea?

— Nimic. Nu știu. Îmi place. Vine uneori la mine și jucăm jocuri de societate.

— Zău?

Martin pare jignit. Deci bănuiesc că la el nu se duce să joace jocuri.

— Jocuri tâmpite, spun, pentru că nu vreau să-l fac să se simtă prost. Pe bune. Chestii de genul dame și Candy Land.¹⁶

Râd, iar Martin râde și el. Dar adevărul este că acum mă simt puțin deosebit. Ca și cum Sora Agnes Teresa m-ar fi ales pe mine, ca și cum ar fi avut vreun motiv să mă sâcâie și să mă recruteze taman pe mine.

— Mă rog, spun, sigur, de ce nu? Hai să jucăm ping-pong.

— OK, dar să știi c-am să te bat de-o să-ți sară capacele, mă avertizează Martin.

— Sunt obișnuit cu asta.

Îl urmez pe coridor, câteva uși mai încolo.

— Hei, unde e Sabrina?

— Nu știu, spune în timp ce deschide ușa de la camera cu jocuri și aprinde luminile. Nu suntem tocmai prieteni, sau n-ai observat?

— Nu, n-am observat, zic. Și sunt sigur că sunteți.

Dar perspicacitatea declarației lui mă cam surprinde. Puștiul e deștept, nu încape îndoială, însă pare să nu fie tot timpul conștient de asta. Martin ridică din umeri și spune:

— Ba nu, nu suntem. De ce am fi? Oricum, niciunul dintre noi n-o să rămână prea multă vreme aici, dacă avem noroc. Așa că nimeni nu prea

¹⁶ Joc pe tablă pentru copii sub șapte ani (n. red.).

e prieten cu nimeni aici.

— Înțeleg asta, spun. Dar eu cred că suntem. Poate există mai multe feluri de prieteni. Persoane care te susțin.

Îmi vine să-i răvășesc părul, să fac ceva. Brusc mi-e chiar milă de puștiul ăsta.

— Poate.

Ridică iarăși din umeri.

— Pe de altă parte, de unde să știu eu? Doar nu sunt nu-știu-ce expert.

„Zău?” Îmi vine să-l întreb, „Chiar nu ești?”, fiindcă tot timpul se poartă de parcă ar fi unul. Dar are un ton atât de înfrânt, încât întreb în schimb:

— Deci spune, ai mulți prieteni acasă?

— Nu prea. Tu?

Martin caută în dosul ușii opritorul de cauciuc și-l vâă în crăpătură, ca să nu se închidă ușa.

— Regulile casei, spune și se îndreaptă către rafturi.

Scoate de acolo o găleată transparentă, de plastic, plină cu palete și mingi albe de ping-pong.

— Hai cu mine.

Se întoarce și intră într-o a doua încăpăre.

— Deci ai?

— Ce să am?

— Mulți prieteni.

— Ba. Ca tine. Nu prea. Dar eu n-am venit decât anul ăsta la Northhollow.

Mă gândesc că mă va întreba de ce și va trebui să-i explic ce s-a întâmplat cu tata și de ce a vrut mama să ne mutăm aici în ultimul meu an de liceu. Să-i explic cum a fost cu Cleto și cu Dan și ce buni prieteni eram. Dar el se mulțumește să spună:

— Mda, cam așa e. Cei mai mulți dintre noi, cei de pe-aici, rareori avem mulți prieteni buni.

Mă opresc din mers și gândurile îmi revin la Cleto.

— E adevărat?

— Bineînțeles că e adevărat. Suntem genul singuratic. Ne izolăm de ceilalți. Nu suntem în stare să ne păstrăm relațiile. Există o mulțime de indicii, înainte să ajungem aici. Nu prea ai experiență cu asta, nu-i așa? ăsta nu e, cum s-ar zice, primul pas.

Doamne! Mă gândesc la Sarah și la cât de căpos am fost că n-am vrut să-mi petrec timpul cu prietenii ei. Pe de altă parte, Abbott și Dunn, mă rog, nu prea poți da vina pe mine, nu? Dar totuși. Iar Cleto și Dan, n-am mai încercat să-i contactez...

— Noi toți ne facem vinovați de asta, spune Martin clătinând din cap. Tot aud poveștile altora. Niciunul dintre noi nu crede că are vreun amestec. Dar are. Refuzăm să ne conectăm. Ne retragem. Sau, cel puțin, nu apelăm la nimeni pentru ajutor. Credem că o putem scoate singuri la capăt. Nu avem nevoie de nimeni.

Se oprește în dreptul unei mese mici, verzi, de genul celor care se pot folosi și pentru jocurile de cărți sau biliard.

— Știi, știu, nu e dimensiunea standard. Dar e mai bine decât nimic. Tu servești, spune și-mi azvârle o paletă și două mingi.

Ne pasăm unul altuia mingea din vreau, eu cam aiurea, dată fiind dimensiunea neobișnuită a mesei, până când Martin lovește o dată în forță mingea, care pică exact pe muchia mesei din partea mea, după care îmi zboară pe lângă cap și se oprește într-un geam.

— Mișto lovitură, spun. Nu mi-ai spus că ești un as și la asta.

Martin ridică din umeri. În ultimele zile i-a cam lipsit entuziasmul inițial.

— Norocul prostului, zice. În afară de asta, e o chestie total inutilă la care să fii as. Să știi că te invidiez. Te duci la colegiu în curând. Mi-ar plăcea să fiu în locul tău.

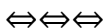
Recuperează mingea și servește.

— Hei, Martin, să știi că ești un tip mișto, spun. Și deștept. Știu că știi asta. Dar nu numai deștept. Nu așa cum crezi tu, ci și în alte feluri. Ai o grămadă de calitate.

— Crezi? Întreabă Martin și mă iscodește cu privirea, încercând să-și dea seama dacă-l iau peste picior.

Dar nu-l iau. Îmi pun paleta jos, mă duc la el și-l cuprind cu un braț pe după umeri, îi răvășesc o dată părul, frățește.

— Da, nu fac mișto de tine. Chiar cred asta.

După ce Martin se întoarce în camera lui, mă duc la biroul asistentelor. Am ceva de făcut.

— Pot să dau un telefon, vă rog? Întreb. E un număr extern. Un prieten din New York.

— Poftim, spune asistenta medicală. Trebuie să formezi întâi 1

pentru apelurile externe. Poți să te așezi acolo.

Îmi indică niște scaune goale, aflate vizavi de biroul asistentelor.

Mi se pare aiurea să sun de pe fix, n-am mai făcut asta de o veșnicie și, brusc, nici nu mai sunt sigur că-i știu numărul de mobil. Îl formez de trei ori greșit, înainte de a fi cât de cât sigur că l-am nimerit pe cel bun.

În clipa când sună, intru în panică. E în timpul săptămânii. Nici nu m-am uitat la ceas. Probabil e încă la școală. Arunc o privire la ceasul de deasupra biroului asistentelor: ora 2:36 după-amiaza. Tocmai au ieșit. Dar poate e în vreun grup de studiu și stă până mai târziu. Poate e cu Dan. Poate are o prietenă.

Telefonul sună de patru ori și, exact când să închid, îi aud familiarul:

— Hey, yo.

Nu zic nimic. Nu sunt în stare să scot un cuvânt.

— Cine e?

E clar că e nedumerit. Doar îl sun din afurisita de Dubă cu Maimuțe. Oare ce apelant i-o fi apărut lui pe ecran?

Mai bine închid.

— Boule! spune.

— Cleto? mă grăbesc să zic.

— Klee? Hei! Ce mai faci, frate?

Nu mare lucru. Te sun de la balamuc.

Am avut o zi proastă și m-am țicnit.

— Klee? Mai ești acolo? De unde suni, frate?

— Da, hei. Sunt aici. A trecut ceva timp. Voiam doar să te salut.

— Mă bucur să te aud. Chiar am vorbit azi după-amiază cu Dan despre tine. Pe bune. Poate ai sughițat, frate.

Mi-e rău. Chiar am senzația că vomit. Nu știu ce-o fi fost în mintea mea, să-l sun pe Cleto de aici.

— Ești OK, frate? Al cui e numărul ăsta? Ești liber în weekend? Vii la noi? Melting Snow cântă în Copper Penny și ne gândeam cu Dan că poate vii și tu.

Melting Snow e o trupă pe care o urmăream noi. *Înainte*. Iar Copper Penny e un bar din Village, unde unchiul lui Dan e angajat și ne lasă să intrăm. Atâta timp cât nu ne atingem de bar.

— Mi-ar plăcea, spun. Da. Dacă aș putea, aș veni, cum să nu. Dar nu în weekendul ăsta. De-aia te-am și sunat, frate.

— OK, bine.

Îmi dau seama după vocea lui cât de dezamăgit este și iarăși mă

izbește gândul că el a încercat. *El* a încercat. Chiar și după ce m-am mutat eu la Northhollow. Și el, și Dan îmi telefonau, ne făceau planuri, dar eu găseam în mod inevitabil o modalitate de a le trage clapa. *Suntem genul singuratic. Ne izolăm. Nu suntem în stare să ne păstrăm relațiile. Există o mulțime de indicii, înainte să ajungem aici.*

— Dar nu fiindcă nu vreau, Cleto. Vreau. Aș vrea. Am avut un mic accident... spun.

— Ești OK?

— Da. Mersi. Mă rog, de fapt nu chiar un accident. M-am împăcat cam greu cu situația de aici.

— Îmi pare rău să aud asta. Pot să te ajut cumva?

— Nu. Sunt OK. Vreau să zic, cred că sunt OK, acum.

— Vrei să vorbim despre asta?

Și brusc vreau. Chiar vreau să vorbesc cu Cleto. Cu prietenul meu. Să-i spun tot. Așa că-i spun. În șoaptă, întors cu spatele, ca să nu mă audă asistenta medicală. Toată tărășenia. Despre Sarah, despre mama și scrisorile ei tâmpite – despre relația ei – și despre cât de belită era situația deja cu mult înainte.

— Cred că nu am gestionat bine faza cu tata atunci când s-a întâmplat, spun, și s-au adunat multe, și mi-am cam pierdut mințile, bănuiesc.

— Uau! spune Cleto. Habar n-am avut.

— Știu. Am luat-o razna. Adică, am luat-o razna urât de tot. Dar cred că aici mă fac bine.

— Rahat! zice după câteva secunde de tăcere deplină. Nașpa. Îmi pare rău. Nici nu știi ce să spun.

— E OK.

— Da.

Tace câteva secunde, după care spune:

— Deci crezi că ieși curând?

— Da. Adică sper că da. Va trebui să mai fac terapie, să iau medicamente, de-astea.

— Clar, spune Cleto.

— Da. În orice caz, m-am gândit să-ți spun. Să te contactez. Tu ești cel mai bun prieten al meu, Cleto. Dintotdeauna. Și aici n-am niciun prieten. Și n-am vrut să afl de pe cine-știe-ce rețea de socializare sau mai-știu-eu-de-unde.

— OK, frate. Îmi pare bine că mi-ai spus. Fă-te bine, Klee! Să fiu al

naibii! Să faci bine să te faci bine! spune.

Ziua a 11-a – Dimineața

Dr. Alvarez stă cu spatele la mine și se uită pe fereastră cum plouă mărunț.

Ieri, la lumina soarelui, stând de vorbă cu dr. Alvarez, cu Cleto, totul mi s-a părut mai plin de speranță, mai fezabil. Dar astăzi m-au apucat iar grijile. Dacă n-am să mă mai simt niciodată suficient de bine pentru a ieși de aici?

Când intru, se răsuțește și zâmbește. Zâmbetul doctoriței Alvarez aproape mă face să cred ce crede ea. Că am să mă fac bine. Că sunt deja mai bine. Că în curând voi fi pregătit să plec acasă.

— Klee, spune și-mi face semn către canapea, așa că iau loc. Ți-am zis cât de mult îmi place numele tău?

Nu răspund nimic, pentru că nu prea știu ce să zic.

— Klee, spune, după care repetă: Klee. Simplu, trainic, atrăgător.

Mă foiesc stânjenit. Nu prea stau să mă gândesc la numele meu. Adică mă gândesc, dar nu așa. Uneori e o povară. Iar eu n-am fost niciodată un admirator al lui Paul Klee.

— Mamei mele îi plăcea, spun. Tata și cu mine îi preferam pe impresioniști și postimpresioniști, evident. Manet, Gauguin, van Gogh. Dar mamei mele îi plac pictorii Bauhaus și cei abstracti, Kandinski, Klee, și alții mai moderni.

— Atunci înțeleg de ce s-ar putea să nu-ți placă, dar să știi că ți-au ales un nume grozav, puternic. Deși îmi imaginez că pronunția lui greșită te scoate din minți.

— Cam da, spun. Dar m-am obișnuit.

Mă răsucesc și privesc pe fereastră. Ploaia s-a întetit. O furtună de primăvară, cu tunete cu tot.

— Te înțeleg, crede-mă. E ciudat, probabil nu știi încă – sau poate știi? –, dar prenumele meu este Ailîn, cu accent circumflex pe al doilea i.

Are dreptate, nu-i cunoșteam prenumele. Nici nu m-am gândit vreodată la el. De fapt, nici nu mi-a trecut prin minte că ar putea să aibă și ea un prenume. Pentru mine, ea e dr. Alvarez.

— Deci vezi? Te înțeleg, de aceea m-am și simțit atât de prost când mi-am dat seama că ți-am pronunțat numele greșit. Deși acum nimeni nu-mi mai spune Ailîn. De multă vreme. Pentru prietenii mei apropiați

și pentru familia mea sunt Lynnie sau Lynn, iar mama a murit acum doi ani... Ea era singura care-mi zicea pe numele meu adevărat.

Glasul ei devine trist și-mi dau seama că avem mai multe în comun decât credeam. A pierdut și ea recent un părinte. Deși bănuiesc că din cauze ceva mai normale.

— Oricum, din câte am reușit eu să aflu, numele meu înseamnă „transparent” sau „limpede”, ceea ce mi-l face mai simpatic decât mi-ar fi fost altfel. E un nume din Mapudungun, o limbă izolată, vorbită în Chile, în regiunea sud-centrală. Nu mă întreba detalii.

Îmi face cu ochiul și înconjoară măsuta scundă, de cafea, ca să se așeze pe scaunul ei.

— Mama era din Chile, spune, dar am descoperit și derivări din limba gaelică. Tata, pe de altă parte...

Râde de ceva comic, în care eu nu sunt inițiat.

— Era din San Salvador.

— O, uau! spun și mă răsucesc iarăși către fereastră.

Huruitului înfundat al unui tunet îi urmează o succesiune rapidă de fulgere.

— Cam plecticos.

Râde înăbușit.

— Ce vreau eu să spun este că-mi plac numele. Mă interesează. De multe ori mă întreb dacă și în ce măsură ne modelează. Am încercat să cercetez ce legătură ar putea să existe între numele noastre și ceea ce suntem noi – ceea ce devenim –, dacă există vreuna.

Iarăși se aude trosnetul și huruitul unui tunet, de data aceasta mai tare și mai aproape, și începe să plouă torențial, compact, aproape asurzitor.

— În orice caz, m-am uitat și după numele tău, fiindcă eram curioasă. În engleză sună precum „clay” („argilă”), dar eram curioasă dacă găsesc vreo altă explicație. În afară de persoana lui Paul Klee. M-am întrebat dacă are o semnificație anume.

După cum îți poți imagina, nu se găsesc foarte multe explicații pentru varianta ortografiată astfel, iar majoritatea se referă într-adevăr la pictor. Dar se pare că există o legătură și cu greaca, prin cuvântul care denumește trifoiul sau pe cineva ce locuiește în apropierea unui câmp de trifoi. Îmi place foarte mult ideea, pentru că, dacă te gândești la trifoi, te gândești imediat la noroc. Dar n-am fost mulțumită. Nu asta căutam. Așa că m-am uitat după varianta în

engleză, „clay”, fiindcă așa se pronunță în engleză, nu? Ei bine, ai vreo idee ce ar putea să însemne?

Încerc să mă concentrez, în pofida vacarmului furtunii. Sunt agitat; îmi evocă imaginea casei lui Dunn și tot ce vreau eu să știu în momentul de față e cum ajung de aici la mai bine, acasă.

— Un soi de argilă, sau mineral, sau pământ, așa zice? Întreb fără tragere de inimă.

— Aha, vezi? Ai crede că așa este. Și există, într-adevăr, această versiune, forma scurtă a lui Clayton, derivată din engleza veche. Dar în investigațiile mele am mai dat peste o explicație.

Scoate din buzunarul jachetei ei tricotată o bucată de hârtie împăturită și o netezește în poală.

— N-am putut găsi originea. Dar există o variantă scrisă cu k, despre care se spune că înseamnă „cel ce este nemuritor”.

Îmi împinge bucata de hârtie peste masă. Privirea mea o caută pe a ei.

— Nu e o alegere rea, dacă stăm să ne gândim, nu-i așa?

Dau din cap și-mi înghit nodul din gât.

— Deci acum, după ce am vorbit despre toate celelalte, despre ce s-a întâmplat cu Sarah, despre ce s-a întâmplat cu mama ta, poate că a sosit momentul să vorbim despre tatăl tău.

Și asta și facem. Pe fondul ploii și al tunetelor, cu mine strângând în mână hârtia pe care scrie „nemuritor”.

Vorbim despre el înainte și vorbim despre el după. Și vorbim despre după-amiaza în care l-am găsit. Iar când încheiem, dr. Alvarez spune:

— Sunt atâtea lucruri de prelucrat, atâtea de asimilat, lucruri pe care puțini dintre noi le-ar putea procesa singuri. Va trebui – și asta vom face – să mai vorbim despre asta. Să vorbim despre instrumente, despre cum să prelucrezi și cum să te eliberezi. Despre cum te poți vindeca realmente.

— Dar, înainte de toate acestea, mai zice dr. Alvarez, vreau să-ți spun că-mi pare rău. Îmi pare rău că ți s-a întâmplat ceva atât de tragic. Și-mi pare rău pentru durerea ta. Nu pot decât să-mi imaginez cât de îngrozitor trebuie să fi fost.

Cuvintele ei zăbovesc între noi, amabile, blânde și sincere. Ploaia a încetat. În încăpere s-a făcut liniște. Privirea mea se îndreaptă în mod constant către perete, deasupra capului doctoriței Alvarez, acolo unde atârna *Grădina lui Daubigny*.

Dacă aş putea să dispar în ea!

Închid ochii şi pretind că sunt pisica absentă, că mă strecor dincolo de marginile mate, că trec prin iarba răcoroasă. Îmi imaginez că în casa albă, cu acoperiş albastru, se află tatăl meu. Mama mea şi tatăl meu. Cum erau înainte. Noi toţi, râzând, întregi.

Dar adevărul este că nici atunci, înainte, tabloul nu pare normal şi întreg. Ceva lipseşte, ceva mai profund, ceva ce caută să se vâre în el.

— La ce te gândeşti? întreabă dr. Alvarez.

— Mă gândesc să încerc să văd lumea aşa cum este ea cu adevărat, spun. Sau cum era. Nu aşa cum mi-o amintesc eu sau cum îmi doresc să fi fost. Mă face să mă gândesc la o carte care-mi plăcea atât de mult când eram mic şi din care îmi citea mama. Se chema Zoom, cred, şi fiecare pagină, fiecare imagine, era, pe pagina următoare, o scenă mai mică dintr-o scenă mai mare. Astfel încât, atunci când întorceai pagina, oraşul din imaginea de pe prima pagină, cu străzile, casele şi maşinile lui, cu toată viaţa lui, se dovedea a nu fi un oraş real, ci doar o imagine de pe un timbru poştal, lipit pe un plic – o scrisoare – din mâna unui puşti. Iar puştiul acesta mergea pe o stradă, şi de jur împrejurul lui era universul, în toată vastitatea lui.

— Fascinant, spune ea. Mi-ar plăcea şi mie s-o văd.

— O parte din mine se simte uneori la fel de mică. La fel de neînsemnată. De parcă viaţa mea n-ar fi decât un timbru poştal. De parcă nimic din ce fac eu nu va avea niciodată suficientă importanţă pentru ca eu...

— Pentru ca tu să ce? întreabă ea.

— Nu sunt sigur. Pentru ca eu să-i ţin lângă mine pe cei pe care-i iubesc.

— Pentru ca tu să te ţii pe tine întreg, poate? întreabă.

Dau din cap, simt cum mi se umplu ochii de lacrimi, dar, în acelaşi timp, mă simt mai capabil de a le controla, de a mi le reţine de data aceasta, dacă vreau.

— Dar, vedeţi, acum mă gândesc că poate e greşit, spun. Poate privesc lucrurile dintr-o perspectivă greşită. Poate e bine că micile momente nu contează şi că singurul lucru care contează e ceea ce se adună la final. Fiindcă, privind lucrurile astfel, seara aceea cu Sarah în casa lui Dunn, scrisorile mamei mele, precum şi orice o fi făcut ea sau n-o fi făcut... ei bine, aceste momente devin nişte timbre poştale, dar nu definesc lumea din jurul meu, în toată vastitatea ei. Nu-l definesc pe

el, sau pe ea, sau pe mine. Iar ce am făcut eu sâmbătă seara? Nici asta nu sunt eu. A fost un moment. Un timbru poștal. Nu înseamnă neapărat că sunt ca el.

— Ca tatăl tău? întreabă dr. Alvarez. Condamnat să fii ca el?

— Exact, spun. Poate nu sunt deloc ca el. El e timbrul, dar eu sunt puștiul cu scrisoarea în mână.

Dr. Alvarez zâmbeste, însă nu spune nimic. Așteaptă să continui.

— Sarah mi-a scris, spun pe neașteptate. Mi-a zis mama. Mi-a tot trimis mesaje.

— Asta e bine sau rău? întreabă dr. Alvarez.

Privesc iarăși locul de unde lipsește pisicuța neagră și-mi impun să mă aflu acolo. Acasă. În interiorul acelei case albe, reconfortante. Îmi impun să mă întorc în timp, cu un an în urmă, poate chiar mai mult. Îmi impun să șed iarăși pe canapeaua aceea uzată, când eram toți trei, râzând, în Village. Dar acum înțeleg că trebuie să încetez să privesc înapoi, că trebuie să privesc înainte. Către Boston și colegiu. Către toată viața mea de-acum înainte. Pentru că săptămâna aceasta, luna aceasta, anul acesta, nu reprezintă neapărat imaginea în ansamblul ei. Sunt doar timbrul poștal de pe o singură scrisoare.

Și, deși nu sunt sigur ce înseamnă toate acestea sau dacă toate laolaltă alcătuiesc un întreg, am sentimentul că am găsit răspunsul.

Ziua a 11-a – Seara

Sora Agnes Teresa stă deasupra mea, cu o cutie în mână. Mai mică decât un joc de societate. Yams. Ba nu, nu e Yams. Pe cutie scrie Boggle.

N-am auzit de el. Îmi dau ochii peste cap, dar numai așa, ca s-o tachinez. Adevărul e că mă bucur s-o văd, indiferent cu ce joc de copii mici a ales să mă tortureze.

— Îmi pare rău că te găsesc dormind, spune cu vocea ei orăcăită. Credeam că am făcut niște progrese în privința asta.

— Am făcut. Adică fac. Adică facem.

Mă ridic în capul oaselor și împing la o parte așternutul sub care mă vârașem îmbrăcat.

— În caz că nu știți, spun, progresele pot fi destul de epuizante.

Râde și se duce la fereastră, să ridice jaluzeaua. Cerul a început să se întunece, dar încă poartă lumina zilei. E probabil trecut bine de ora șase. De-o vreme încoace, zilele sunt tot mai lungi.

— Ce furtună strașnică am avut adineauri, spune. Mă gândeam să

jucăm câteva runde și după aceea să mergem să înotăm.

Mă duc la masă și mă așez pe scaunul ei.

— Deci ce joc e ăsta? Întreb.

— Boggle. Îți convine?

— Probabil nu, zic zâmbind.

Ne pune fiecăruia în față câte un carnețel nou-nouț și un mini-creion, apoi scoate cubul cu capac transparent, îl scutură și-l agită bine, până când zarurile cu litere cad la locurile lor, după care mi-l pune în față, cu mâna așezată deasupra.

— Fără avantaje, spune, iar cuvintele trebuie să aibă cel puțin patru litere. Aici nu suntem între amatori. Nu folosești o literă de două ori decât dacă-ți apare de două ori pe tablă. Dacă ai folosit deja o literă, nu o mai folosești încă o dată. Ai înțeles? Nu e mare filosofie.

Ține în mână o clepsidră.

— Ești gata?

Dau din cap, încercând să nu-i ofer satisfacția de a ști că n-am înțeles o iotă din regulament.

— Bine.

Scoate capacul și răstoarnă clepsidra, apoi o întoarce rapid la loc, ca să nu se mai scurgă nisipul. Mijește ochii la mine.

— Ce e?

— Ți-au scos pansamentul.

Îmi duc mâna la ureche.

— A, da.

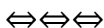
Țâțâie din buze.

— Ce e?

— Ca să fiu sinceră, sunt dezamăgită.

Surâde.

— Nici nu e chiar atât de urâtă. Atâta tam-tam și nu-i mai mult decât o scobitură. Nimic la ce să se holbeze lumea. Nimeni n-o s-o bage în seamă. Lasă-ți părul puțin mai lung. N-o să intereseze pe nimeni.

Mă duc la capătul mai adânc al bazinului și plonjez.

Mirosul de clor e o binecuvântare.

Parcurg fără oprire cinci lungimi de bazin, după care mă întorc la capătul mai puțin adânc, fără să scot capul după aer. Sora Agnes Teresa șade pe marginea bazinului și-și bălăngăne picioarele scurte și groase.

— Nu veniți în apă?

— Poate, spune. Mai înoată tu puțin. Nu vreau să te umilesc și aici.

Râd.

— Cum vreți.

Mă împing iarăși de la margine și mai parcurg câteva lungimi de bazin, până când obolesc și încep să respir greu, și atunci mă las să plutesc pe spate, fixând cu privirea tavanul de deasupra mea. Cu apă în urechi, totul e tăcut și calm.

Într-un final aud cum intră și Sora Agnes Teresa în apă. Vine spre mine pe jumătate mergând, pe jumătate înotând „câinește”, cu membrele ei scurte mișcându-se mai iute decât ar fi nevoie pentru a-i menține capul la suprafață. Privind-o, mi-e greu să-mi imaginez că e salvamar calificat.

— Cum reușiți? o întreb când ajunge lângă mine.

— Ce anume? vine replica ei, în timp ce bate apa cu picioarele ei scurte.

— Orice. Totul. Să vă vedeți de viață, ca și cum ar fi normală și frumoasă. Adică, păreți tot timpul fericită și mulțumită. Dar probabil e dificil, nu-i așa? Vreau să zic, cu toate aceste... Caut un cuvânt acceptabil și mă opresc la „provocări”.

Dă din brațe și ia o ținută dreaptă, cu bărbia jucându-i peste nivelul apei.

— La ce anume te referi, domnule Alden? întreabă, după care o ia din loc, parcurgând cu ușurință înot toată lungimea bazinului.

Ziua a 12-a – Dimineața

Deci a sosit momentul s-o fac.

Mă îndrept către cabinetul doctoriței Alvarez, unde, peste câteva minute, mama ni se va alătura, iar eu îi voi cere socoteală. Îi voi spune ce știu și cum mă simt.

— Întreabă fără să te temi de răspunsuri, mi-a spus dr. Alvarez.

Am să-i spun că am găsit scrisorile și am s-o întreb dacă tata a știut și el. Dacă asta a avut vreo legătură cu ce s-a întâmplat cu el.

— De cele mai multe ori e mai bine să știi decât să-ți imaginezi, mi-a spus dr. Alvarez ieri, și, în afară de asta, deși nu-mi face nicio plăcere să-ți dezvălui acest lucru, Klee, să știi că persoanele căsătorite înșală tot timpul. Și sunt înșelate. Asta nu înseamnă că e drept și bineînțeles că e ceva îngrozitor și răvășitor, dar e rareori un motiv de sinucidere. Așa că poate a contribuit la profunda nefericire a tatălui tău, dar mai

probabil este că au existat și alte probleme, totul pe fondul unui diagnostic de depresie. Deci ai tot dreptul să fii supărat pe mama ta. Dar nu știu dacă ai dreptul să dai vina pe ea pentru ce a făcut el.

Inspir adânc și merg înainte, trec pe lângă oribila pictură cu pești. Fie ce-o fi, am să-i cer socoteală. Am să-i spun ce am pe suflet, înainte de a ieși de aici.

Ca să *pot* ieși de aici.

Chiar dacă asta înseamnă să dau frâu liber furiei mele, să o fac pe mama să înțeleagă cât de mult o urăsc.

Chiar dacă va ajunge și ea să mă urască.

— Mă îndoiesc că va fi așa, iar tu nu poți continua să ții asta în tine, Klee. Acum înțelegi și tu acest lucru. Trebuie să-ți exprimi furia. Îți spun asta din experiență: nu e niciodată atât de rău pe cât te aștepti să fie.

Dar dacă se înșală? Dacă e mult, mult mai rău?

⇔⇔⇔

Zăbovesc în prag și respir ceva mai ușor. Încă nici urmă de mama.

Dr. Alvarez ține în poală albumul van Gogh. Când intru, dă câteva pagini înapoi și bate cu degetul în album. Pe pagina lucioasă, un copac verde, viguros, se înalță către un cer învolburat, de culoarea lavandei, dintr-o întindere de spice aurii.

— Lan de grâu cu chiparoși, spun și mă așez. Unul dintre tablourile mele preferate ale lui van Gogh.

— E un tablou care exprimă foarte multă speranță, nu ți se pare? Parcă simți în nări mirosul copacilor și pe față căldura soarelui, parcă auzi cum foșnește grâul în vânt. Mi-ar plăcea să găsesc o reproducere și să mi-o atârâ pe perete.

Dau din cap.

— Dar acesta?

Îmi arată un tablou cu un cer galben-verzui, un soare galben care se înclină și un bărbat în albastru, care strânge ceva în brațe, lângă un trunchi noduros de copac.

— Mi-am pus semne la câteva dintre cele care-mi plac cel mai mult, dar ce mă mai interesează pe mine este cât de diferite sunt între ele, unele atât de libere și aproape jucăușe, altele mult mai apăsătoare și întunecate.

— Semănătorul, spun. Iar acela, adaug și-i arăt tabloul alăturat, este Mâncătorii de cartofi.

Mă scutur cu un gest teatral.

— Ăsta nu mi-a plăcut niciodată. Absolut deloc.

— Mâncătorii de cartofi, repetă dr. Alvarez și atinge cu degetul centrul unui tablou întunecat, sumbru, înfățișând niște țărani așezați la o masă de bucătărie, din lemn.

— Les mangeurs de pommes de terre este titlul original, ceea ce în franceză înseamnă „mâncătorii de cartofi”. E unul dintre puținele tablouri pe care le urăsc de-a dreptul. Tata avea o reproducere în atelier, pe perete. Eu mă prefăceam că nu e de van Gogh.

Dr. Alvarez chicotește.

— Păi, îmi dau seama de ce nu te încânta. Nu e un tablou ușor de asimilat.

— Dar tatălui meu îi plăcea foarte mult. Era impresionat de tehnică. Încerca să-mi explice – să-mi arate cum reușea van Gogh să-i facă pe privitori să simtă pământul, murdăria și nenorocirea țăranilor. „Să simtă sărăcia prin vopsea, să miroasă lutul”, îmi spunea. „De parcă țăranii n-ar fi pictați în ulei, ci cu însuși pământul pe care l-au semănat.”

— Avea dreptate. E incredibil. Cred că ți-e dor să vorbești cu el despre artă.

— Da, spun. Mi-e dor de multe lucruri.

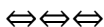
— Da.

Închide cartea și spune:

— Da. Îmi place faptul că, prin lămuriri și informații suplimentare, ajung să agreez mai mult un tablou. Sau, cel puțin, să-l apreciez mai mult. Îmi mai place și faptul că putem afla atâtea despre o persoană, după arta care-i produce emoție. Nu doar după tablouri, ci și după cărțile pe care le citește, după filmele la care nu se mai satură să se uite. Și invers: presupunem că știm atâtea despre ceva – despre cineva – după acești factori externi, când deseori nu știm mai nimic. Dar mi se pare demn de reținut faptul că tatăl tău era atras de acest tablou, în vreme ce tu nu ești. Poate că asta indică anumite diferențe dintre firile voastre. Oricum, îți sunt recunoscătoare pentru faptul că m-ai învățat să privesc lucrările lui van Gogh mai atent, altfel, și asta vine de la tine, prin el. Deci am, într-o mică măsură, sentimentul că l-am cunoscut și eu. M-ai învățat ceva, ceva ce-mi pare demn de știut.

Când deschid gura să-i răspund, se aude o bătaie în ușă. Înghit în sec. Privirea doctoriței Alvarez o caută pe a mea, iar eu spun:

— Că tot vorbeam de lucruri care sunt – sau nu – demne de știut.

Mama șade pe marginea canapelei, în blugi, pulover verde cu jachetă asortată și pantofi închiși, fără șireturi și cu tocuri groase, mimând o ținută mai lejeră. Pare să se simtă deosebit de prost în blugi. Nici n-am știut că mai are așa ceva în garderobă.

Privirea ei se plimbă agitată de la dr. Alvarez la mine și înapoi la dr. Alvarez. Într-un final se întoarce spre mine și întreabă:

— Cum ești, Klee? Ceva mai bine?

— Da, oarecum. Da. Mă țin destul de bine, cred.

— Asta e grozav!

Se întoarce spre dr. Alvarez.

— Nu-i așa? E foarte promițător?

Dr. Alvarez zâmbește.

— Da, doamnă Alden, foarte.

Mama dă din cap și-și frământă mâinile, de parcă ar presimți c-o așteaptă un calvar, după care se întoarce să privească pe fereastră.

— În sfârșit s-a făcut frumos! A plouat destul!

Poate din cauză că acum sunt mai bine, mai puternic, mama îmi pare cam fragilă. Slabă și delicată, de parcă înfățișarea ei obișnuită de Crăiasă a Gheții s-ar fi topit parțial. Sau poate din cauză că știu că trebuie să-i cer socoteală, iar sentimentul de vinovăție a pus stăpânire pe mine.

Dar ea e cea care ar trebui să se simtă vinovată, nu eu.

— Deci, Klee a lucrat foarte mult aici, spune dr. Alvarez și își mișcă picioarele sub masă.

Parcă nici ea nu se simte în largul ei din cauza mamei mele, iar cuvintele îi par alese cu grijă, măsurate.

— A lucrat foarte bine. Și cred că a făcut un progres considerabil. Dar am convenit că i-ar putea fi de folos să spună deschis ce mai are pe suflet, așa că am putea încerca să parcurgem împreună acești pași.

Studiază chipul mamei mele, pentru a aprecia în ce măsură e dispusă să colaboreze, dar expresia mamei e placidă și imposibil de interpretat. Și-a regăsit și pus scutul de gheață.

— Da, bine, sigur, spune și-și netezește o cută imaginară de pe blugi.

— Klee, vrei să începi tu?

Deja? Încă nu sunt pregătit. Îmi bate inima atât de tare, încât mi-e teamă c-o să-mi sară din piept. Mă așez altfel, să n-o mai văd pe mama,

și privesc afară, pe ușa cabinetului doctoriței Alvarez, către zona de așteptare. Aș putea să plec în clipa asta, să renunț. Să mă ridic și să ies pe ușă. Nu mai stau decât câteva luni cu ea și m-am cărat. La Boston sau, dacă acolo am dat-o în bară, naiba știe unde. Nu e nevoie să fac asta. Nu e nevoie să am o relație cu mama.

Dr. Alvarez spune:

— Klee, vrei să te ajut să abordezi chestiunile despre care am stat de vorbă?

— Nu, spun și mă răsucesc la loc. Pot și singur.

Bătăile inimii îmi acoperă cuvintele, pulsul îmi vâjâie în urechi. Mă întorc spre mama.

— Cine e A? Întreb cu glasul frânt.

— Cine?

— „A”. „Scumpul tău bărbat”.

Scuip cuvintele, mimez niște ghilimele, ca să-i stimulez memoria. Fața ei e o mască de nedumerire.

Se pricepe la asta, mama mea: să te faci să crezi că e nevinovată, că tu ești cel care nu înțelege cum stau lucrurile.

— În e-mailurile tale, o lămuiesc. În cutia din camera de oaspeți. „M, iubirea mea... cât de dor îmi este de tine...”

Glasul meu devine emfatic și sarcastic.

— Te-am auzit vorbind despre el, la înmormântare.

„Să nu afle niciodată. Nu are voie să afle.” Presupun că te refereai la mine? Sigur că da, doar eram de față!

Când își dă seama, pălește. Începe să-i tremure buza inferioară.

— Doamne, Klee. Despre asta era vorba? Doamne Sfinte, acum înțeleg. Acum – vai, Doamne... Se întoarce către dr. Alvarez.

— Am încercat să-l scutesc de toate acestea.

— Sunt convinși că ai încercat. Dar pe tata nu l-ai scutit, nu-i așa?

Furia mă împinge de pe canapea. Dacă nu plec de lângă ea, am să lovesc. Am să sparg ceva.

Dr. Alvarez vine la mine, mă apucă de braț, încearcă să mă potolească. Dar eu nu vreau să mă potolesc. Vreau să spun ce am de spus. Mă doare în cur cine o să mă audă.

— Te-ai prefăcut că ești distrusă, când a murit tata, dar nu ți-a păsat, nu-i așa? Ai fost bucuroasă să-ți vezi de viață! L-ai înșelat. Tu i-ai făcut asta! Ai fost probabil fericită când s-a dus!

— Doamne, Klee, te rog, nu spune așa ceva!

Mama s-a ridicat acum și ea, dar dr. Alvarez îi face semn să ia loc, așa că se așază, incapabilă să-și rețină lacrimile care i se scurg pe obraji.

— Cum i-ai putut face una ca asta? zbier. Lui. Nouă. Cum l-ai putut răni în asemenea hal?

— Klee, te rog, te-am auzit și am să-ți răspund, dar n-o să-ți placă răspunsul. Va trebui însă oricum să-l ascuți. Te rog. Habar n-ai despre ce vorbești... Sunt lucruri pe care tu nu le înțelegi...

Dr. Alvarez îi întinde mamei un șervețel, dar ea nu-l ia, îi face semn că nu-i trebuie. Buza îi tremură și mai tare, iar vocea ei a devenit acum o șoaptă.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți spun. Nu a fost așa. Tatăl tău era, adică... e-mailurile acelea nu sunt ale mele.

Se apleacă în față, se întinde după brațul meu, dar eu mă feresc de ea.

— Te rog să nu mă atingi. Să nu mă mai atingi niciodată.

— Klee, te rog. Doamne, ai înțeles totul greșit.

Mama se uită la dr. Alvarez, neputincioasă. Dar *asta* a înțeles ea greșit. Dr. Alvarez e aliata *mea*, nu a ei. E aici pentru *mine* și cunoaște adevărul. Deci faza cu Crăiasa Gheții n-o să mai funcționeze.

— El a făcut totul pentru tine, spun. A renunțat la tot! La pictură... la artă...

Îmi tremură vocea, dar trăinicia alianței mele cu dr. Alvarez – cu ce știe ea – îmi dă curajul de a continua. În sfârșit, spun ce vreau să spun de ani de zile.

— La artă, la vechiul nostru apartament, la tot ce a iubit *el* și tot ce-l interesa pe el. Pentru tine. Pentru ca tu să poți avea fițoșeniile tale, apartamentul tău scump, hainele tale frumoase. Dar nici asta nu ți-a ajuns. A trebuit să-l înșeli. L-ai trădat. E ca și cum i-ai fi dus pistolul la tâmplă...

— Klee! Încetează!

— Ba nu, tu să încetezi...

— Klee!

Mama țipă de data aceasta, suficient de tare pentru ca numele meu să răsună și să reverbereze și pentru ca eu s-o ascult.

— Nu sunt ale mele! „A” este un bărbat pe nume Armond, spune, de data aceasta cu un glas mai blajin. E-mailurile acelea erau ale tatălui tău...

Tăcerea e bruscă și asurzitoare.

Într-un final îngaim:

— Cum?

Pentru că partea a doua... nu sunt sigur că am înțeles-o bine. Ce a sugerat în legătură cu tata.

Armond.

— Cum? repet, dar acum pricep.

Începe să se condenseze. Nu știu cum e posibil, dar încerc. Cer din priviri ajutorul doctoriței Alvarez.

— Ascultă ce are de spus, Klee, zice ea.

Stau și aștept, deși încă nu pot s-o privesc pe mama în ochi.

— Scrisorile pe care le-ai găsit, Klee, spune mama, erau ale tatălui tău și ale unui alt bărbat.

Îi aud spusele, dar în mintea mea nu capătă niciun sens.

— Aiurea, zic cu glasul stins.

O spun, dar știu că nu e așa. Nu minte. Nu știu de ce n-am înțeles asta mai devreme.

Înstrăinarea dintre mama și tata... răceala ei... Comportamentul straniu al tatălui meu în ziua aceea în galerie, față de Armond, acum mulți ani...

Mulți ani.

— Doamne.

Îmi iau capul în mâini.

— De când...?

— Îmi pare rău, Klee. Ar fi trebuit să-ți spun...

Dar, bineînțeles, dacă aș fi privit eu însumi înapoi, aș fi înțeles.

Bineînțeles că aș fi înțeles.

Oricine ar fi privit mai atent ar fi văzut.

Alunec de pe canapea pe jos, mă întind pe spate pe covor și-mi ațintesc privirea în tavan. Aici, jos, sunt ferit de trâmba viscolului.

— Ești bine?

Mama întinde mâna către mine, dar eu i-o dau la o parte. Aștept să apară cioara, bărbatul cu barbă roșcată, în timp ce respir. Însă nu vine nici ea, nici el. Am doar un vâjâit ciudat, înfundat, în urechi.

Dr. Alvarez se ridică și vine spre mine, dar eu spun:

— De fapt sunt OK. Cred că sunt OK. Vreau doar să stau aici un minut. Continuă, mamă, vorbește dacă vrei. Te ascult.

Mama se trage mai aproape pe canapea, ca să-mi poată atinge cu

mâna genunchiul îndoit. Îmi rețin impulsul de-a o împiedica să-și lase mâna acolo.

— Îmi pare atât de rău, Klee. Ți-am ascuns anumite lucruri... n-am vrut să te mint, am vrut să te protejez. Să-ți protejez amintirile despre el. Poate am greșit și n-ar fi trebuit să fac asta. Dar nu erau problemele tale, erau problemele noastre. Probleme de oameni mari, pe care nu mi s-a părut corect să fii și tu obligat să le cunoști. M-am gândit că e mai bine dacă...

I se frânge glasul. Îi scapă un suspin, iar mâna ei dispare de pe piciorul meu. Ia un șervețel din cutie și își suflă nasul.

— N-am gândit bine, probabil, și îmi pare rău. Fiindcă, dacă nu știai, cum ai fi putut să înțelegi?

Mă așez, îmi trag genunchii la piept și îi studiez fața, atât de înfrântă, atât de plină de regrete, încât aproape mă doare s-o privesc.

— Îmi pare atât de rău, Klee. Eu știam de ceva vreme, cu mult înainte de moartea lui, dar au mai fost și alte probleme... N-am vrut să te amestec în ele. Suferea, știu asta. Dar și eu am suferit. Făcea atâtea greșeli, dar îl iubeam. Mi-e greu să-ți explic, dar îl iubeam.

În încăperea e liniște. Închid ochii, bucuros să simt sub mine podeaua, trainică și sigură.

— Deci tata era gay, asta vrei să-mi spui, zic în cele din urmă. Iar Armond era iubitul lui. Sau ceva de genul ăsta.

— Da, spune ea. De câțiva ani.

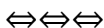
Surâde cu tristețe, iar eu dau iarăși din cap, îmi duc un pumn la frunte și mă lovesc. Fiindcă sunt un idiot, fiindcă nu am văzut, fiindcă nu am vrut să văd ceea ce probabil ar fi trebuit să știu.

Mama se apleacă deasupra mea.

— Îmi pare rău, repetă atingându-mă pe obraz. Am încercat să te protejez.

— Mda. Știu.

— Tatăl tău a fost un om minunat, în multe privințe. Dar a făcut și greșeli, iar faptul că ne-a mințit pe noi doi nici nu e cel mai grav lucru. Nu a fost cinstit față de mine sau față de tine. Dar cel mai rău este că nu a fost cinstit nici față de sine. De multă vreme. Și asta a dus la probleme mai mari. Comportament fraudulos. Probleme financiare. Îți explic dacă vrei. Dar, înainte de toate, trebuie să știi și să înțelegi un lucru: să știi că l-am iubit. Chiar și după ce am aflat, iar nimic din toate acestea nu schimbă faptul că amândoi te-am iubit foarte mult.

Sunt cu tata în atelierul lui și pictăm împreună, pe o pânză imensă, niște flori-ale-soarelui. Mă simt întotdeauna important când mă lasă să-l ajut.

— Toată lumea crede că obiectele au o singură culoare, că florile-soarelui sunt galbene, de exemplu, că limetele sunt verzi, dar, dacă privești mai atent, vei observa că nu este așa, spune. Limetele au urme de albastru și galben, iar florile-soarelui au urme de gri, și albastru, și verde și portocaliu, fiindcă așa este culoarea, mai mult decât percepi la prima vedere.

Mă uit atent la florile-soarelui și mijesc ochii, dar, oricât m-aș strădui eu, tot nu văd decât galben și portocaliu. Însă dau totuși din cap, ca să creadă că văd, fiindcă nu vreau să-l dezamăgesc.

— Bine, bravo. Să ții minte asta, Klee. Că viața cuprinde întotdeauna mai mult decât vezi tu cu cei doi ochi ai tăi.

După aceea pictăm, iar eu am grijă să iau cât mai multe culori pe pensulă, la care tata spune:

— Bravo, vezi? Exact așa, sau: eventual mai puțin albastru acolo.

În timp ce pictăm, tata îmi vorbește despre artă și „tehnică” și-mi povestește, ca de obicei, despre diverși pictori celebri. Despre van Gogh și Gauguin, Pissarro, Degas și Toulouse-Lautrec, dar cel mai mult despre van Gogh.

Îmi povestește că van Gogh era genial, dar nebun, și că odată s-a certat cu Gauguin și, brusc, și-a tăiat urechea și l-a fugărit pe Gauguin pe stradă cu urechea în mână.

— Stai puțin, am uitat, de ce voia să-i dea urechea? întreb, fiindcă mi-a mai spus povestea asta, dar tot nu o înțeleg.

— Nu voia să i-o dea. Nu a fost un gest deliberat, ci unul disperat. A împachetat-o și a vrut s-o dăruiască.

— Cui?

— Unii spun că unei fete. Unei femei.

— De ce să fi vrut ea urechea?

Tata râde.

— Ah, mă îndoiesc că o voia. Dar van Gogh nu mai judeca normal. O luase razna. După aceea l-au trimis la sanatoriul din Saint-Rémy.

— Era furios pentru că era bolnav?

Tata mă privește nedumerit, după care adaugă:

— A, nu, nu o luase razna în sensul că se înfuriase, ci că înnebunise.

L-au internat într-un spital de psihiatrie, asta am vrut să spun.

— Și atunci n-a mai pictat?

— Ba da. A pictat mai mult decât oricând și mai bine decât oricând.

Uneori trebuie să fim nebuni ca să ne dedicăm artei.

— Și apoi ce s-a întâmplat?

— A pictat niște tablouri magnifice, uneori câte o sută sau mai multe într-un an. Acolo a pictat și Noaptea înstelată.

— A devenit celebru?

Tata râde, dar din tonul lui a cam dispărut voia bună. Se duce la chiuveță să-și spele pensulele și-și mai pune niște culori pe paletă.

— Nu, nu a devenit celebru, Klee. Nu în timpul vieții. Abia mult mai târziu, după ce a murit.

— Asta e trist, spun. Cum a murit?

— S-a împușcat într-un lan de grâu.

— De ce?

— Fiindcă era nebun, ți-am mai zis.

Se aude o bătaie în ușă și intră mama. Zâmbește. Ne-a pregătit sandvișurile ei „sofisticate”, în care a înfipt scobitori cu franjuri de hârtie.

Mama așază tava pe masa de lucru din apropierea ușii și nu spune nimic, stă doar și se uită la noi cum pictăm. Expresia de pe fața ei e fericită, angelică. De parcă n-ar dori să se afle altundeva decât aici.

După o vreme, tata spune:

— De ce nu te așezi, Marielle, sau, și mai bine, de ce nu-ți iei o pensulă, să vii să ne ajuți?

Mama râde, dar clatină din cap.

— Știi că am două mâini stângi.

— Ne distrăm și noi. Nu ai cu ce să greșești. Facem un studiu cu flori-ale-soarelui.

Îi face cu ochiul.

— Omagiul nostru pentru van Gogh.

Mama se schimbă la față.

Abia acum văd cum s-a schimbat la față. De fiecare dată când îmi vorbea tata despre van Gogh. Atunci nu am văzut.

— Bineînțeles, pentru cine altcineva? spune.

Vreau să fie iarăși fericită, ca atunci când a intrat în atelier. Dacă-i arăt cât de deștept sunt, câte m-a învățat tata, poate va zâmbi iarăși.

— Știi că și-a tăiat urechea, ca să i-o dea unei fete? Dar nu a murit

din cauza asta. A luat-o razna. Adică a înnebunit. Dar, când s-a dus la spital, a continuat să picteze. A pictat sute de tablouri. Însă după aceea s-a îmbolnăvit și mai rău și s-a împușcat.

— Doamne, Mark!

Ochii mamei scapără de furie. Se duce la vază și scoate din ea florile-soarelui și le îndeasă în coșul de gunoi.

— De ce-i bagi în cap asemenea lucruri? E doar un copil...

— Asta-i viața, Mari. Nu poți să-l ferești de ea.

Își înmoaie pensula și continuă să lucreze.

— Nu e viața, e moartea! Și nu e OK. Are opt ani, pentru numele lui Dumnezeu! Lasă-l să aibă opt ani. Lasă-l să fie lipsit de griji. Nu-l învăța lucrurile astea morbide pe care le ai tu în cap, numai fiindcă ești nemulțumit de viața ta! Crezi că e nostim să-l transformi în tine, în artistul nebun care ai vrea tu să fii? Ei bine, nu e! Așa că las-o baltă. Pe bune. Păstrează pentru tine tâmpeniile astea morbide, nepotrivite!

Iese val-vârtej, lăsând în urma ei atelierul distrus și tăcut. După un moment, tata spune:

— Asta-i mama ta. Lasă că-i trece. Dacă ai de gând să pictezi, ei bine, nu ești un bebeluș. Noi nu te putem proteja de lume.

Așa e. Pentru că nu sunt un bebeluș. Sunt un artist, cum e tata. Cum a fost van Gogh.

— Noi, artiștii, ținem unii la alții, spun, pentru că viața cuprinde mai multe decât vedem noi cu ochii noștri.

— Ai înțeleș, puștiule, zice tata.

Ziua a 12-a – După-amiaza

Sar peste terapia de grup, iar dr. Alvarez spune că e OK. Mă gândesc să-i caut pe Sabrina și pe Martin mai târziu, să văd ce mai fac, dar nu vreau să vorbesc cu nimeni. Mai am nevoie de ceva timp să procesez.

Nu mi-e rușine de ce a fost tata. Nu-i deloc vorba despre asta. Sunt furios pe el că ne-a mințit. Că s-a prefăcut. Că a fost un impostor. Că a crezut că asta trebuie să fie.

Sunt furios pentru că nu știu *cine* a fost el.

Privesc afară pe fereastră, în curte, unde brahiozaurul e în mișcare, zgomotos, huruind, mușcând din pământ.

Amintire după amintire mi se strecoară pe nesimțite în minte, cu părinții mei în roluri inversate, o Vineri Trăsnită, când tata e cu toane și absent, iar mama e cea care încearcă să fie voioasă, cea care încearcă

să țină totul laolaltă.

De ce am văzut-o eu pe *ea* ca fiind cea ticăloasă, de ce i-am luat lui apărarea, în defavoarea ei, în repetate rânduri?

M-am gândit că are nevoie să fie protejat?

Simt cum mi se strânge coșul pieptului.

Dacă acelea sunt scrisorile lui, cum a putut trăi așa, fără să ne spună nouă? Fără să-mi spună *mie*.

Nu s-a gândit că merit să știu și eu?

Ziua a 12-a – Seara

— Ești treaz? întreabă vocea familiară a Surorii Agnes Teresa, după o bătaie slabă în ușa.

Mi-am îmbrăcat deja slipul, în speranța că va trece pe la mine.

— O zi grea? întreabă când mă vede.

— Nici nu vă puteți închipui, răspund.

Fac câțiva pași în apa rece, mă las învăluit de ea. Când mă răsucesc, Sora Agnes Teresa își întinde pe un scaun rasa împăturită. Poartă același costum de baie întreg, bleumarin, practic, de data trecută.

Mă scufund, înot o lungime de bazin și înapoi, fără să scot capul la suprafață, după aer, lăsând apa să ia cu ea imaginile ultimelor zile, care mi se derulează în minte fără întrerupere.

„Scumpul meu bărbat, nu mă pot sătura să-ți inspir aroma profundă, de mosc...”

Încerc să nu-mi imaginez nimic. Încerc să nu gândesc dincolo de cuvinte.

Nu ar fi contat. Cătuși de puțin, dacă asta ar fi însemnat să rămână aici.

Și totuși, Dumnezeuule, ar fi trebuit să-mi dau seama.

Ies la suprafață în capătul mai puțin adânc al bazinului, deschid gura după aer.

— Ești bine? întreabă Sora Agnes Teresa și mă privește de sus îngrijorată.

— Mda, mai bine acum, spun. Simt nevoia să înot.

— Atunci hai să înotăm, zice.

Intră în apă și înoată bras o lungime de bazin, cu mult mai multă grație decât mi-aș fi imaginat acum câteva zile. Mai parcurgem în tăcere câteva lungimi de bazin și ne întâlnim la capătul adânc, unde eu

rămân plutind pe spate, iar ea vâslește din brațe în jurul meu, până ajunge suficient de aproape pentru a se întoarce pe spate și a pluti alături de mine.

— Povestește-mi tot, spune. Dacă vrei.

Și îi povestesc, și nu mi-e atât de greu s-o fac, cum aș fi crezut că-mi va fi. Cu cât repet mai frecvent detaliile, cu atât își pierd din forță, devin o poveste din trecut, un fragment de istorie. Cuvinte care se dizolvă în apă.

— Deci asta e, spun în cele din urmă și mă îndrept ca s-o pot vedea. Deși mama zice că nu e tot. Că tata nu era deprimat din cauza asta, că a mințit în legătură cu o mulțime de lucruri. Bani. Nu știu exact ce.

Și Sora Agnes Teresa se îndreaptă. Privirea pe care mi-o adresează e plină de durere și înțelegere.

Înotăm împreună până la capătul mai puțin adânc al bazinului, iar ea urcă treptele înaintea mea.

— Și acum, domnule Alden? Întreabă. Ce vei face cu toate astea?

Asta-i întrebarea, nu? Adică, ce mai pot eu să fac? Totul e ca dracu', iar tata nu mai e printre noi. Cum să-i mai spun acum că ar fi fost în regulă? Cum îmi mai dă el șansa asta? Cum să mai înțelegem că am fi scos-o la capăt, împreună? Că am fi continuat să-l iubim, chiar dacă n-am mai fi putut fi o familie?

Mă îndrept spre Sora Agnes Teresa, dar încă nu sunt pregătit să ies din apă. Poate mai înot câteva runde, înainte de a mă duce în camera mea, să mă culc.

— Știi, Klee, noi toți avem greutatea de înfruntat, spune, rostindu-mi prenumele pentru prima dată, din câte îmi amintesc eu.

Își ia prosopul și se șterge. Când termină, îmi întinde un alt prosop. Ies din apă fără nicio tragere de inimă, mă așez pe un scaun și mă șterg pe cap.

— Luăm ce ne dă viața, asta am învățat eu. Așa că, până la urmă, după cum văd eu lucrurile, nu avem decât două opțiuni: ori îți plângi de milă și te închizi în tine, ori afișezi un zâmbet și mergi mai departe. Eu îți recomand a doua variantă. Funcționează mai bine. Ai doar șaptesprezece ani. Ai toată viața înainte, cum se spune. Și o lume întreagă, plină de tragedii și suferințe. Dar și de aventură. De iubire, de bucurie, de descoperiri. Și o mulțime de lucruri frumoase de trăit.

Ziua a 13-a – Dimineața

— Mamă?

Stau la biroul asistentelor. Shelly, asistenta care e de gardă în weekend, împarte pilule colorate în păhărele de hârtie.

— Klee? Mă bucur atât de mult că m-ai sunat. E... e atât de bine să-ți aud vocea.

— Da... deci, auzi. Când mă pot întoarce acasă? Cred că sunt pregătit să mă întorc acasă.

Tăcere la celălalt capăt al firului, apoi suspinele mamei, care încearcă să-și rețină lacrimile.

— O să vorbim cu dr. Alvarez. Să vedem dacă te putem externa acum, în weekend.

— Nu e nicio grabă, spun. Nu mor dacă mai stau o zi, două. În afară de asta, vreau să-mi iau rămas-bun, iar dr. Alvarez vine abia luni.

Ziua a 13-a – Seara

Șed pe marginea bazinului, în așteptarea Surorii Agnes Teresa, și dau din picioare, iscând valuri.

E în colț, își aranjează hainele pe un scaun. Azi a lăsat toate luminile stinse, doar bazinul e luminat.

— E atât de pașnic așa, nu ți se pare? Întreabă, dar astă-seară mă simt agitat.

Sunt plin de melancolie și disperare.

Mi-e dor de tata.

Mi-e dor de tot ce nu am apucat să-i spun. De tot ce ar fi trebuit să audă.

— Pentru noi nu ar fi contat, îi șoptesc cu voce tare și mai încrețesc o dată apa cu picioarele. Valuri de un albastru verzui pleacă dinspre mine, făcând lumina să tremure, aruncând în jur fantome amăgitoare, care zvâcnesc și dansează pe pereții cu plăci de gresie întunecate.

— Au fost odată, acum mulți ani, începe tata, doi băieți pe nume Liu Chen și Yuan Chao. Erau veri.

Îmi dau ochii peste cap. Dintre toate poveștile pe care mi le spune tata, cea despre Liu Chen și Yuan Chao e preferata lui. Mie-mi plac poveștile lui, dar pe asta n-o înțeleg. Nu înțeleg ce vrea să mă facă să pricep.

E înainte de răsăritul soarelui. Suntem iarăși în vacanță, poate undeva în Mexic. Mă ia cu el la pescuit. Pe mama am lăsat-o în camera

de hotel, dormind.

Tata mă conduce de-a lungul unui chei, către marginea apei. Acolo sunt niște stânci, alunecoase și acoperite de mușchi, pe care trebuie să le traversăm, așa că mă ține strâns de mână în timp ce mă trage după el.

— E important să fii prudent, spune întorcând capul spre mine, dar nu prea prudent. Dacă ești prea prudent, n-o să faci nimic.

În cele din urmă ajungem la stânca plată, despre care ne-a spus recepționarul că este un loc de pescuit numit Bolovanul Pescarului. Tata se așază și-mi face semn să-l urmez. Își ține îndoit picioarele lungi, osoase. Mă așez, îndoindu-mi și eu genunchii ca el.

— Nu e ca în paradis? întrebă. Mi-ar plăcea să pictez locul ăsta.

— Ba da, spun. Ar fi trebuit să ne aducem culorile.

— O să pescuim în schimb. Și o să pictăm în minte.

— Bine, zic. Deci spune-mi povestea. Despre Liu Chen și Yuan Chao.

— Erau veri, zice tata.

Ori de câte ori îmi spune tata o poveste, copiii sunt întotdeauna veri sau „doar” copii ca mine, niciodată frați, așa că mă întreb dacă Liu Chen și Yuan Chao nu erau cumva frați, iar tata zice că erau veri, ca să nu fiu eu trist.

— Mda, știu partea asta, spun.

— Așadar, Liu Chen și Yuan Chao se duc într-o bună zi în munți, să aducă apă, după cum le-au cerut mamele lor. Parcurg voioși drumul până la izvor. E primăvară și munții sunt acoperiți de o vegetație luxuriantă. Sunt flori pretutindeni.

— Izvorul e în munți? întreb.

— Da, zice. Mă rog, într-o poiană din munți. În orice caz, cei doi veri sunt copleșiți de frumusețea peisajului, își pun gălețile jos și pornesc la o plimbare. Merg tot mai departe, iar peisajul devine din ce în ce mai arid, până când poteca pe care calcă se sfârșește și se trezesc în fața intrării unei peșteri.

Tata dă din cap către malul opus, de parcă acolo s-ar afla o peșteră, dar eu nu văd decât bărci și apă.

— Vor să intre în peșteră, însă de-o parte și de cealaltă a intrării șade câte o zână albastră, fiecare pe un bolovan mare, ca acesta.

Lovește cu palma stânca de sub noi.

— Numai că acolo nu e apă. Izvorul a dispărut.

Îmi reazem capul de umărul lui, mi-e totuna dacă pescuim sau nu,

mă bucur doar că sunt aici cu el.

— La picioarele zânelor stă un iepure alb, spune tata și-și trece o mână prin părul meu. Iepurele ȋopăie. Țopăie întruna. Sus. Jos. De fiecare dată când sare, florile de la gura peșterii înfloresc, își deschid corolele. Și, de fiecare dată când stă pe loc, florile se ofilesc și se închid.

— Multe minute în șir, zânele se uită la iepure ca la un meci. Cei doi veri, Liu Chen și Yuan Chao, sunt ca vrăjiți.

— După o vreme, zânele îi întreabă: „Când ați ajuns aici?”

— „Acum câteva minute”, răspunde Liu Chen, aruncându-i o privire lui Yuan Chao. „Nu mai mult”, confirmă Yuan Chao. Dezlegați de vraja iepurelui, se întorc să plece. Dar zânele spun: „Nu, nu puteți pleca acum. Trebuie să rămâneți aici, în grotă noastră. Dacă vă întoarceți acasă acum, n-o să vă recunoască nimeni.”

Băieții nu înțeleg ce vor să spună zânele și protestează cu voce tare: „Ba nu! Ba nu! Trebuie să mergem acasă.”

Văzând că nu-i pot convinge pe cei doi veri să mai rămână, zânele îi dau fiecăruia dintre ei o trestie și spun: „Dacă veți găsi ceva schimbat acasă, întoarceți-vă aici, iar trestia vă va deschide peștera.”

— Așadar, Liu Chen și Yuan Chao iau trestiile și se întorc la izvorul lor, să-și ia gălețile. Dar, când ajung acolo, izvorul a secăt, iar terenul nu le este cunoscut. Uluiți, băieții se întorc fugind în sat, dar acolo nu mai e nici urmă de casa lor.

— Unde e casa lui Liu Chen și Yuan Chao? îl întrerup eu, pentru că-mi amintesc partea asta de data trecută, când mi-a mai spus povestea.

— Exact aceasta este întrebarea pe care le-o adresează verii celor doi bărbați în vârstă, cu părul alb, care șed pe o pajiște, pe locul în care se aflase mai demult casa lor. Cei doi bărbați răspund: „Liu Chen și Yuan Chao au fost strămoșii noștri. Noi suntem urmașii lor, la a șaptea generație.”

Tata amuțește, iar eu spun:

— Tată... mai urmează ceva. Știu că povestea nu se sfârșește aici.

Îmi tremură buza, povestea asta mă zăpăcește de fiecare dată. Tata zice:

— Nu, stai liniștit.

Își duce un deget la gură și continuă.

— Verii sunt și ei foarte deruțați. Cum e posibil ca ei – doi băieți atât de tineri – să aibă urmași la a șaptea generație? Asta ar însemna, desigur, că sunt foarte bătrâni.

— „Poate”, îi spune Liu Chen lui Yuan Chao cu tristețe, „iepurele alb din fața grotei reprezenta trecerea anotimpurilor, iar de fiecare dată când sărea, mai trecea câte un an. A sărit de sute de ori, ceea ce ar însemna că ziua pe care am petrecut-o noi la peșteră a durat patru sute de ani.”

— Speriați, verii le strigă celor doi bătrâni: „Dar noi suntem Liu Chen și Yuan Chao!”

Tata își duce mâna la gură și strigă în larg, de parcă li s-ar adresa și el celor doi bătrâni.

— Bătrânii își scutură capetele, bărbile lungi le flutură sub bărbii. Mai cheamă și alți săteni, care vin și-i iau la bătaie pe Liu Chen și Yuan Chao. „Golanilor”, strigă sătenii. „Cum îndrăzniți să veniți să deranjați doi bătrâni!?”

— Dar de ce au fost sătenii atât de răi? întreb. De ce nu le-a păsat de cei doi veri?

Tata ridică de jos o pietricică și o învârte între degete.

— Nu i-au recunoscut.

— E trist, spun eu, iar el mă aprobă.

— Băieții fug înapoi la peșteră, cu trestile în mâini – îți amintești firele de trestie pe care le-au primit de la zâne? –, dar intrarea e închisă. Și, când deschid mâinile, trestile au dispărut, iar ei nu-și mai amintesc unde le-au lăsat. Bat întruna la intrarea în peșteră, dar nu le răspunde nimeni. Mâhniți, se lovesc cu capetele de stâncă până mor.

— Dar stăpânul cerului se înduioșează de soarta lor tristă și le acordă o favoare, îl transformă pe Liu Chen în Zeul Norocului, iar pe Yuan Chao în Zeul Ghinionului.

Tata aruncă pietricica în râu și aceasta dispare rapid.

— Sfârșit, spune tata și se ridică să-și ia undița.

Îmi face semn din cap, să mi-o iau și eu pe-a mea.

— Asta-i tot? întreb, iarăși dezamăgit. Eu tot nu înțeleg.

Dar nu insist, pentru că tata are lacrimi în ochi.

— Vei înțelege într-o bună zi, Klee, spune și își drege glasul, nu mai am chef de pescuit, bine?

Mă ia apoi de mână și mă conduce în direcția din care am venit, înapoi la mama.

**Între ziua a 13-a și ziua a 14-a –
Noaptea, către dimineață**

Se crapă de ziuă, dar afară e întuneric și plouă cu găleata. Merg pe West Broadway, către Spring Street.

Tunete bubuie în depărtare și fulgere licăresc în zigzag între clădirile înalte, luminând pe moment tot cerul.

Tata a luat mâna mea mică în mâna lui, așa că mă simt în siguranță, iar el mă privește de sus și-mi zâmbeste.

— Spune-mi ce înseamnă toate acestea, îi zic, dar el se mulțumește să-mi răspundă:

— Acum n-ai de ce te teme, Klee.

Un trăsnet și tata a dispărut. Cerul se încrețește și se întunecă, iar ploaia rece cade și mă udă până la piele.

Alerg fără să mă opresc, dar nu mai sunt mic. Sunt eu, cel de acum, cel de optsprezece ani.

În timp ce fug și ploaia cade, oamenii se feresc din calea mea, se refugiază pe sub marchize, se înghesuie la intrările clădirilor, cu umbrelele rupte de vânt, cu ziare ținute deasupra capetelor. Încerc să mă strecor printre trupurile adunate în fața unei porți deschise, ca să nu mă ud, dar nimeni nu e dispus să mă lase să intru.

În clipa următoare, Martin îmi face semn cu mâna din fața intrării unei clădiri.

— Haide înăuntru, Alden. Mi casa es su casa, spune.

Trec pe lângă el și intru în clădire. Se aude țârâitul unei sonerii.

— Vii? îi strig peste umăr, dar el clatină din cap și zice:

— Nu-i de mine, du-te tu.

Ușa se închide în urma mea.

Încăperea în care mă aflui e slab luminată, umedă, tăcută.

— Te așteptam, Klee, spune o voce.

O fată cu multe piercinguri, cu părul vopsit într-o nuanță turbată de fuchsia, mă privește de sus, din spatele unei teighele înalte, unde șade pe un scaun alb, de salvamar. Teigheaua e acoperită de albume de artă și broșuri. Pe ea stă deschis, expus, albumul *Van-Gogh-urile lui van Gogh*.

Înalt privirea către fată, iar ea mă întreabă:

— Te duci să înoți?

Dă din cap către capătul opus al încăperii.

În primul moment nu-mi dau seama la ce se referă. Asta e o galerie de artă. Aici nu e niciun bazin. Dar în clipa următoare îl văd. Un tablou imens, cu un lac. Brusc, galeria îmi pare cunoscută și îmi dau seama că

e cea în care am fost cu tata, cea din care a cumpărat *Planul de zbor al lui Icar*.

Atunci va fi și tata aici! Îl caut pretutindeni, dar nu-l văd nicăieri.

Fata cu părul turbat tușește.

— Uită-te mai bine, îmi strigă de sus. Nu ești atent.

Îmi face un semn către tabloul cu lacul. Mă îndrept spre el și mijesc ochii, iar lacul capătă viață sub privirea mea, pești sar din apă, oameni se bălăcesc, înoată, se scufundă.

— Remarcabil, nu-i așa? zice fata.

Și, într-adevăr, o parte din el este, dar cealaltă nu. O parte din el este opera unui maestru, dar cealaltă pare infantilă, pictată ca peștii de pe pereții din Duba cu Maimuțe.

— Cine a făcut asta? întreb. Peștii ăștia sunt prost pictați. N-au ce căuta într-o galerie.

Fata ridică din umeri.

— Nu poate fi totul reușit, nu-i așa? zice.

— Nu, zic. Probabil că nu. Dar mi-aș dori să fie.

Mă duc mai aproape de lac, iar ea spune:

— Poți să-l atingi dacă vrei. Poți să intri în el, să-l îmbunătățești. Eu nu înțeleg de ce crede lumea că n-ai voie să atingi lucrările de artă.

Fac ce zice fata, întind mâna și-i ating pe oamenii din lac, rând pe rând. Unii îmi sunt cunoscuți: Sarah, Abbott și Scott Dunn.

Sarah se clatină când o ating, apoi se scufundă și dispare ca o sireună în adâncul apei. Sora Agnes Teresa și Martin sunt și ei acolo. Și Sabrina. O caut în apă pe dr. Alvarez, dar fata spune:

— Nu-i căuta pe toți. Nu pot fi toți acolo unde vrei tu. Deci ai de gând să-l cumperi? întreabă.

— Eu? Nu. Nu-mi place.

— N-ai destui bani, zice ea.

Simt că mă apucă greața și panica și dau să plec.

— E în regulă, fiule, stai.

Un bărbat înalt și uscățiv, cu păr și sprâncene într-o nuanță de blond aproape alb, s-a ivit și mă ține strâns de braț.

— Cred că pe mine mă căutai, spune.

— Da. Așa e. Trebuie să stăm de vorbă, spun.

— Sigur că da. Vino cu mine.

Străbat în urma lui un coridor lung și întunecat, până ajungem la un tunel îngust, care coboară și ne conduce sub pământ. Apă picură din

tavan, iar pașii noștri răsună umezi și înfundați, pe măsură ce înaintăm. Ajunși într-un spațiu deschis, bărbatul îmi așază o mână pe umăr.

— Nu-ți plânge de milă, spune. Ia trestia asta.

Se îndepărtează, dând la iveală intrarea într-o peșteră. Așezată în fața ei e Sora Agnes Teresa.

— Te așteptam, spune.

Intru după ea în peșteră, care e ticsită de tablouri, unele înrămate, altele neînramate, unele mici, altele uriașe, cât să acopere un perete întreg de cameră.

— Stai puțin, zice. Am să-l găsesc pe-al tău.

— Eu n-am pictat niciun tablou, spun, dar femeia dispare în dosul unei uși și se întoarce trăgând după ea un tablou mare.

— Știu, spune. Nu tu l-ai pictat. El l-a pictat. El m-a rugat să ți-l dau.

Aprinde o lampă din tavan, ca să-l lumineze, și-i dă la iveală pe mâncătorii de cartofi ai lui van Gogh, *Les mangeurs de pommes de terre*.

Cinci țărani, trași la față, urâți, șed la o masă de lemn, cu chipurile mohorâte și istovite. Grotești. Tabloul e impregnat de deznădejde. O țărancă nu se vede, stă cu spatele la privitor. Dar de sub bonetă îi văd părul lung, negru.

— Nu-l vreau, spun. Știe că e singurul lui tablou care nu mi-a plăcut niciodată.

— Asta pentru că te uiți la el într-un mod greșit, spune Sora Agnes Teresa. Te uiți la el invers.

Trece prin fața tabloului cu mersul ei legănat și-l întoarce cu dificultate, de pe un colț pe altul, până când îl rotește o dată complet, după care se dă iarăși la o parte din fața lui.

— Ia vezi acum. Încearcă.

De data aceasta îl văd. Tabloul e cu totul altfel decât am crezut eu. Aceiași țărani mohorâți șed la masă, degetele lor noduroase sunt murdare de pământ. Dar chipurile lor nu mai sunt grotești, sunt familiare, fericite, calde. Chipul tatălui meu, al mamei mele, al meu. Iar lângă tata șade Armond.

— Și uite aici, spune Sora Agnes Teresa și-mi arată cu degetul. Uite câte flori-ale-soarelui! Și niciuna nu e doar galbenă. Dar trebuie să privești atent, ca să vezi toate culorile.

Le văd într-adevăr, sub masă. Florile-soarelui. Florile-soarelui lui

van Gogh. Acoperă toată podeaua. Și, când Sora Agnes Teresa întoarce iarăși tabloul, florile se înmulțesc și capătă viață, revărsându-se din tablou în încăpere.

— Vezi, Klee, zice tata, răsucindu-se de la masa la care șade între mama și Armond. Am vrut să fac ce Millet a spus că aş putea reuși. Să pictez oamenii astfel încât să pară că răsar din însuși pământul pe care l-au semănat.

— Și?

— Nu înțelegi? Voiam să înțelegi.

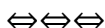
Dau din cap afirmativ, dar nu înțeleg nimic.

— Suntem semănați din pământ, din durere, din petale de flori. Tu și cu mine. Mama ta, Sarah, Armond. Înțelegi, Klee? Trebuie să înțelegi. E important să înțelegi.

Dau iarăși din cap și întind mâna, să-i ating nasul murdar de pământ. Dar nu-l găsesc prin ceața lacrimilor mele.

— Te rog să înțelegi, Klee, spune.

Eu continui să dau din cap, până dispare.

Mă trezesc leoarcă de sudoare. Afară e încă întuneric, cenușiul acela ciudat, de ardezie, de dinainte să răsară soarele.

Tăcere.

Liniște.

Ceasul indică ora 4:42.

Sunt încă aici, în Duba cu Maimuțe. Dar peste numai câteva ore, mama va veni și mă va duce acasă.

Îmi trag rapid pe mine niște pantaloni de trening și un tricou, mă duc la dulap și scot de acolo geanta pe care mi-a adus-o mama acum mai bine de o săptămână. Îmi iau tuburile mari de culori acrilice și cele mai mari pensule pe care le am, le vâr în rucsac, la un loc cu pensulele mai mici și al doilea set de culori acrilice rămas acolo, apoi ies pe coridor.

Coridoarele sunt părăsite, încă nu ard decât luminile de veghe. În capătul opus al coridorului, un infirmier șade la un birou și moțâie. Din camera cuiva aud o asistentă medicală vorbind. Poate s-a trezit Sabrina. Poate Martin a avut un coșmar.

Trec neobservat, ies în tăcere în casa scării și străbat coridorul lung, care mă scoate în holul de unde ajung la cabinetul doctoriței Alvarez. Pe la jumătatea drumului, o altă asistentă șade singură la un birou. Își

ține capul plecat, o lumină albastră îi tresare pe față. Probabil se joacă Candy Crush pe iPad.

Merg pe hol până la pictura murală cu pești. Vizavi e o baie. Mă strecor înăuntru și umplu cu apă un păhărel de hârtie. Îmi va trebui mai multă, dar pentru început îmi ajunge. Când ies, împing cu vârful pantofului icul de lemn sub ușă, ca s-o țină deschisă. Astfel bate lumina și în hol, pe perete.

Deschid rucsacul și-mi scot culorile, folosind cutia goală pe post de paletă. Nu mă ating de pictură, ci încep să lucrez dintr-un capăt al ei, adaptându-mă la nuanțele de albastru de pe porțiunea de ocean existentă, astfel încât lucrarea mea să se întrepătrundă cu pictura murală anterioară. Pe măsură ce avansează în josul peretelui, nuanțele de albastru se întunecă, devin aproape negre, de la lumină la întuneric, de la cer în jos, la cel mai adânc abis.

Pictuez încet, înaintez sistematic pe perete, amestecând albastru cu roșu, obținând nuanțe de violet și purpuriu, recurgând la pensule mai mari, pe măsură ce pictura se extinde. Până la ora 5:30, am acoperit o porțiune destul de vastă. Un cer magnific, învolburat, se unește cu o mare albastră-cobalt, din care erup valuri. Iar dedesubt, fundul oceanului, adânc ca neantul.

Mă duc iarăși la baie după apă curată, strâng cu dinții capetele tuburilor, ca să scot din ele ultimele picături de vopsea, deschid tuburi noi, aplic straturi peste straturi.

La ora 6 încep să sosească angajații din tura de dimineață. Stau și privesc în tăcere, dar nimeni nu mă oprește. Marea se umple acum de culori aprinse, pești argintii și anemone-de-mare neon, scăldate în nuanțe de roz, portocaliu și verde. Iar pe fund, un calamar suplu, magenta, cu un ochi negru ca cerneala privind atent în sus, la cerul pe care a erupt lumina soarelui.

La ora 6:30 sunt aproape gata. În orice caz, aproape mi s-au terminat culorile.

Mă dau înapoi și studiez pictura; angajații care m-au urmărit până acum încep să aplaude cu admirație, spre stânjeneala mea. Ținând cont de resursele mele limitate, nu e rău deloc. Se vede limpede influența lui van Gogh. Se vede limpede influența tatălui meu.

Mă duc la rucsac și scot dinăuntru câte un ultim tub de cobalt, negru, argintiu și alb de titan. Or să-mi ajungă la fix pentru ceea ce sper să pot face.

Îmi înmoi pensula în culori și încep să amestec nuanțe întunecate în partea luminoasă, de sus a cerului, astfel încât să redevină înspre marginea tavanului un cer nocturn. De la oceanul adânc la lumina zilei, la cerul nocturn, la oceanul adânc sau iarăși la cerul nocturn.

Când am terminat și asta, iau o pensulă cu vârful mai fin, o înmoi pe rând în alb și argintiu și lucrez de-a curmezișul picturii, punctând cerul, acolo unde cade privirea calamarului, cu o sută de stele sclipitoare, ca niște gămlii de ac.

Îngenunchez în cele din urmă la baza picturii și scriu: *Pentru dr. Alvarez, un cer plin de stele. În onoarea tatălui meu, care nu a mai știut să le privească.*

Luni dimineața

Mama poartă blugi și pantofi cu tocuri înalte, mai puțin machiaj decât de obicei și părul pieptănat peste cap, cu o naturalețe care pare să indice că s-a străduit puțin cam mult să nu se străduiască. Și totuși, arată mai tânără în dimineața asta, mai puțin severă, dar, în același timp, și ceva mai serioasă. Stă în pragul ușii de la cabinetul doctoriței Alvarez și parcă nu îndrăznește să intre.

— Hei, mama!

Mă duc la ușă și o îmbrățișez stângaci. Mă lovește ușor cu palma pe spate, după care își lasă brațele să-i atârne pe lângă corp, ceea ce mă face să-mi dau seama cât timp a trecut de când nu ne-am mai îmbrățișat. Ne-am dezobișnuit, dar e un început pentru toate. O bază de la care putem porni, cred.

— Dr. Alvarez spune că externarea se face destul de repede, zice în timp ce mă studiază cu atenție. Îmi cer să semnez că te iau acasă și, dacă ești dispus, vor ca tu – noi – să ne declarăm de acord să continui terapia ambulatoriu.

— Aici, spun, nu-i așa? Mi-ar plăcea.

Mă întorc spre dr. Alvarez.

— Mi-ar plăcea să continui cu dr. Alvarez, dacă se poate.

Dr. Alvarez zâmbește.

— Eu sunt de acord, spune.

Mama păsește în încăpere, cu brățările de aur zdrăngănindu-i la încheieturile mâinilor.

— Cum credeți voi că e mai bine. Atâta timp cât te întorci acasă.

Deși am încercat să mă pregătesc sufletește, mi se strânge stomacul la auzul cuvântului „acasă”, la gândul că mă voi întoarce acolo, că mă voi întoarce la școală.

La gândul de a da ochii cu Sarah.

Dacă nu sunt pregătit? Nu mi-a fost niciodată ușor să mă aflu acolo, nici măcar la început.

— Vă rog să mă scuzați o clipă, spune dr. Alvarez și se ridică, trebuie să aduc niște acte de la registratură, și se strecoară în tăcere afară.

Mama și cu mine ședem pe canapea. La un moment dat se răsuțește spre mine.

— Vreau să știi că l-am iubit, Klee, spune și trage de o ață deșirată

din blugi. Chiar și după ce mi-a spus, am continuat să-l iubesc.

— Știu. Acum am înțeles totul, spun.

— Eram atât de tineri când ne-am cunoscut, când ne-am căsătorit. Poate ar fi trebuit să-mi dau seama. M-am simțit ca o proastă când am aflat. Privind în urmă, ar fi trebuit să văd... Am avut eu niște bănuieli, bineînțeles, dar cred că nici el n-a știut. Nu de la început. Nu pe deplin. Abia mult mai târziu. A fost crescut într-un anumit fel – părinții lui, mă rog, tu nu i-ai cunoscut foarte bine. Apartțineau unei alte epoci, își doreau anumite lucruri pentru el. Și el își dorea acele lucruri. Sau cel puțin așa credea. Pe toate celelalte și le-a alungat din minte. Se pricepea la asta, tatăl tău. De când l-am cunoscut a avut o viziune clară despre cum va fi viața lui. Despre cum ar trebui să fie. Și a muncit din greu ca să devină așa. Și tot ce i se punea în cale... așa era el. Perseverent. A obținut ce și-a dorit și s-a ferit de ce nu voia să vadă. Și-a dorit să aibă succes. Și și-a dorit o familie. Și, cu siguranță, și-a dorit să te aibă pe tine.

Mă foiesc stânjenit, îmi înghit lacrimile.

— Și ne-a iubit mereu, Klee, spune. Ne-a iubit. În pofida a tot ce s-a întâmplat, eu am știut asta întotdeauna. Restul, nu a avut încotro... Tu ai fost cel mai frumos lucru care i s-a întâmplat. Eu știu asta. Și tu trebuie s-o știi. Era foarte mândru de tine. Îmi tot spunea că tu ești mai curajos decât a fost el vreodată.

— Când ai aflat... Ce s-a întâmplat? Îngaim, dar glasul meu e mai degrabă un cârâit.

— Acum câțiva ani, însă nu toată povestea. Mi-a spus că e ceva separat... compartimentat. Așa s-a exprimat. Nu mi-am dat seama că era vorba despre cineva anume. Cineva care însemna atât de mult pentru el, încât să-l susțină...

În acest moment mama cedează nervos, dar își recapătă curând controlul de sine.

— Nu am știut că era vorba despre Armond.

— Armond, rostesc eu. L-am întâlnit o dată. Are o galerie în centru.

Mama are un aer alarmat, dar în centrul atenției mele a intrat altceva.

— Ia stai puțin, cum adică să-l susțină?

— Îl susținea financiar și pe el, spune mama și-și înăbușă un suspin.

În totalitate.

Își scoate din poșetă o batistă mototolită și își tamponează cu ea

colțurile ochilor. Eu iau de pe masă o cutie cu șervețele și i-o ofer.

— Și asta – el, toată încurcătura – a fost problema lui cea mai mare. Fiindcă se pare că tatăl tău, în înțelepciunea lui infinită, a încercat să-i mențină pe linia de plutire atât pe Armond, cât și galeria acestuia. Pe lângă noi, pe lângă familia noastră. Câștiga bine, Klee, dar totuși banii nu ajungeau. Nu pentru două familii. De aceea s-a...

Face o scurtă pauză, să-și recapete puterea de a continua.

— Zău, astea nu erau probleme pe care să le cunoști și tu, cu care să te confrunți și tu. Am încercat să te scutesc de întregul coșmar. Dar nu mai ești un copil, nu-i așa? Și nu vreau să crezi că tatăl tău a făcut ce a făcut doar pentru că iubea pe altcineva, pentru că era gay. A fost dificil, ne-a zdruncinat, dar nu a fost... nu ar fi... niciodată...

Clatină din cap, incapabilă să continue. Dar eu trebuie să aflu. Trebuie să înțeleg.

— Nu a fost ce? întreb. Despre ce vorbești, mamă?

— Era deprimat, spune. Și luase cu împrumut o grămadă de bani. A creat tot soiul de probleme despre care eu n-am știut nimic. Și după aceea a împrumutat – mă rog, ei zic că a furat – bani aflați în custodie. De la firma lui. Trebuie să fi fost disperat... Din contul unui client important. Când au aflat, ei bine, când un avocat face așa ceva, există o politică de toleranță zero...

Ridic din sprâncene, la care ea se grăbește să adauge:

— Avea de gând să restituie totul.

— Doamne Sfinte! spun. Glumești?

Scutură iarăși din cap.

— Aș vrea eu. A fost un om bun. A încercat să țină totul laolaltă și a fost prins. A încercat să-i ajute pe toți. Și au aflat. Și-a pierdut slujba. Au depus plângere împotriva lui la Comisia de etică.

Mă uit la ea și nu-mi vine să cred, nu vreau să cred că e adevărat.

— L-ar fi exclus din barou, spun.

Mama dă din cap.

— Asta urma. Era limpede. Eu n-am știut de toate astea, Klee. Am aflat prea târziu. Cu puțin timp înainte să moară. Dacă aș fi știut, aș fi făcut ceva. Aș fi găsit alte opțiuni. L-aș fi oprit. Aș fi găsit o cale de a-l ajuta. Îi era atât de rușine...

— Doamne, repet, fiindcă nu știu cum altfel să reacționez. Ia stai puțin, adaug, pentru că mi-a venit altceva în minte. Înseamnă că avem probleme financiare?

— Da și nu, răspunde ea cu privirea plecată. Nu grave. Am primit pe apartament de două ori mai mult decât a costat casa asta, iar tatăl tău ne-a lăsat o asigurare de viață considerabilă. Nu cred că banii se numără printre lucrurile despre care trebuie să ne facem griji în momentul de față, cel puțin nu aici. O să fim bine.

Deci de aceea ne-am mutat aici.

— Eu nu trebuie să merg neapărat la colegiu la Boston, spun. Pot să rămân aici sau altundeva.

— Lasă prostiile. Există bani în conturi special pentru asta. Iar el și-ar fi dorit să mergi. În prezent, singura noastră grijă e ca tu să te faci bine și să te duci acolo.

Zâmbește slab.

— Ar fi trebuit să-ți spun toate astea mai devreme, dar, după ce a murit tatăl tău, m-am gândit că nu ai niciun motiv să afli. Nu știam că ai citit scrisorile. N-ar fi trebuit să le păstrez. Nu mi-am dat seama cât de mult sufereai.

— E în regulă, spun. Acum sunt bine. Voi fi bine.

Privesc afară pe fereastră. E o zi senină și caldă, cabinetul doctoriței Alvarez e scăldat în lumina soarelui. Mă gândesc de câte ori a venit la mine Sora Agnes Teresa, să-mi ridice jaluzelele. Să lase lumea de afară să pătrundă în cameră. „E bine să ți se reamintească”, mi-a spus.

— Suntem gata? întreabă dr. Alvarez, revenind în cabinet cu niște hârtii în mână.

— Aproape, spun. Da. Aș vrea să mai fac ceva. Pot să mai rămân o oră?

Mama dă din cap, zice că are oricum ceva de rezolvat în oraș, mă sărută pe frunte și spune că va veni mai târziu după mine.

Sora Agnes Teresa sade pe scaunul de la fereastră. Pe patul meu e o cutiuță albă, lângă un pachet de Hostess Sno Balls tăvălite în nucă de cocos, în toată splendoarea lor roz. Știam eu că am s-o găsesc aici.

Iau de pe pat pachetul de Sno Balls.

— Nimeni nu mănâncă așa ceva, spun. Nimeni.

Zâmbește.

— Aiurea, domnule Alden. Deși poate ține de obișnuință.

— Exact, spun. Și eu nu m-am obișnuit cu ele. Dar am să le păstrez, ca să-mi amintesc de dumneavoastră.

— Ar fi drăguț, spune.

— Și asta?

Iau de pe pat cutiuța albă.

— Deschide-o. Am auzit că a venit mama ta. Că e pregătită să te ia acasă.

— Da, așa e, zic. Posibil să o fi judecat greșit. Adică nu posibil. Chiar am judecat-o greșit.

— Păi, se mai întâmplă, zice Sora Agnes Teresa după ce îi spun restul poveștii. Uneori judecăm. Și, când o facem, judecăm deseori greșit. Pe de altă parte, tu nu pari genul care să se grăbească să judece. Deci, dacă ai făcut-o, poate ai avut un motiv destul de bun să-o faci.

— Nu știu, răspund. Mama mea, ea a încercat... a încercat doar să mă protejeze... Iar eu am fost prea aspru cu ea. Am învinovățit-o.

Mă întrerup, întrebându-mă cum voi reuși eu să fac asta: să mă duc acasă și să-mi văd de treburile ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Poate mai am nevoie de puțin timp.

Poate nu sunt pregătit.

— Uneori, spune Sora Agnes Teresa, ne înfuriem pe cei pe care e cel mai sigur să ne înfuriem.

— Probabil, spun. Dar asta nu înseamnă că e drept.

— Cine spune că viața e dreaptă, domnule Alden? Viața e rareori dreaptă.

— Asta-i tot? întreb. Viața nu e dreaptă? Sperasem la ceva mai profund. Ceva de care să mă agăț, care să-mi spună că sunt pregătit să mă întorc acasă.

Tace un moment, după care mă privește gânditoare.

— Eu sunt călugăriță, domnule Alden, nu magiciană.

— Știu, spun. Dar totuși. Mă bazam pe dumneavoastră. Cum să-mi reiau eu pur și simplu viața și să merg mai departe? Mai ales aici, în Northhollow? Vreau să zic, cum să fac eu asta? Cum să mă întorc și să dau ochii cu toți?

Sora Agnes Teresa vine la mine și-mi întinde mâna. I-o iau, ea mi-o strânge pe-a mea, după care mă trage spre ea și mă îmbrățișează într-un mod foarte stângaci. Când îmi dă drumul, îmi ține strâns mâna și o scutură cu fermitate.

— Cu înțelepciune și curaj, domnule Alden. Cum facem noi toți.

⇔⇔⇔

— Mama ta nu s-a întors încă. Stai să-mi iau o jachetă și ieșim la o plimbare scurtă.

Dr. Alvarez mă lasă să aștept în biroul asistentelor, cu toată grămada mea de genți. Deasupra lor e cutiuța albă de la Sora Agnes Teresa. Șevaletul l-am lăsat în camera cu jocuri, lângă materialele pentru desenat. O să-i găsească ei o trebuință acolo.

În timp ce o aștept pe dr. Alvarez, ridic capacul cutiuței și scot iarăși dinăuntru bilețelul. Un post-it galben și, dedesubt, un breloc cu o scăriță de metal, lungă de vreo cinci centimetri. Probabil de la o casă pentru păpuși, sau ceva de genul ăsta.

*Pentru atunci când vei aluneca pe un tobogan.
Cu înțelepciune și curaj,
Sora Agnes Teresa*

Îmi strecor brelocul și bilețelul în buzunar și o aștept pe dr. Alvarez la intrarea principală.

⇔⇔⇔

Aerul e răcoros și încă fraged, de la ploaia recentă. Îmi strâng jacheta pe lângă corp.

Mergem în tăcere, până ajungem la băncile albe de piatră din poiană, la statuetele cu castroanele lor preapline de apă. Dr. Alvarez se așază și lovește cu palma locul de lângă ea, indicându-mi să mă așez și eu.

— Pictura ta murală e splendidă, spune. Ce cadou! Sunt convinsă că toți o s-o aprecieze, dar eu cel mai mult.

— Mă bucur că a fost OK.

Mă joc cu vârful pantofului cu un soi de păstaie pe jumătate îngropată în noroi.

— Știi, Klee, oamenii se luptă cu aceleași probleme fundamentale de mii și mii de ani. Indiferent dacă au apelat la Dumnezeu sau la lideri spirituali, la psihologi sau la mentori, să știi că nu ești singurul care se simte depășit de situație.

— Acum înțeleg asta. Înainte credeam că sunt bine. Nu mi-am dat seama câtă nevoie aveam de ajutorul cuiva. Nu mi-am dat seama cât de mult am împovărat-o pe Sarah cu asta.

Mi se pune un nod în gât când îi rostesc numele. Trebuie să trec odată peste asta, să nu mă mai tem de ce se va întâmpla când am s-o revăd la școală. Nici măcar nu știu dacă va sta de vorbă cu mine.

— Nu știu ce am să-i spun, cum am să mă întorc și cum am să pot sta

față în față cu ea acum, după tot ce am făcut.

Îmi duc mâna la ureche și-mi ating cu un deget crusta de pe mica rană.

— Mi-e rușine, spun. M-am făcut de râs.

Dr. Alvarez îmi urmărește degetul cu privirea și spune:

— Ai noroc că nu a fost mai rău. Gândul a fost mai distructiv decât paguba pe care ai provocat-o. Peste câteva săptămâni nici n-o să se mai vadă.

— Peste câteva săptămâni...

— Să nu mă înțelegi greșit, spune dr. Alvarez, eu nu bagatelizez câtuși de puțin acțiunile tale, și deocamdată va trebui să mai iei antidepresive și să continui terapia, ca să putem fi siguri că nu te vei mai simți niciodată la fel de disperat. Dar ce vreau eu să știi tu este că vei trece peste asta. Ăsta-i timbrul de pe plic, mai știi? Acțiunile acestea nu te vor defini pe veci. Și zău, Klee, oamenii, puștii de vârsta ta, fac tot soiul de lucruri prostești, impulsive. Oameni sănătoși la cap. Oameni normali. Numai de nu ar fi asta norma. Deci mă gândesc că nu vor prea avea de ce să te judece.

— Dar o vor face.

— Poate, spune. Cred că va trebui să suporti și asta. Am încredere în tine că vei reuși.

Arată în sus printr-o mișcare a capului și atunci îmi ridic privirea printre copaci. O rază de soare parcă vrea să răzbată.

— Ține minte, Klee, când presiunea e prea mare, oricine, dacă nu are susținerea necesară, riscă să fie doborât de următorul necaz. De aceea trebuie să fim atenți, să trăim conștient. Să acționăm după ceea ce știm, nu după ceea ce ne sperie. Și să cerem ajutor când avem nevoie. De la familie. De la prieteni. Dar și să învățăm să avem încredere în noi.

Ridic din umeri și-mi las privirea să treacă pe lângă ea. Știu că va trebui să rezolv anumite lucruri de unul singur.

— Uite. Poate crezi că mint, dar am să-ți arăt, spune.

Se ridică de pe bancă și se întoarce cu fața spre mine, își suflecă mânecile.

— Am făcut un doctorat și două masterate. Am un soț iubitor și o carieră de succes. Am avut prieteni și parteneri, succese și eșecuri, și până acum am trecut peste toate. Dar a fost o vreme – o scurtă perioadă, pe la douăzeci și ceva de ani – când n-am crezut că voi reuși.

Îmi arată încheieturile mâinilor, cu palmele în sus, ca să văd că pielea fină a fiecăreia e traversată de o cicatrice rozalie, abia vizibilă.

— Dumneavoastră? întreb. Dar de ce?

— Din aceleași motive ca mulți alții. Ne simțim deznădăduiți, sau neputincioși, sau singuri. Ceea ce învățăm însă, dacă depășim asta, e că nu suntem singuri.

Mi se umplu ochii de lacrimi. Nu sunt lacrimi de tristețe, ci de recunoștință. Dr. Alvarez își strecoară mâna în buzunar și-mi oferă un șervețel, dar eu clatin din cap. Sunt bine.

— Oricum, ceea ce vreau să știi, spune, lăsându-și mânecile în jos și încheindu-și nasturii de la manșete, este că am o viață fericită, zile bune. Foarte bune. Nespus de norocoase și de bune. Dar nu toate. Din când în când se mai întâmplă câte ceva rău, iar unele zile sunt imposibil de grele. Altele, doar grele. Însă nici în cea mai rea dintre ele nu mai sunt în pericol.

Zâmbește cu blândețe, se așază iarăși lângă mine pe banca albă de piatră.

— Dar, una peste alta, dacă ar fi să fac media, majoritatea sunt fericite, frumoase și mă împlinesc. Le întrec cu mult pe cele rele și fac ca totul să merite.

Nu știu cum să reacționez. Mă surprinde și în același timp mă consolează să știu că nici măcar dr. Alvarez nu a fost întotdeauna atât de sigură și senină cum e acum.

Se ridică iarăși și se îndreaptă către buturuga cu statuete, își așază o mână pe Tara cea Verde și rostește o mantra.

— Ea Tarei celei Verzi, spune. Îmi place cum sună, deși nu prea înțeleg ce înseamnă și nici nu cred în ea. Îmi place senzația ei pe limbă, cadența ei, înțelegi? Și uneori e pur și simplu bine să ai o mantra. Ceva de spus când ești anxios. Poate fi orice. Un citat care-ți place sau un vers dintr-un cântec. Ceva de spus, ca să-ți reamintești. Putem lucra la asta.

— Bine, zic.

— Ah, și mai e ceva, Klee. Asta?

Îmi întinde iarăși încheieturile mâinilor, dar fără să-și mai dezvelească cicatricile.

— Asta a fost demult. Am trăit o viață întreagă de atunci. Pe bune, abia dacă-mi mai amintesc ce a declanșat totul. Ce a făcut să mă simt atât de dărâmată. Dar la momentul respectiv mi s-a părut atât de

important.

— Ca un timbru poștal, spun.

— Exact.

Îmi privesc propriile mâini, îmi studiez degetele, care au ținut azimineață iarăși o pensulă și mi-au dat sentimentul că fac un lucru bun și potrivit. M-au făcut să mă simt iarăși normal, să mă simt ca mine. Klee. Acest fapt simplu mă face să am tot soiul de sentimente pe care nu i le pot lămuri în totalitate doctoriței Alvarez. Mă simt trist, calm și recunoscător, toate în același timp.

— „Eu, în ceea ce mă privește, nu știu nimic sigur”, spune dr. Alvarez și se urnește din loc. „Dar priveliștea stelelor mă face să visez.” Van Gogh, nu? Citatul pe care mi l-ai lăsat.

— Da.

— Chiar m-ai făcut să-l apreciez cu totul altfel, continuă. E un dar minunat să înveți mereu. Chiar nu a mai existat un artist ca el. Ce trist că nu s-a bucurat de prețuire în timpul vieții.

Dau din cap, iar ea adaugă:

— Dar viața tatălui tău, Klee, viața tatălui tău a fost altfel. Și a ta este altfel. Iar priveliștea stelelor, spune și-mi arată cu mâna printre copaci, e întotdeauna acolo. Exact în raza ta vizuală. Și în cea mai înnorată zi. Să știi că ele nu dispar doar fiindcă sunt ascunse în spatele norilor. Sunt întotdeauna acolo. Și așteaptă.

Acasă

E ciudat să intru în casă după ce am fost plecat atâtea zile.

Mi-e străină. Dar casa asta mi-a fost dintotdeauna străină.

Mă întreb dacă am să mă simt vreodată ca acasă aici.

Dar mama se străduiește. Simt până și mirosul de fursecuri făcute în casă.

În antreu mă răsucesc și o privesc cu suspiciune.

— Nu te bucura prea tare. Sunt din aluat cumpărat, spune.

Camera mea e așa cum am lăsat-o, doar că pe pat e un teanc de rufe curate, împăturite.

Îmi trântesc gențile lângă dulap, pun mâna pe telefonul mobil și mă holbez la el. Am douăzeci și două de mesaje noi.

Îmi așez cărțile unele peste altele pe birou și-mi pun la loc hainele și materialele de pictat. Mă așez apoi la birou, scot din buzunar o coală împăturită și adaug la lista mea de contacte numerele de telefon al lui Martin și al Sabine. Abia după aceea încep să-mi citesc mesajele.

Cel mai recent e de la Cleto, care-mi spune că vorbește serios, că pot apela oricând la el, dacă am nevoie, și mă roagă să-i dau de știre când mă întorc acasă și când pot merge la New York, să-l văd. „Sau venim noi la tine, Strigoiele. Nicio problemă. Cine n-are chef să-și piardă o zi vizitând pampa?”

Zâmbesc și mă hotărâsc să-i dau telefon. Măcar Cleto nu se va purta altfel cu mine.

Las telefonul să sune, până îmi intră căsuța vocală.

— Hei, Cleto, eu sunt. M-am întors acasă și mă întrebam ceva. Mai știi locul ăla – am uitat cum îi zice – unde putem juca ping-pong în Manhattan? Am fost o dată acolo și m-ai bătut de mi-au sărit capacele, mai ții minte? Dar mă gândeam că aș putea să-mi iau revanșa. Poate weekendul viitor, dacă nu ești prea ocupat? Dă-mi de veste.

Închid și mă uit la numele lui pe ecranul telefonului, îmi va face bine să-l revăd. Foarte bine.

Trec la celelalte mesaje. Următorul e de la Dan: „M-a anunțat Cleto. Îmi pare rău, Leo. Sper să te simți curând mai bine.”

Toate celelalte sunt de la Sarah, începând din seara aceea de sâmbătă: „Îmi pare atât de rău, Klee. Te iubesc. Nu știi ce a fost în

mintea mea. Te rog să mă ierți. Sună-mă când te întorci acasă.”

Mă doare sufletul când îi citesc cuvintele. Sunt de acum mai bine de două săptămâni. Pun pariu că nu s-a gândit că voi lipsi atât.

Mă uit și la celelalte mesaje. În principiu, sunt toate la fel. Îi pare rău. Mă iubește. N-a vrut să mă rănească. Își face griji din pricina mea. Mi-e greu să le citesc, dar ciudățenia este că o cred. Nu cred că a vrut să mă rănească. Bineînțeles că asta nu schimbă cu nimic faptul că m-a rănit.

Nu-i scriu și nu o sun. Nu sunt pregătit. Inima mea e încă zdrobită. Mai am nevoie de puțin timp.

Îmi iau un set nou de culori și hotărâsc să mă apuc de ultima lucrare pentru mapă. Poate am să le trimit ceva în genul picturii pe care i-am lăsat-o doctoriței Alvarez.

Până la ora cinei avansează destul de bine, dar parcă n-am stare. Ard să ies la o plimbare cu mașina. O găsesc pe mama citind pe veranda dinspre living. A deschis ușa cu două canaturi și se bucură de vederea la apă. O briză caldă, plăcută, adie înăuntru.

„Am primit pe apartament de două ori mai mult decât a costat casa asta...”

Nu-mi vine să cred că am considerat-o egoistă.

„... om sau macrou, Klee?”

O Crăiasă a Zăpezii sau doar mama mea? Îmi dreg glasul, iar ea tresare. Dar se grăbește să surâdă, deși cam forțat. Nu doar acum, ci de două săptămâni încoace, o bag pe mama în sperieți. Am înțeles asta. Va trebui să-o las să-și revină, să-și recapete încrederea că sunt bine. Că nu vreau să-mi fac niciun rău. Că, de fapt, nici n-am vrut asta. Deși mai bine să-mi fac mie rău decât altcuiva, nu-i așa?

Mi se taie respirația. *Dacă a gândit și tata la fel? Dacă acel altcineva eram eu?*

Dar eu nu sunt tatăl meu. Acum am înțeles asta. Și, în orice caz, niciunul dintre noi nu e van Gogh.

— Ți-e foame? Întreabă mama. Am vrut să te las în pace. Dar, dacă ți-e foame, putem comanda niște mâncare chinezească.

— Sigur. Nu acum, dar curând. Mai stăm puțin? Întreb.

Mă duc și mă așez pe scaunul din fața ei. Mă gândesc la toate ceasurile pe care le-am petrecut așezat vizavi de Sora Agnes Teresa, jucându-ne și vorbind vrute și nevrute, și mă joc cu scărița din buzunar. *„Pentru atunci când vei aluneca pe un tobogan...”* Bilețelul împăturit e și el în buzunar, împreună cu adresa ei de e-mail și

numărul de mobil.

— Știi, zic, deși nu e ceea ce mă așteptasem să spun, că s-a descoperit recent că e posibil ca nu van Gogh să-și fi tăiat urechea?

Privirea mamei se îndreaptă asupra mea, alarmată, neînțelegând ce vreau să spun. Cred că nici eu nu știu. Poate nu vreau să spun nimic. Poate vreau doar să-i aduc la cunoștință acest fapt.

— Mi-a spus dr. Alvarez. S-a publicat o carte nouă. O biografie. Și autorii cred că nu van Gogh, ci Gauguin a tăiat-o. Din greșeală. Gauguin era scrimer și se pare că s-au luat la harță. Iar autorii cred că Gauguin i-a tăiat lui van Gogh urechea într-un acces de furie.

— Serios? Întreabă mama. Deci Gauguin, nu van Gogh?

— Exact. Iar van Gogh l-a acoperit. Ca să-l protejeze. Mă gândesc că la asta servesc prietenii.

Îi fac cu ochiul, dar în clipa următoare mă simt caraghios. Însă mama râde totuși scurt, iar asta mă bucură.

— Ia auzi, ce surpriză! spune. Mă întreb ce-ar fi spus tatăl tău despre treaba asta.

Tatăl meu.

Doamne, mi-e dor de el.

Gândul ăsta rămâne în aer, greu, dar nu mă doboară.

— Mă bucur că l-ai pomenit, spun, iar privirea ei o caută pe a mea. Am visat ceva azi-noapte. A fost un vis ciudat, ca toate visele, știi?

Dă din cap, își ia din nou cartea, dar nu o deschide, se joacă doar cu semnul dintre pagini.

— Iar detaliile, ei bine, erau cam aiurea. Dar eram și eu în vis, bineînțeles, și erai și tu. Și era și tata. Eram iarăși o familie.

Mama își tamponează ochiul cu degetul inelar.

— Era și Armond. Chestie ciudată, pentru că, mă rog, nu prea mi-aș dori să fie și el.

Mama scoate sunetul acela straniu, gutural, iar eu adaug:

— L-am întâlnit o dată, ți-am mai spus, nu-i așa? La o galerie din centru. Mi-l amintesc... Tata a cumpărat un tablou. Numit Planul de zbor al lui Icar. Îl avem aici, în camera de oaspeți. L-am putea atârna pe perete.

Iarăși îmi caută privirea, îngrijorată, dar eu pufnesc în răs.

— Ah! exclamă ușurată. Glumeai, nu-i așa?

— Mda, nu-mi place deloc, spun. Niciodată nu mi-a plăcut. E destul de hidos.

Dar acum, că tot am adus vorba despre el, simt nevoia să merg până la capăt, deoarece știu că nu ne putem preface în continuare că nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Trebuie să vorbim despre asta, mama și cu mine. Despre tata. Și despre *el*. Armond.

Eu trebuie să vorbesc despre asta.

— Ca să fiu sincer, nici el nu mi-a prea plăcut. Era drăguț, așa zice, dar ciudat. Pe de altă parte, eram un copil.

Oftez la gândul că a trecut atâta timp de atunci. Se pare că tata a trăit în minciună atâta amar de vreme.

— Dar îmi pare rău pentru Armond. Și mă tot întreb. Adică i-o fi și lui dor de tata, nu crezi? Mama dă din cap cu un aer trist, lucru care mă face să mă simt și mai prost.

— Dar tabloul? E atât de urât. Nici nu-mi vine să cred că tata l-a cumpărat. Ar trebui să-l scoatem în curte și să-i dăm foc, adaug, cu speranța de a mai destinde puțin atmosfera. Într-un soi de ceremonie, știi?

— Klee!

— Ce? Asta ar trebui să facem.

Mama râde, de data asta cu poftă, așa încât râd și eu, pentru că, pe bune, tabloul ăla e o hidoșenie fără pereche.

Într-un final, mama mă privește clătinând din cap și-și încrucișează brațele pe piept, încercând să înăbușe o nouă rundă de lacrimi de mult reținute.

— Mă bucur că putem avea discuția asta, Klee, spune. Mă bucur că te-ai întors acasă.

Mă gândesc la ce mi-a spus dr. Alvarez, că uneori e mai bine să lași totul să iasă din tine, să te eliberezi, și așa vrea să-i spun asta și mamei, dar ea își îndreaptă iarăși privirea către apă. Când se întoarce din nou spre mine, spune:

— Se pare că așa a încercat el să-l ajute pe Armond la început. Cumpărând tablouri, făcând pe mecena. Dar nu a fost de ajuns. Apoi a început să-i plătească și chiria, întâi doar pentru galerie, dar mai târziu și pentru apartament... Am dat peste facturi, extrase ale cardurilor de credit, altfel n-aș fi aflat. Bănuiesc că e parțial vina mea, că l-am lăsat pe tatăl tău să se ocupe de tot, că i-am pus lui totul în cârcă. Inițial a spus că o face numai fiindcă altfel s-ar duce galeria de râpă, că e o decizie de afaceri...

Îi pierde glasul. O clipă mai târziu, ridică din umeri și continuă.

— Poate că asta a fost modalitatea lui de a păstra legătura cu arta.

— Dacă ne-ar fi spus, dacă ar fi vrut să fie cu Armond, ne-am fi descurcat cumva, nu? Întreb. Am fi înțeles? Indiferent de circumstanțe, nu? Dacă ne-ar fi dat o șansă, poate totul ar fi fost bine?

— Poate, spune mama. Ca să fiu sinceră, Klee, pur și simplu nu știu.

Privirile ni se întâlnesc iarăși. Mama pare vulnerabilă, istovită.

— Mi-ar plăcea să cred asta, da. N-ar fi fost ușor, dar sunt convinsă că am fi încercat. Da, spune pe un ton mai ferm, am fi găsit o cale.

— L-am fi iubit în continuare, zic. Asta vreau eu să spun. Asta ar fi fost ușor. Am fi vrut să rămână aici, pe pământ. Viu. Fericit.

— Da. Da. Sigur că da.

Mama își suflă nasul.

— Dar acum nu mai putem face altceva decât să mergem înainte.

— Da, zic și mă ridic în picioare. Am vrut doar să-ți spun acest lucru. Și că îmi pare rău. Îmi pare rău că nu am știut. Îmi pare rău că am crezut că tu ai...

Mi se frânge glasul. Nu mai pot vorbi despre asta, deocamdată.

— Mă bucur că ai casa asta cu vedere la apă, spun în schimb.

Face un semn cu mâna, ca și cum aș vorbi prostii, ca și cum ar fi auzit deocamdată destule de la mine.

— Să lămurim un lucru, Klee. Asta nu e ceva pentru care să porți tu răspunderea.

— Bine, dar totuși... de-acum înainte am să mă port mai bine, spun, fără să știu exact la ce mă refer.

Și cum să fac eu ceva, orice, dacă peste numai câteva luni plec la studiu? Mă rog, sper să plec. Dar dacă are ea nevoie de mine aici? Dacă vrea să rămân? Sau dacă nu sunt admis? Prea am dat-o-n bară cu toate. Trebuia să predau de mult ultima lucrare din mapă. Simt nevoia să merg și să mă gândesc. Am nevoie de câteva minute, ca să-mi limpezesc gândurile.

— Mă gândeam să fac o scurtă plimbare cu mașina, spun și privesc afară. Să ies puțin, înainte să se întunece. O oră...

Fața mamei își schimbă expresia, se schimonosește, alarmată.

— E OK, o liniștesc. Dr. Alvarez spune că nu avem restricții, că trebuie să ne purtăm cât de normal putem.

Pufnesc în răs.

— Presupunând că noi doi putem fi normali.

Mama își smulge un zâmbet.

— Nu mă duc departe, adaug. Doar puțin pe River Road? Mă întorc într-o oră. Îți promit.

— Klee...

— E OK, mamă. Pe bune. Sută la sută sigur.

— O oră, nu mai mult, și te întorci imediat acasă, da?

Dau din cap afirmativ.

— Îți iei telefonul cu tine și-mi răspunzi, că altfel chem armata.

— Ne-am înțeles, spun.

Parcurg lunga alee de la casa noastră până la șosea. Mă simt bine să fiu în mișcare și ciudat de bine să fiu singur. Peste numai câteva luni, dacă totul va fi bine, am să-mi încarc mașina cu tot calabalâcul meu lumesc și-am să pornesc spre colegiul din Boston. Școala de Arte Frumoase. Alma mater a tatălui meu.

Virez în Old Basin Road și mă îndrept către River's Edge, primul loc în care m-a dus Sarah. Locul nostru special, în care ne-am făcut de cap.

Îmi pare rău de tot ce am trăit cu ea sau doar de părțile urâte?

Am să mă lecuiesc vreodată de iubirea mea pentru ea?

Străzile lăturalnice sunt liniștite, așa cum sunt întotdeauna aici. Din fericire nu întâlnesc nicio persoană cunoscută, doar câte o mașină mai trece din când în când pe lângă mine. Când ajung la drumul neasfaltat care duce la locul nostru, cotesc cu inima bătându-mi mai tare și conduc către luminișul pustiu, cu balustrada.

Vreau doar să stau aici și să-mi amintesc. O ultimă dată, cum a fost să fiu cu ea.

Încui mașina și încep să cobor. Ajuns la malul râului, adun un pumn de pietre. Le arunc în apă, una după alta. Unele sar de șase ori pe suprafața apei, înainte de a se scufunda. Și ăsta e un lucru bun pe care l-am învățat de la tata.

— Un bătrân merge pe malul unui râu, până ajunge la patru iazuri, spune tata. La primul iaz stă un băiat. Aruncă în apă un pumn de pietre.

— „Hei, ce faci?” îl întreabă bătrânul pe băiat.

— „Sperii păsările”, răspunde băiatul.

Eu chicotesc.

— Ce ți se pare comic? întreabă tata.

— Mi se pare comic că sperie păsările.

— Aha, înțeleg, spune tata. Ei bine, băiatul e probabil foarte priceput la ceea ce face, pentru că în preajma iazului nu e nicio pasăre. Așadar, bătrânul merge mai departe și ajunge la al doilea iaz, unde un alt băiat aruncă pietre în apă.

— „Hei, ce faci tu acolo?”, îl întreabă bătrânul pe băiat.

— „Vreau să văd de câte ori le pot face să sară pe apă”, răspunde băiatul.

— Și băiatul e foarte priceput la ce face, pentru că piatra lui sare de zece ori pe apă.

— De zece ori e mult, spun eu. Ești sigur că o făcea să sară de zece ori? Eu mai mult de cinci n-am reușit.

— Trebuie să mai încerci, zice tata. Să termin povestea?

— Da.

— Bătrânul merge mai departe.

— Ajunge la al treilea iaz? întreb.

— Da, la al treilea iaz, unde un băiat zvârle pietricele în apă. „Hei, ce faci tu acolo?” îl întreabă bătrânul și pe acest băiat. „Fac valuri”, răspunde băiatul. Iar băiatul are succes, e limpede, pentru că valurile se întind în cercuri tot mai largi, cuprinzând întreaga suprafață a iazului.

— Asta-i bine sau rău, întreb eu, că valurile lui se întind atât de departe?

— Nici una, nici alta, spune tata, după ce a stat o clipă să se gândească. E doar un fapt.

— Bine.

— Așadar, bătrânul merge mai departe și ajunge la al patrulea iaz. Al patrulea și cel din urmă, unde el, când era băiat, obișnuia să arunce pietre, să le facă să sară pe apă și să zvârle pietricele. Se oprește și rămâne pe gânduri, iar după o vreme cei trei băieți, plictisiți de joaca lor, vin să i se alăture.

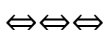
— „Hei, ce faci tu acolo?” îl întreabă ei pe bătrân.

— „Privesc iazul”, răspunde acesta.

— Băieții spun: „Ai foarte mult succes, e limpede”, așa că rămân lângă el, șed și privesc împreună iazul.

— Asta-i tot? întreb. Sfârșitul?

— Sfârșitul, spune tata. Asta-i tot.

Arunc o privire la telefon. Sunt plecat de o jumătate de oră, așa că

pornesc înapoi spre mașină. Trebuie să-mi țin promisiunea făcută mamei.

Între tata și mine, cum să înceteze ea vreodată să-și facă griji?

În drum spre mașină, după o cotitură, văd o siluetă pe balustradă. Îngustă, cu umeri rotunzi. Păr lung.

I-a spus mama?

Mi se strânge pieptul, iar inima îmi bate atât de tare, încât mi-e teamă c-o să-mi spargă pieptul.

Stau pe loc preț de un minut. Picioarele mele parcă nu mai vor să se miște. Mă gândesc s-o iau înapoi către apă. Dar trebuie să ajung la mașină. Trebuie să ajung acasă înainte să fi trecut ora.

Îmi îndes mâinile în buzunare și merg mai departe, atingând cu degetele scărița de la Sora Agnes Teresa.

„Pentru atunci când vei aluneca pe un tobogan...”

— Hei, mă strigă când am ajuns suficient de aproape.

— Hei.

Sarah.

Îmi țin mâna pe scăriță, degetele mele urcă treptele în cadența pașilor mei, una după alta, și mă opresc în cele din urmă la o distanță sigură de balustradă.

„Cu înțelepciune și curaj...”

— Când te-ai întors?

— Azi după-amiază, spun. Aveam de gând să te sun curând. Mama ți-a spus că sunt acasă?

Scutură din cap.

— Nu.

— De unde știai că am să vin aici?

Ridică din umeri.

— Știi doar că e un oraș mic, Alden. Lumea vorbește. Cam toată lumea știe tot.

Vrea să fie drăguță. Sunt previzibil. Sunt neajutorat. A știut c-o să mă găsească aici.

Instinctiv, mâna mea vrea să se ducă la ureche, dar mi-o țin în buzunar și mă gândesc la dr. Alvarez, care m-a asigurat că, într-o bună zi, nimic din toate astea nu va mai părea atât de important și mare.

Momentul ăsta e doar un timbru poștal.

Și totuși, am sentimentul că e insurmontabil de enorm.

Sarah întinde în direcția mea un picior gol. Își îndreaptă degetele

către mine. Șlapii ei sunt lângă ea, pe jos.

— Deci e suficient de cald pentru ăștia? întreb.

Ea zâmbește trist și-mi întinde degetele de la picior, ca pe-o ofertă de pace. Iertare, poate. Ca între prieteni.

Dar eu nu simt asta. Încă nu. Poate niciodată. Trebuie doar să trec cu bine de zilele următoare.

— Ești supărat că am venit?

Glasul ei nu e foarte sigur. Își retrace piciorul, simte.

— Nu sunt supărat pe tine, spun. Nu chiar. Doar... pe toate celelalte. Dar cel mai mult pe mine.

— Păi, n-ai de ce să fii... Nu ți-aș lua-o în nume de rău dacă m-ai urî, spune.

Nu-i răspund. În momentul de față nu mai pot face alte promisiuni.

— Îmi pare atât de rău, Klee...

Dar eu nu pot să aud asta, încă nu, nu acum, așa că ridic o mână și, preț de câteva minute, nu mai spunem nimic.

Urc în cele din urmă cele câteva trepte care mă despart de locul unde șade ea.

— Deci te întorci la școală?

— Cred că da, zic. Da. Am de ales? Trebuie să-mi iau diploma de absolvire, nu?

Râde înăbușit.

— Da, cred că da. Cam așa ceva.

Ridică acum privirea spre mine. Ochii ei mă străpung, caută, ca în acea primă zi la ora lui Tarantoli. Ceva ce nu-i pot da acum. Ce nu i-am putut da niciodată. Sau poate e invers.

— Mă simt îngrozitor, Klee. Pur și simplu îngrozitor, spune. Mă bucur că te vei face bine.

Dau din cap și mă uit la telefon. Văd cât e ceasul. Am lipsit patruzeci și cinci de minute. Și până acasă fac cel puțin zece minute.

— Așteaptă o clipă, spun. Trebuie s-o sun pe mama.

— Bine.

Mă îndepărtez, suficient cât să nu mă audă, și sun acasă. În tot acest timp îi simt privirea ațintită asupra mea. După ce o anunț pe mama că mai întârzii câteva minute, îmi bag telefonul la loc în buzunar și mă întorc la Sarah. E tot pe balustradă, dar nu mă duc lângă ea. În momentul ăsta trebuie să mă protejez.

— Oricum, îmi pare sincer rău, Klee. Știu că probabil n-ar fi trebuit

să vin aici. Știu că ar trebui să te las în pace. Dar mă simt prost și... m-am tot gândit la asta și pur și simplu am simțit nevoia să-ți explic. Te iubesc, să știi. Cred că am încercat să te îndepărtez...

— Sarah, nu. Te rog.

Clatin din cap, iar ochii ei înlăcrimați îi fac și pe-ai mei să se umple de lacrimi. Și nu vreau asta. Nu vreau nicio explicație. M-am gândit de o sută de ori la motive.

A fost vina amândurora. Ce a fost a fost. O explicație nu mai contează acum. Poate nu va conta niciodată. Între timp, orice ar avea ea de spus nu va schimba nimic. Trebuie să mă adun și să mă fac bine. Trebuie să-mi termin mapa și s-o predau. Și trebuie să plec la Boston la sfârșitul verii. A avut dreptate în privința asta.

Plec din Northhollow. Cu sau fără ea, peste numai câteva luni. Indiferent de circumstanțe.

Așadar, ce-mi doresc eu acum cel mai mult e ceea ce am aflat deja de la ea: să știu că ține la mine. Și sigur ține. Pentru că e aici.

— Hai să vorbim despre altceva, zic și mă așez în cele din urmă lângă ea. În cincisprezece minute trebuie să plec acasă. Dar numai despre prostii și fleacuri. Trebuie să încheiem un pact, spun, și, în caz că ai uitat, tu nu te prea ții de pacturi.

Se întoarce spre mine și-mi zâmbește.

Deci asta facem. Vorbim. Nu atât despre noi, cât despre alte lucruri, de exemplu despre ora lui Tarantoli și despre fetele pe care le pun la cale elevii din anul terminal, despre tabăra de fotbal în care vrea să meargă la vară fratele ei. Într-un final, îi povestesc câte ceva despre dr. Alvarez și Sora Agnes Teresa, chiar și despre Martin și Sabrina. Fără să le pomenesc însă numele – ce faci și spui în Duba cu Maimuțe rămâne confidențial.

La urmă îi spun câte ceva și despre mama și despre faptul că m-am înșelat în privința ei. Dar nu-i spun despre tata. E prea devreme, prea crud și el oricum nu mai e aici, ca să relateze povestea din perspectiva lui. Așa că deocamdată rămâne între noi, între mama și mine, în adâncul și siguranța zonei abisale. Dar într-o bună zi, curând, va sosi momentul să lăsăm povestea să iasă, s-o lăsăm să plutească, să existe și să devină o parte din strălucitorul cer nocturn.

Mă gândesc iarăși la Armond și-mi fac griji în privința lui. Ce s-a întâmplat cu el după ce a murit tata? Nu l-am văzut la înmormântare. Poate cândva în viitor, când am să fiu sigur de toate, am să-l caut, să

văd dacă mai e la galerie. Să văd ce mai face. Să povestim despre tata.

Poate într-o bună zi tablourile mele vor atârna pe pereții lui. Ar fi ceva, nu?

Dar, deocamdată, toate acestea sunt undeva în viitor și mult prea mari ca să-mi sparg capul cu ele. În momentul de față vreau să mă concentrez asupra lucrurilor mai mici.

Înainte de a pleca, mai stăm puțin de vorbă despre lucruri care nu au nicio importanță. Despre profesori și filme noi, pe care vrem să le vedem, și dacă primăvara trecută a fost la fel de ploioasă ca aceasta. Mă gândesc la castroanele din poiana doctoriței Alvarez, cum se umplu cu apă, cum plutesc în ele frânturi de viață – ghinde și petale.

Și, în timp ce continuăm să vorbim despre nimic, tensiunea dintre noi mai scade puțin, așa că, stând acolo, lângă ea, nu mă simt deosebit de rănit, sau zdrobit, sau ratat, sau supărat. Mă simt doar calm și mulțumit că mă aflu aici, pe planeta asta, întreg.

Mulțumit să văd cum dispăre discul soarelui, cum alunecă dincolo de blânda linie a apei.

Și bucuros să văd cum se transformă cerul din amurg în întuneric, cum încep să se ivească stelele și cum răsare luna, luminând artera lungă, neagră ca păcura, a râului Hudson, de aici și până departe, la New York City.

Mulțumiri

Eu nu știu de unde vin poveștile mele și nici cum le scriu. Sunt frânturi de magie, învelite în noroc, învelite în ceasuri nesfârșite de privit la un monitor. Ele încep fără un plan și au deseori nevoie de mulți ani pentru a fi scrise și revizuite, doar pentru a fi apoi puse deoparte și șterse iarăși de praf, dar asta numai atunci când persoana potrivită este pregătită să le atribuie o valoare.

Sunt mai mult decât recunoscătoare pentru faptul că persoana *aceea* potrivită continuă să fie extraordinara mea editoare, Vicki Lane. Ea vede în cuvintele mele încurcate niște licăriri slabe și crede că, împinsă în direcția potrivită, sunt capabilă să le dezvălui a fi stele.

Pe lângă Vicki, sunt deosebit de norocoasă și onorată să colaborez cu St. Martin's Press și Wednesday Books, așa cum vă sunt recunoscătoare și vouă, celor de acolo, pentru toată munca voastră, de a duce povestea din stadiul de manuscris la cel de carte frumoasă, de la cărți frumoase la rafturi, de la rafturi la cititori. Le mulțumesc în mod deosebit Sarei Goodman, Jessicăi Preeg (ale cărei bilețele prin care îmi spunea că iubește manuscrisul înseamnă mai mult decât va ști ea vreodată), lui Karen Masnica, D J Smyter, Brant Janeway, Jannei Dokos, lui Elizabeth Curione, Cynthiai Merman (îți mulțumesc și ție pentru micuțele nestemate de iubire strecurate în redactarea ta pricepută), lui James Jacobelli (ah, coperta mea!!), Annei Gorovoy (îți mulțumesc pentru bilețele...), precum și extraordinarilor oameni care sunt Peter Jansen, Talia Sherer și Anne Spieth, și care îmi duc cărțile într-unul dintre cele mai importante locuri: școlile din întreaga țară!

Dar, înainte de Vicki, de St. Martin's Press și de Wednesday Books, au existat multe alte perechi de ochi, un feedback folositor, precum și trepte pe proverbiala scară ce duce la încheierea și vânzarea unei cărți bune.

Beta-cititorilor mei timpurii, care mi-au dat un feedback valoros: Jeff Fielder, Terry Turner și Wendy Watts Scalfaro, beta-cititorilor mei de mai târziu, care au făcut același lucru: Jordyn Dees, Eden Wirth și dr. Barbara Kanal, precum și celor mai perseverenți beta-cititori ai mei, care au citit de nenumărate ori, m-au încurajat permanent, m-au criticat cu sinceritate și mi-au oferit de fiecare dată noi perspective (săpunește, clătește, repetă): Annmarie Kearney Wood, Jessie

Grembos, Jane Small și mama mea, Ginger, care mi-a spus să fac cartea „să semene mai mult cu un tablou”. Sper doar să fie într-o foarte mică măsură la fel de frumoasă ca tablourile cărora le dă ea viață.

Băieților mei, Sam și Holden, care mi-au suportat neconținutele întrebări despre ce spun sau nu spun tinerii adulți, ce muzică ascultă și ce tip de chitară e una sau alta.

Prietenei mele extraordinar de talentate, Nora Raleigh Baskin, care m-a împins către o mai mare autenticitate și fără de care n-aș fi reușit niciodată, cum s-a exprimat atât de frumos Paul Hankins, să fac „arta să se nască din întruparea magiei”.

Întruparea magiei terapeutice este dr. Barbara Kanal; dacă dr. Alvarez este bună, bunătatea ei provine în mare parte de la dr. Barbara Kanal... Îți mulțumesc nu doar pentru lectura ta competentă, ci și pentru că ai fost scara pe care am urcat de-a lungul tuturor acestor ani.

În penultimul rând, lui Jim McCarthy, care rămâne alături de mine în toate suișurile și coborâșurile acestei profesii și muncește pentru mine mai mult decât ar trebui... Talentul, timpul, înțelegerea ta (și criticile de teatru!) sunt infinit de apreciate. Dar încă îmi datorezi o invitație să mâncăm homari, iar eu aștept.

Și, în cele din urmă, lui David, datorită căruia pot eu scrie și trăi în fiecare zi visul meu cel mai îndrăzneț; și tatălui meu, lui Stuart, David și băieților mei, care îmi dovedesc cu toții zi de zi că există băieți care devin bărbați blânzi, dar puternici, introspectivi, haioși, iubitori și buni.

GAE POLISNER

YOUNG

14+

Pentru Klee, un adolescent în vârstă de șaptesprezece ani, tatăl său a însemnat totul. El i-a deschis calea către marile muzee din New York și către lucrările de artă fabuloase expuse acolo. De la el a aflat tot soiul de legende și povești pline de magie. Până într-o zi când tatăl lui a murit.

Acum, silit să locuiască într-o suburbie împreună cu mama sa, Klee simte că a pierdut tot ceea ce i-a dat vreodată o identitate – iubitul său tată, excursiile săptămânale la MoMA și energia vibrantă a New York-ului. Asta până o cunoaște la ora de arte plastice pe Sarah, o fată impetuoasă și liberă, care-i răspunde cu zâmbete și glume când el „cade pe gânduri”. Brusc, are sentimentul că Sarah este singura care-l face fericit. Dar, când un act de trădare îl zdruncină, Klee ajunge în „Duba cu Maimuțe”, un centru de psihiatrie pentru adolescenți din Northollow.

Alternând planurile temporale și conducând firul narativ spre punctul în care Klee acceptă că are nevoie de ajutor și decide să se vindece, *Privind la stele* este un roman extraordinar, construit din tușe minimaliste cu efect maxim, despre ceea ce ne face să ne pierdem echilibrul și cum ni-l putem redobândi.

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0542-7

9 786064 005427

TREI